

SN
supernova

ALFRED BESTER

RAZORENI ČOVEK

Alfred Bester
Razoreni čovek

Alfred Bester
THE DEMOLISHED MAN
1953.

SREĆA JE ZA SVET ŠTO MOGU DA SE ZAUSTAVIM NA JEDNOM UBISTVU. ZAJEDNO, MOGLI BISMO DA SAVLADAMO UNIVERZUM... Jedan čovek postavlja sebe protiv celog društvenog uređenja dvadeset i četvrtog veka koje ima određene norme u borbi protiv kriminala. Pomaže mu zavirivalo — trenirani telepata sa striktnim kodovima etike. Pa čak i pored takvog zavirivala postoji ultimalna kazna ako pogreši — DEMOLIRANJE.

I

EKSPLOZIJA! Potres! Vrata trezora se bučno otvaraju. A duboko unutra novac je poslagan i čeka da ga odnesu, ukradu, opljačkaju. Ko je to? Ko je to unutra? Oh, Gospode! Čovek Bez Lica! Pomalja se. Gleda. Ćuti. Užasan. Trči... Trči...

Trčim, inače ću zakasniti na Pariz pneumatik, onoj izuzetnoj devojci s licem kao cvet i strasnim telom. Ima vremena ako potrčim. Ali. to nije stražar ispred kapije. Oh. Hriste! Čovek Bez Lica! Pomalja se. Gleda. Ćuti. Ne vrišti. Prekini vrištanje...

Ali ja ne vrištim. Ja pevam na pozornici od iskričavog mermera. dok muzika trešti, a svetla gore. Ali nikoga nema u gledalištu. Velika, zasenčena jama... prazno, osim jednog gledaoca. Ćutljivog. Zagledanog. Užasnog. Čoveka Bez Lica.

I ovaj put njegov vrisak bio je glasan.

Ben Rajč se probudio.

Mirno je ležao na vodenom krevetu, dok mu je srce drhtalo i dok su se njegove oči fokusirale na predmetima po sobi, nasumce odabranim, simulirajući mir koji on nije osećao. Zidovi od zelenog žada, porculanska noćna svetiljka u obliku mandarina čija bi glava beskonačno dugo klimala kad je dodirnu, nulti-časovnik koji je svojim lampicama pokazivao vremena tri planete i šest satelita, sam krevet, kristalni bazen u kojem je strujao, karbonatni glicerol na devedeset i devet zarez devet Farenhajta.

Vrata su se tiho otvorila i Džonas se pojavio u izmaglici, taman oblik u odeći za spavanje, senka s licem konja i držanjem pogrebnika.

— Ponovo? — upitao je Rajč.

— Da, gospodine Rajč.

— Glasno?

— Vrlo glasno, gospodine. I uplašeno.

— Proklete bile tvoje magareće uši — zarezao je Rajč — ja se nikad ne plašim.

— Ne, gospodine.

— Napolje.

— Da, gospodine. Laku noć, gospodine. — Džonas je koraknuo unazad i zatvorio vrata.

— Džonas! — viknuo je Rajč. Sluga se ponovo pojavio. — Oprostite, Džonas.

— U redu je gospodine.

— Nije u redu. — Rajč ga je počastio osmehom. — Ponašam se s tobom kao s rođakom. Ne poklanjam dovoljno pažnje.

— Oh ne, gospodine.

— Sledeći put kad dreknem na tebe, drekni i ti na mene. Zašto bih se samo ja zabavljao?

— Oh, gospodine Rajč...

— Učini tako i dobićeš povišicu. — Ponovo osmeh. — To je sve, Džonase. Hvala,

— Hvala vama, gospodine. — Sluga se povukao.

Rajč je ustao iz kreveta i obrisao se peškirom ispred velikog ogledala, uvežbavajući osmeh.

— Pravi sebi neprijatelje po izboru — promrmljao je — a ne slučajno. — Gledao je u odraz. Snažna ramena, uzani bokovi, duge, mišićave noge... doterana glava sa širokim očima i isklesanim nosom, mala, osetljiva usta obeležena neumoljivošću.

— Zašto? — upitao je. — Ne bih menjao svoje poglede sa đavolom. Ne bih se menjao ni s Bogom. Čemu vrištanje?

Obukao je kućni mantil i pogledao na časovnik, nesvestan da je vremensku panoramu solarnog sistema obuhvatio uobičajenom rutinom koja bi zbunila njegove pretke. Časovnik je pokazivao:

A.D. 2301

VENERA	ZEMLJA	MARS
Solarni Dan 22	Februar 15	Duodecembar 35
Mesec + 09	02.05 Grinič	22.20 Centralni Sartias

IO	GANIMED	KALIPSO	TITAN	TRITON
2d3h	6d8h	13d13h	15d3h	4d9h
1d1h	(EKLIPSA)		(TRANZIT)	
(PODNE)				

Noć, mesec, leto, zima... bez ikakvog razmišljanja, Rajč je bio u stanju da izdeklamuje vreme i godišnje doba za svaki meridijan i svako mesto u

solarnom sistemu. Ovde u Njujorku bilo je oštro zimsko jutro nakon gorke noći sa snovima. Priuštiće sebi nekoliko minuta analize kod svog Espera, psihijatra kojeg je unajmio. Vrištanje mora prestati.

— E Espera — promrmljao je. — Esper za ekstrazenzorni perceptor... telepata, čitač mozga, onaj koji krišom gleda misli, zavirivalo. Ovi doktori što čitaju misli trebalo bi da znaju kako da zaustave vrištanje. Jedan Esper, medicinski stručnjak, zarađuje svoj novac tako što zaviruje u vašu glavu i zaustavlja vrištanje. Ti prokleti čitači misli smatraju se najvećim napretkom otkako se razvio *homo sapiens*. E za evolucijsku kopilad! E za eksploataciju!

Trzajem je otvorio vrata, dok se tresao od besa.

Krenuo je niz hodnik, oštro udarajući svojim drvenim sandalama o srebrni pod, ti-tak-ti-tak-ti-tak-ti-tak, ravnodušan prema snu posluge u njegovoj kući, nesvestan da je taj sablasni zvuk u rano jutro probudio iz sna dvanaest ljudi čije je srce zadrhtalo od jeze i straha. S treskom je otvorio vrata prostorije za analitičara, ušao i odmah legao na kauč.

Karson Brin, Esper, doktor medicine 2, već je bio budan i spreman za njega. Kao Rajčov lični analitičar, on je spavao lakim snom, uvek je ostajao *en rapport* i samo njegov pacijent ga je mogao probuditi. Taj jedan vrisak za Brina je bio dovoljan. Sad je sedeo kraj kauča, elegantan u ručno rađenom kućnom ogrtaču (njegov posao je plaćen dvadeset hiljada kredita godišnje) i budnih čula (njegov poslodavac je bio velikodušan, ali je mnogo i zahtevao).

— Napred, gospodine Rajč.

— Ponovo Čovek Bez Lica — zarežao je Rajč.

— Noćne more?

— Prokleti krvopijo, zaviri mi u glavu i saznaj. Ne. Pardon. Detinjasto s moje strane. Da, ponovo noćne more. Pokušavao sam da opljačkam banku. Zatim sam pokušavao da uhvatim voz. A zatim je neko pevao. Ja, čini mi se. Trudim se da vam dam sliku najbolje što mogu. Mislim da ništa ne ispuštam... — Zatim jedna duga pauza. Na kraju je Rajč izlanuo: — Dakle? Imate li nešto?

— I dalje tvrdite da ne možete prepoznati Čoveka Bez Lica, gospodine Rajč?

— Kako bih mogao? Nikad ga nisam video. Sve što znam je...

— Mislim da možete. Jednostavno nećete.

— Slušajte, — planuo je Rajč besno — plaćam vas dvadeset hiljada. Ako je sve što umete to da dajete idiotske izjave...

— Mislite li to zaista, gospodine Rajč ili je to sindrom vašeg nestrpljenja?

— Nema nestrpljenja — viknuo je Rajč. — Ja se ne plašim. Nikad se nisam... — zaustavio se uviđajući beskorisnost svog buncanja, dok mu ovo skrivalo istražuje po svesti, izvrćući njegove reči. — Na pogrešnom ste putu rekao je nadureno. — Ne znam ko je to. To je Čovek Bez Lica. I to je sve.

— Izbegavali ste bitne stvari, gospodine Rajč. Morate sebe naterati da ih vidite. Probaćemo malo sa slobodnim asocijacijama. Bez reči, molim. Samo mislite. Pljačka...

— *Zlato — dragulji satovi — dijamanti — svežnji — gotovina — bilon — dort...*

— Šta je bilo to poslednje?

— *Lapsus u mislima. Mislio sam u stvari bort... nesečen, neobrađen dragi kamen.*

— To nije bio lapsus. Bila je to značajna stavka. Da nastavimo. Pneumatik...

— *Dugačak — kola — odeljci — klima — uređaji...* To nema smisla.

— Ima gospodine Rajč. Falična igra reči. Recimo »pola« umesto »kola« shvatate? Nastavite molim.

— Vi zavirivala suviše ste proketo pametni. Da vidimo. Pneumatik... — *Voz — podzemna — kompresovan — vazduh — ultrasonična brzina — »Mi smo glavni u transportu«, slogan — Kako se do đavola zove ta kompanija? Ne mogu da se setim. Odakle je uopšte došao taj utisak?*

— Od pre-svesti, gospodine Rajč. Još jedna proba i počecete da shvatate. Amfiteatar, gledalište...

— *Sedišta — jame — balkon — odeljci — konjske štale — marsovski konji — marsovski pampasi...*

— I sad ga imate, gospodine Rajč. U poslednjih šet meseci imali ste devedeseti sedam noćnih mora o Čoveku Bez Lica. On je vaš stalni neprijatelj, frustrator i inspirator straha u snovima u kojima se pojavljuju tri zajednička imenitelja... finansije, transport i Mars. Iznova i uvek iznova... Čovek Bez Lica i finansije, transport i Mars.

— To mi ništa ne znači.

— Mora nešto značiti, gospodine Rajč. Mora biti da ste sposobni da identifikujete tu užasnu figuru. Zašto biste inače pokušali da pobegnute time što odbijete njegovo lice?

— Ništa ja ne odbijam.

— Nudim vam još moguće indicije u vezi sa onim lapsusom i onim sloganom zaboravljene kompanije »Mi smo glavni u trans...

— Kažem vam da ne znam ko je to. — Rajč je naglo ustao sa kauča. — Vaše indicije ne pomažu. Ne mogu da ga identifikujem.

— Čovek Bez Lica ne ispunjava vas strahom zbog svoje bezličnosti. Vi znate ko je on. Mrzite ga i plašite ga se, ali znate ko je.

— Vi ste zavirivalo, vi mi recite.

— Postoji ograničenje mojih sposobnosti, gospodine Rajč. Vaše misli ne mogu dublje čitati bez pomoći.

— Šta mislite time... pomoći? Vi ste najbolji E. D. M. kojeg sam mogao unajmiti. Ako...

— Niti to mislite niti tako smatrate, gospodine Rajč. Vi ste svesno unajmili Espera 2. klase u nameri da zaštitite sebe u ovakvim slučajevima. Sad plaćate cenu za vašu opreznost. Ukoliko želite da to vrištanje prestane, moraćete da konsultujete neke ljude iz 1. klase... recimo Augustusa Tejta ili Garta ili Semjuela Akinsa...

— Razmisliću o tome — promrmljao je Rajč i okrenuo se da ode. Kad je otvorio vrata, Brin ga je pozvao.

— Uzgred... »Mi smo glavni u transportu«, to je slogan D'Kartni Kartela. Kako vam to izgleda kao indicija? Razmislite o tome.

— *Čovek Bez Lica!*

Bez osvrtnja, Rajč je isprečio vrata na putu njegovih misli do Brina i krenuo ka svojim prostorijama. Talas divlje mržnje ga je preplavio. — *U pravu je, D'Kartni je taj koji me tera da vrištim. Ne zato što ga se plašim. Plašim se sebe samog. Znao sam to sve vreme. Duboko u sebi, znao sam. Znajući da ću se jednom suočiti sa činjenicom da moram ubiti to prokleta kopile D'Kartnija. Nema lica zato što je to lice ubistva.*

Kompletno odeven i loše raspoložen, Rajč je kao oluja izleteo iz svog apartmana, izašao na ulicu, gde ga je pokupio Monarhov Skakač i u jednom gracioznom skoku odneo do džinovskog tornja u kome je bilo stotine spratova i hiljade zaposlenih u Monarhovoju njujorškoj filijali. Monarh Toranj bio je centralni nervni sistem neverovatno velike korporacije, piramida transporta, komunikacija, teške industrije, ručne obrade, prodajne distribucije, istraživanja i proučavanja, izvoza. Monarh Dobit & Izvori Inc. kupovao je i prodavao, menjao i davao, pravio i uništavao. Mreža njegovih podružnica, filijala i kompanija koje su ulazile u sastav, bila je tako kompleksna da je bilo neophodno puno radno

vreme sa uslugama Espera Računovođe 2. klase, da bi se pratio tok njegovih finansija.

Rajč je ušao u kancelariju u pratnji svoje glavne sekretarice (Esper 3) i njenog osoblja koje je nosilo smeće i papire.

— Istresite to i prošetajte, — zarežao je. Ostavili su papire i snimljene kristale na njegov sto i hitno su otišli, ali bez trčanja. Bili su naviknuti na njegove izlive besa. Rajč je seo za sto drhteći od ljutine kojom je već čerečio D'Kartnija. Na kraju je promrmljao:

— Daću tom kopiletu još jednu šansu.

Otključao je sto, izvukao sef-ladicu i iz njega izvadio Izvršnu knjigu šifri dostupnu samo izvršnim organima firmi koje su kod Lojda registrovane četvorostrukim A-1-. Većinu potrebnog materijala našao je na sredini knjige.

QQBA	—	PARTNERSTVO
RRCB	—	OBE STRANE
SSDC	—	I VAŠE
TTED	—	INTEGRACIJA
UUFE	—	INTERESI
WGF	—	INFORMACIJA
WWHG	—	PRIHVAĆENA PONUDA
XXIH	—	OPŠTE POZNATO
YYJI	—	PREDLOG
ZZKJ	—	POVERLJIVO
AALK	—	PODJEDNAKO
BBML	—	UGOVOR

Obeležavajući mesta u knjizi šifara, Rajč je uključio videofon i obratio se operatoru interne centrale:

— Daj mi Šifre.

Ekran je trepnuo na trenutak, a zatim se ukazala zadimljena prostorija ispunjena knjigama i namotajima trake. Sed čovek u izbledejoj košulji bacio je pogled na ekran, a zatim posvetio punu pažnju.

— Da, gospodine Rajč?

— Bro' jutro, Hasop. Izgledate kao da vam je potreban odmor. — Pravi sebi neprijatelje po izboru. — Uzmite nedelju dana u Svemirlendu. Na Monarhov trošak.

— Hvala, gospodine Rajč. Veoma hvala.

— Ovo je vrlo poverljivo. Za Kreja D'Kartnija. Šalji... — Rajč je pogledao u Knjigu šifri. — Šalji YYJI TTED RRCB UUFE AALK QQBA. Javi mi odgovor brzinom rakete. Važi?

— U redu je, gospodine Rajč. Leteću. Rajč je isključio videofon.

Posegnuo je jednom rukom u gomilu papira i kristala na svom stolu. Uzeo je jedan kristal i ubacio ga u mašinu na svom stolu. Javio se glas njegove glavne sekretarice:

— Ukupni bilans je 2,113%. Dekartnijev ukupni bilans je porastao ukupno 2,113... oh...

— Proklet bio! — zarežao je Rajč. — Izvadio je iz mog džepa pa stavio u svoj. Isključio je mašinu za produkciju i ustao.

— Treba dosta vremena dok stigne odgovor. Sada nam život zavisi od Dekartnijevog odgovora. — Izašao je iz svoje kancelarije i počeo da kruži po spratovima i odeljcima tornja pretvarajući se pred službenicima da je u nadgledanju, u svojoj uobičajenoj šetnji. Njegova sekretarica Esper nenametljivo mu se priključila kao istrenirani pas. *Istrenirana kučka!* — pomislio je Rajč.

— Žao mi je. Jeste li uhvatili to?

— U redu je gospodine Rajč, razumem.

— Zaista? Ja ne. Prokleti Dekartni!

U personalnom odeljenju proveravali su i ispitivali uobičajenu masu uzoraka iz njihovog sektora. Službenici, specijalisti, vrhunski eksperti. Sve preliminarne eliminacije bile su urađene standardizovanim testovima i intervjuima, i nikada na zadovoljstvo Monarhovog šefa za personal, Espera, koji je šetao kroz odeljenje i siktao ledenim besom kada je Rajč ušao. Činjenica da je Rajčova sekretarica poslala unapred telepatsko upozorenje o njegovoj poseti, nije za njega značilo nikakvu promenu.

— Dozvolio sam deset minuta po uzorku za moj konačni ispitivački intervju — resko je govorio šef odeljenja svom asistentu.

— Na dan 48. Ukoliko je moja procena konačna, a odbijanje padne na 35, ja samo gubim vreme. A to znači da vi gubite Monarhovo vreme. Ja nisam u Monarhu da bih ispitivao očigledne činjenice. To je Vaš posao. Gledajte da se to uradi. — Okrenuo se ka Rajču i klimnuo glavom.

— Dobro jutro, gospodine Rajč.

— Dobro jutro. Nevolje?

— Ništa što se ne bi moglo srediti kada ovo osoblje uspe da shvati da je EKSTRASENZOR PERCEPCIJA veština a ne čudo. Veština koja treba da se nauči.

— A kakva je Vaša odluka u vezi sa Blonom?

Sekretarica: *Još nije pročitao taj memo.*

Smem li da naglasim mlada ženo. da ukoliko nisam upotrebljen sa maksimalnom efektivnošću, onda sam beskoristan.

— Blonov podsetnik je na stolu već tri dana, gospodine Rajč.

— Ko je dođavola Blon? — upitao je Rajč.

— Prvo pozadina, gospodine Rajč. Postoji otprilike oko 100 hiljada trećeklasnih espera u esperskom cehu. Jedan Esper 3 može ispitati svesni nivo svesti. Može otkriti šta subjekat misli u trenutku toka misli. Jedan Esper treće klase je najniži po klasi telepate. Većina pozicija u Monarhovom sistemu sigurnosti pripada esperima treće klase. Zapošljavamo preko 503...

On sve to zna. Svi to znaju. Pređi na stvar, govornjivko!

Ako je moguće, dozvolite mi da do biti stvari dođem na moj način.

Dalje postoji otprilike 10 000 espera druge klase u cehu, — nastavio je šef personala ledeno — to su esperi kao što sam ja, koji mogu prodreti do svesnog nivoa. Većina drugoklasnih radi u profesionalnim strukama... fizičari, advokati, inženjeri i profesori, ekonomiste, arhitekti itd.

— I svi vi koštate čitavo bogatstvo — zarežao je Raje.

— Zašto da ne? Mi imamo unikatnu sposobnost da prodamo. Monarh zapošljava preko stotinu drugoklasnih trenutno.

Hoćeš li preći na stvar?

— I, na kraju, postoji nešto manje od hiljadu prvoklasnih espera u cehu. Ovi prvoklasni sposobni su za duboko zavirivanje kroz svesni i predsvesni nivo, sve do nesvesnog... najdubljeg nivoa svesti. Ativistički osećaj prastare želje i tako dalje. Ovi naravno drže najviše pozicije. Obrazovanje, specijalizovane medicinske usluge... analizatori, kao što su Tejt, Gart, Ejkins, Mozel... kriminolozi kao što su Linkoln i Pael iz psihotičkog odeljenja... politički analitičari, državni pregovarači, specijalni savetnici kabineta itd. Za sada, Monarhovo preduzeće nije imalo priliku da unajmi jednog prvoklasnog.

— I? — promrmlijao je Rajč.

— Pojavila se prilika, gospodine Rajč. Mislim da bi Blom mogao da bude pogodan. Ukratko, gospodine Rajč, Monarh zapošljava toliko espera da bih ja predložio da postavimo jednog specijalnog espera za odeljenje personala, jednog prvoklasnog espera kao što je Blom i koji bi se posvetio isključivo intervjuisanju telepata.

On se čudi zbog čega ti to ne možeš da uradiš.

Napravio sam ovaj uvod da Vam objasnim zašto ja ne mogu da obavim taj posao, gospodine Rajč. Ja sam Esper druge klase. Normalno, uzorke mogu da obradim telepatijom brzo i efikasno ali ne mogu uspeti sa drugim esperima koji imaju istu brzinu reagovanja kao ja. Svi esperi su naviknuti da upotrebljavaju svesne blokove, različitog efekta zavisno od ranga. Trebalo bi mi jedan čas za jednog treće klase za jedan efikasan ispitivački intervju. Trebalo bi mi tri sata za jednog druge klase i jedva da bih mogao prodreti kroz svesne blokove jednog prvoklasnog. Moramo unajmiti jednog prvoklasnog kao što je Blom za jedan ovakav rad. Trošak bi bio ogroman, naravno, ali hitno nam je neophodan.

— Šta je toliko hitno? — upitao je Rajč. *Za ime božije, nemojte mu davati tu sliku.*

To nije pametno. To je mahanje crvenom zastavom. Ionako mu je dosta svega.

— *Ja imam svoj posao, madamme.* Šef je rekao Rajču:

— Činjenica je gospodine da mi nemamo najbolje espere. Dekartijev kartel zauzima krem mesto u odnosu na nas. Stalne izmene kroz razne rupe u zakonu omogućile su im da imaju najbolje espere, jer je Dekarti sposoban da privuče najbolje ljude. Tako on ima one najbolje.

— Proklet neka je! — vikao je Rajč — Proklet bio Dekarti! U redu. Sredite to i recite tom Blomu da počne da vara Dekartija. Bolje bi bilo da odmah počnete.

Rajč je izletao iz odeljenja personala i uleteo u odeljenje prodaje. Ista informacija čekala ga je i tamo.

Kompanija je gubila bitku na tržištu sa Dekartnijevom kompanijom. I to u svakom odeljenju: reklamama, inženjeringu, istraživanju, odnosima sa svetom...

Vratio se u svoju kancelariju. Nije se mogla izbeći činjenica da je to poraz. Rajč je znao da je sateran uza zid. Besno je šetao prostorijom nekoliko minuta.

— Nema svrhe — promrmljao je — izgleda da ću morati da ga ubijem. On neće prihvatiti spajanje. Zna da me je pobedio. Moraću da ga ubijem i trebaće mi pomoć. Pomoć jednog njuškala.

Uzeo je videofon i rekao da želi da uspostavi vezu sa odeljenjem rekreacije. Na ekranu se pojavila svetla prostorija dekorisana gromom i metalom, sa stolovima za igru i barom. Koristili su je kao rekreacioni centar. To je ustvari bio štab Monarhove moćne divizije za špijunažu.

Direktor odeljenja za rekreaciju, bradati naučnik Vest pogledao je sa puno pažnje u ekran.

— Dobro jutro, gospodine Rajč.

— Dobro jutro, gospodine Vest — odvratio je Rajč formalno — samo rutinska provera. Kako zabava?

— Dosta dobro, gospodine Rajč. Međutim, moram se požaliti... Mislim da ovde ima previše kockanja — Vest je cepidlačio u nebitnim stvarima sve dok dva službenika nisu popila svoje piće i izašla a tada se opustio i zavalio u naslonjač.

— Sve je čisto, Bene, samo napred.

— Da li je Hasop provalio poverljivi kod Elari?

— Pokušao je — Vest je odmahnuo glavom.

— Gde je Dekartni?

— Na putu za Teru, ukrcan na »Astru«.

— Znaš li njegove planove? Gde će ostati?

— Ne. Želiš li da proverim?

— Ne znam, zavisi...

— Zavisi od čega? — Vest je zainteresovano pogledao u njega. Voleo bih da telepatija može da funkcioniše preko videofona. Bene. Voleo bih da znam o čemu sada misliš.

Rajč se tmurno nasmešio. Hvala bogu za videofon.

— Tako barem imamo zaštitu od vas, čitača misli. Kakav je tvoj stav prema kriminalu, Elari?

— Tipičan. Bez obzira na koga se odnosi, u pitanju je Esnaf. Esnafu se to ne dopada Bene. Šta je toliko vruće u vezi esperskog esnafa?

— Ti znaš vrednost svega. Zašto da Esnaf odlučuje umesto tebe?

— Ne razumeš. Mi smo rođeni sa Esnafom, umrećemo sa Esnafom... Imamo pravo da bираmo službenike i to je sve. Esnaf se brine o našim profesionalnim životima. Trenira nas, obučava, postavlja etičke standarde i vodi računa o tome da se ne prekrše. Štiti nas isto kao i Medicinski savez. Kod nas postoji neka vrsta Hipokratove zakletve. Zove se Esperski zavet. Bog neka pomogne svakome od nas ko ga prekrši... Pretpostavljam da želiš da mi sugerišeš?

— Možda i sugerišem — rekao je Rajč — možda samo želim da nabacim da bi bilo vredno prekršiti taj zavet. Možda mislim da količinu novca koju ni ti ni bilo koje drugo drugoklasno njuškalo ne bi moglo da zamisli u životu.

— Zaboravi, Bene. Nisam zainteresovan.

— Recimo da se ne držiš svog Zaveta. Šta će se desiti?

— Onda ću biti proteran.

— To je sve? Zar je to tako užasno. Sa čitavim bogatstvom u džepu?

— Neki su to već uradili, Bene.

— I šta se dogodilo?

— Proterani su.

— Pa šta?

— Ne razumeš Bene.

— Nateraj me da razumem. Ta proterana njuškala koja si pomenuo, kao što je Džeri Čurč. To ti je kao ovo, na primer, pre nego što je osnovana nova hirurgija postojali su gluvonemi.

— Nisu čuli ni govorili? — upitao je Rajč.

— Upravo tako. Komunicirali su među sobom jezikom znakova. To je značilo da su mogli da komuniciraju samo sa sebi sličnima. Morali su da žive u posebnoj sredini ili nisu uopšte mogli da žive. Čovek počinje da ludi ako ne može da razgovara sa prijateljima.

— Pa?

— Neki od njih počeli su da žive nepošteno. A to znači da bismo bili proterani iz našeg sveta.

— Hoćeš da kažeš da ste kao gluvonemi?

— Ne Bene, vi ste gluvonemi, a mi bismo morali da živimo sa vama ukoliko bi bili proterani a to znači da bismo poludeli. Zato me ostavi na miru. Ako se baviš nečim prljavim, ne želim u tome da učestvujem. — Vest je naglo prekinuo vezu.

Rajč je besno zavitlao zlatni pritiskivač za papir ka kristalnom ekranu. Pre nego što su se komadići raspršili bio je u hodniku.

Njegova sekretarica, njuškalo, znala je gde je krenuo. Njegov šofer njuškalo, znao je kuda želi da ide. Rajč je stigao u svoj stan gde ga je sreo njegov nastojnik — zavirivalo koji je odmah najavio rani ručak i izabrao jela koja bi Rajč sigurno poželeo. Osetivši se malo smirenije, Rajč je ušao u svoju radnu sobu. Bila je to jednostavno nameštena prostorija oblika pčelinjeg saća, sa vremenskim otkucajima jednostavnog ciklusa. Svakog trenutka kada bi se vremenska i sigurnosna faza podudarala, ceo odeljak bi zapulsirao briljantnim sjajem.

Sef se mogao otvoriti jedino dodirrom prsta Rajčove leve ruke, a otisak je bio jedinstven i bilo ga je nemoguće reprodukovati. Rajč je položio vrh prsta na centar i pojavila se polica u obliku ćelije saća. Izvadio je malu

crnu beležnicu i veliku crnu kovertu. Kada je sklonio kažiprst, sef je nanovo zapulsirao.

Rajč je prošao prstima preko stranica beležnice... ABDUKTORI... ANARHISTI... PALIKUĆE... PODMIĆIVANJE... pronašao je imena sa pedeset i sedam istaknutih ljudi. Jedan od njih je bio Augustus Tejt, esper, doktor medicine 1. Klimnuo je zadovoljno glavom. Otvorio je crvenu kovertu i proučio sadržaj. Unutra je bilo pet listova gusto pisanih stranica rukopisom koji je bio star vekovima. Bila je to poruka osnivača Monarhove kompanije i Rajčovog klana. Četiri stranice bile su označene velikim slovima. PLAN A, PLAN B, PLAN C i PLAN D. Peta je bila sa naznakom UPUTSTVO.

Rajč je polako čitao drevni rukopis:

»...Onima koji dolaze posle mene: Ukoliko si otvorio ovo pismo onda se nas dvoje razumemo. Spremio sam četiri generalna plana za ubistvo koja bi ti mogla pomoći. Pripali su ti kao deo nasleđa Rajčovih. To su uglavnom konture. Detalji moraju biti popunjeni s tvoje strane u skladu sa tvojim vremenom, sredinom, ambijentom i ostalim neophodnim detaljima.

Oprez: suštinu ubistva nikada ne menjaj. U svakoj eri ono stoji kao konflikt ubice protiv društva sa žrtvom kao nagradom. A, B, C, konflikta sa društvom ostaje konstantan. Budi drzak, budi hrabar, budi samouveren i nećeš omanuti. Protiv ovih planova društvo ne može ništa da učini.«

Džefri Rajč

Rajč je detaljno proučio planove, zadivljen osnivačem njegove loze, koji je mislio na ovakve stvari, pripremao sve potomke na sve situacije. Planovi su bili prastari, poticali su iz mašte. Ideje su počele da se kristalizuju da bi bile razmotrene, odbačene i odmah zamenjene. Jedna faza privukla je njegovu pažnju:

»...Ukoliko veruješ u sebe kao prirodnog ubicu izbegavaj da planiraš previše pažljivo. Prepusti najviše posla svome instinktu. Intelekt može da izneveri, ali instinkt ubice je nepobediv.«

— Instinkt ubice — odmahnuo je Rajč — bogami, toga imam.

Videofon je jednom kratko zazvonio a zatim se isključio. Začuo se kratak zvuk a zatim je traka počela da izlazi iz automata. Rajč je odšetao do stola i proučio poruku koja je bila

ODGOVOR RAJČU: WWHG.

— Ponuda odbijena? ODBIJENA! Znao sam to! — vikao je Rajč. — U redu, Dekartni, ukoliko ne želiš da bude ujedinjenja, ja ću učiniti sve da bude ubistvo.

II

Augustus Tejt. E.D.M. I, primao je hiljadu kredita za jedan čas analize. Ne preterano mnogo ako se uzme u obzir da je pacijentima ne retko bilo potrebno više od jednog sata od doktorovog dragocenog vremena. Ali to je bilo dovoljno da ime negde oko 8000 kredita dnevno ili oko dva miliona kredita godišnje. Malo ljudi je znalo koliko je deo svega toga bio uplaćivan u esperski esnaf za obrazovanje drugih telepata i da se svuda u svetu uvedu ekstrapercepcijske sposobnosti.

Augustus Tejt je znao i devedesetpet pacijenata koje je plaćao bili su njegova bolna tačka. Doduše on je pripadao »Ligi espera patriota«, krilu izuzetno desno orijentisane političke grupe u samom esnafu koja je bila posvećena očuvanju aristokracije i prihoda. Njegovo članstvo je bilo zaslužno što se nalazi u katalogu Bena Rajča pod POTKUPLJIVO POTENCIJALNU KATEGORIJU.

Tejt je bio čovek slabašnih proporcija ali nije izgledalo tako jer je imao dobrog krojača. Rajč je stupio u vezu s njim.

— Pregledaj me, brzo — rekao je i pogledao u Tejta a malo zavirivalo je gledalo u njega sjanim očima i govorilo kratkim, brzim rečenicama:

— Ti si Ben Rajč iz Monarha — firma vredna deset miliona kredita. Smatraš da bi trebalo da te poznajem i poznajem te. Do guše si sa problemima vezanim za Dekartni kartel. Divljački si neprijateljski raspoložen prema Dekartiju. Tačno? Ponudio si ujedinjenje. YYJ-DRRCB UUFEE AAFIK — to je koordinirana poruka. Tačno? Rešio si da...

— Samo napred! — rekao je Rajč.

— ...da ubiješ Kreja Dekartnija i da to bude prvi korak u preuzimanju kartela. Želiš moju pomoć... Gospodine Rajč, to je smešno! Ako nastavite da mislite na ovaj način, moraću da Vas prijavim. Vi znate zakon.

— Opameti se, Tejte, ti ćeš mi pomoći da prekršim taj zakon.

— Ne, gospodine Rajč, ja nisam u situaciji da Vam pomognem.

— Ti to kažeš? Prvoklasni esper? I ja treba da verujem u to? U to da ne možeš da prevariš svakog čoveka, svaku grupu, ceo svet?

— Šećer za muvu? Karakteristično sredstvo za...

— Ispitaj me! — prekinuo ga je Rajč — to će ti uštediti vreme, čitaj šta mi je u glavi.

— Tvoj poklon. Moji izbori, nepobediva kombinacija... Gospode!

— Sreća za svet što sam voljan da se zaustavim na jednom ubistvu, nas dvojica bismo mogli uništiti univerzum.

— Ne — rekao je Tejt odlučno — to neću uraditi, moraću da Vas prijavim, gospodine Rajč.

— Čekaj, hoćeš li da vidiš šta sam voljan da ti ponudim, koliko sam voljan da ti platim...

Tejt je zatvorio oči. Njegovo manikirano lice se bolno zgrčilo. Zatim je zatvorio oči, pa otvorio iznenađeno.

— Nemoguće da ozbiljno misliš! — uzviknuo je.

— Mislim — rekao je Rajč i ti znaš da je to prava ponuda.

Tejt je polako klimnuo glavom. — Svestan si da Monarh i Dekarti mogu učiniti ovu ponudu sasvim dobrom. Skoro da sam ti poverovao.

— Možeš da mi veruješ, ja finansiram vašu ligu espera-patriota već pet godina. Kad malo dublje ispitaš, shvatićeš i zašto. Mrzim taj prokleti esnaf espera toliko koliko i ti. Etička načela su uvek loša za biznis... grozno za pravljenje novca. Tvoja liga je organizacija koja može da slomi esperski esnaf jednog dana.

— Shvatio sam sve — rekao je Tejt.

— Sa Monahom i Dekartnijem ja mogu učiniti mnogo više nego da slomimo esperski esnaf. Ti možeš postati predsednik novog esperskog esnafa doživotno. Ti to ne možeš postati sam ali sa mnom možeš.

— Nije bilo uspešnog ubistva s predumišljajem već sedamdeset godina — rekao je Tejt polako i zatvorio oči. Esperu su to onemogućili. Čak i da se desi ubistvo, posle toga nije bilo moguće pobeći.

— Dokazi espera nisu priznati na sudu.

— Tačno. Kada esper jednom pronađe krivicu, posle mogu da se lako nadu dokazi. Linkoln Pael, prefekt u policiji je smrtno opasan.

Hajde da zaboravimo ovaj razgovor.

— Ne! — zerežao je Rajč. Pogledaj prvo sa mnom sve planove. Zašto su proradili svi planovi za ubistvo? Zato što čitači misli patroliraju svetom. Šta može da zaustavi čitače svesti? Jedan drugog. Ali nikada ubica nije unajmio espera da radi za njega. Ali ukoliko se i setio nije mogao to da realizuje zbog nedostatka novca, ali ja sam to u stanju. Ja sam napravio aranžman.

— Da li si?

— Nameravam da povedem pravi rat — nastavio je Rajč — vodiću jednu opasnu borbu protiv društva. Poznajem probleme u vezi sa strategijom i taktikom. Taj problem je jednostavan problem svake armije. Hrabrost i samopouzdanje nisu dovoljni. Armiji je potrebna dobra obaveštajna služba i ti meni trebaš kao obaveštajac.

— Slažem se.

— Ja ću voditi borbu. Ti ćeš pribavljati informacije. Moraću da znam gde će Dekartni biti, gde mogu da napadnem i kada. O samom ubistvu ja ću se pobrinuti ali ti ćeš morati da mi kažeš kada je najbolja prilika.

— Jasno.

— Prvo ću morati da napravim invaziju... da se probijem kroz odbrambenu mrežu koja opkoljava Dekartnija. To znači izviđanje s tvoje strane. Moraćeš da ispituješ zavirivala, da blokiraš njihovo čitanje mojih misli ako ja ne mogu da ih izbegnem. Moraćeš da mi pomogneš da se izvučem u akciji povlačenja, moraćeš da ostaneš na sceni i posle ubistva. Saznaćeš na koga policija sumnja i zbog čega. Ukoliko saznaš da se sumnja na mene, onda mogu da je odvratim. Ukoliko je usmerena na nekoga drugoga, mogu da je pojačam. Ja ovaj rat mogu da vodim i da ga dobijem sa tvojom obaveštajnom službom. Da li je to istina? Proveri me.

— Istina je — rekao je Tejt nakon duge pauze — možemo to da učinimo.

— Pa hoćeš li da učiniš?

Tejt se kolebao ali je na kraju klimnuo glavom.

— U redu — Rajč je udahnuo duboko. Sada mogu da ti kažem kako nameravam da izvršim ubistvo. Pomoću jedne stare igre koja se zove SARDINE. Ta igra će mi pružiti priliku da stignem do

Dekartija. Smislio sam trik kako da ga ubijem. Znam kako se može upotrebiti jedan antički eksplozivni pištolj bez ikakvih zrna.

— Čekaj — Tejt je prekinuo oštro — kako to misliš da sakriješ od ostalih zavirivala? Mogu da te zaštitim samo kada sam sa tobom, a ja neću biti sa tobom sve vreme.

— Mogu da izradim privremeni blok svesti. Postoji jedan pisac tekstova koji može da mi pomogne.

— To bi moglo da upali — rekao je Tejt nakon nekoliko sekundi ispitivanja. Ali, smatraš li da možeš izaći na kraj sa telesnom stražom Dekartija.

— Postoji jedno oružje zasnovano na sasvim novom principu. Nameravali smo da ga upotrebimo u štrajkovima. Upotrebiću ga na Dekartijevoj straži.

— Shvatam.

— Ti ćeš raditi sa mnom sve vreme. Obaveštavaćeš i osmatrati ali mi odmah treba jedna informacija. Kada Dekartni dolazi u grad obično je gost Marije Bimon.

— Pozlaćene?

— Upravo nje. Od tebe zahtevam da istražiš da li Dekarti namerava da ostane kod nje i ovaj put. Sve zavisi od toga.

— To će biti sasvim lako. Mogu da lociram Dekartijevo odredište i planove. Biće društveno okupljanje večeras kod Linkolna Pauela. Dekartijev fizičar će verovatno biti tamo. Dn je u jednonedeljnoj poseti. Počeću izviđanje kod njega.

— Ne plašiš se? — upitao je Rajč.

— Kada bih se plašio gospodine Rajč zar bih verovao ovom cenjkanju sa tobom? Ja nisam Džeri Čurč!

— Čurč!

— Da. Nemoj da se praviš iznenađen. Čurč, drugoklasni, bio je izbačen iz esnafa pre deset godina zbog onog malog izleta sa tobom.

— Proklet bio, iskopao si to iz moje svesti. Pa ipak to se ovoga puta neće ponoviti. Ti si ipak pametniji od Čurča. Ako ti treba nešto posebno za žurku, odelo, novac ili žene... samo se javi Monarhu.

— Ništa, ali hvala ti mnogo.

— Zločinac, ali velikodušan, eto to sam ja. — Rajč se nasmešio i ustao da krene. Nije pružio ruku da se rukuju.

— Gospodine Rajč — iznenada ga je pozvao Tejt — Rajč se okrenuo na vratima. — Vrištanje će se nastaviti, čovek bez lica nije simbol ubistva.

Šta? Oh, bože! Noćne more? Još uvek?

— Ti, prokleta zavirivalo. Kako si to iskopao? Kako si...

— Ne budi budala, zar misliš da možeš da se igraš sa Prvoklasnim?

Ko se igra, ti prokleta kopile. Šta je sa noćnim morama?

— Ne gospodine Rajč, neću Vam reći. Sumnjam da bilo ko osim jednog Prvoklasnog može to da ti kaže i naravno sada se nećeš usuditi da konsultuješ još nekog Prvoklasnog, ne nakon ove diskusije.

Za božije ime, čoveče hoćeš li mi pomoći?

Ne, gospodine Rajč, to je moje malo oružje koje će održavati ravnotežu — nasmešio se Tejt. Ravnotežu moći. Uzajamna zavisnost obezbeđuje uzajamno poverenje. Zločinac, ali zavirivalo... eto, to sam ja.

Kao i svi vrhunski obučeni esperi, Linkoln Pael DH 1 živeo je u privatnoj kući. Nije to bio primer upadljivog trošenja već jednostavno problem udobnosti. Transmisija misli nije mogla da prodre kroz tako zidane građevine a bila je sposobna da prodre kroz prosečne plastične stanove koji su se gradili. Život u jednom takvom stanu bio bi život u paklu ogoljenih emocija za jednog espera. Pael, policijski prefekt mogao je sebi da priušti malu kamenu kućicu na Hadsonu sa pogledom na reku. Imala je samo četiri prostorije. Na spratu su se nalazile spavaća i radna soba a u prizemlju dnevna soba i kuhinja. Nije bilo posluge. Paelu je, kao i većini espera bila potrebna velika doza samostalnosti. Voleo je da radi sve sam sebi. Trenutno je u kuhinji proveravao pripreme za žurku, zviždućući neku setnu melodiju.

Bio je visok i vitak čovek kasnih tridesetih godina, opušten, sporih kretnji. Njegova široka usta delovala su kao da su stalno na ivici osmeha ali trenutno je na licu imao izraz laganog razočaranja. Prekorevao je sebe da je zbog gluposti neraspoložen. Suština

svakog espara bila je odgovornost a njegova tačnost uvek poprima boju okoline,

Pauel je imao preteran osećaj za humor i njegovi reski odgovori su često bili preko mere. Povremeno je imao napade nečeg što je on nazivao NEČASNI EJP. Kad bi mu neko postavio neko nevino pitanje, njegova bujna mašta bi začas smislila prenatlaženu priču koju bi kao odgovor sasuo u lice sagovorniku. Nije uspevao da potisne lažova u sebi.

Tog popodneva policijski komesar Krab pitao ga je nešto oko rutinskih poslovnih stvari a Pauel je izmislio dramatičnu priču o napadu u ponoć i heroizmu nekog izmišljenog poručnika. Sada je komesar želeo da da nagradu dotičnom poručniku i još da ga predloži za medalju.

— Nečasni Ejb. Ti počinješ da mi nanosiš bol.

Čuo je zvono na vratima i iznenađeno pogledao na svoj sat. Bilo je prerano za društvo. Naredio je telepatskim putem bravi da reaguje na komandu »slobodno«, putem odgovarajuće talasne mislene dužine. Prednja vrata su se otvorila. Odmah ga je zapljusnuo val osećanja: sneg (tulipani) taft...

— Meri Noiz. Došla si da mi pomogneš u pripremama za žurku? Hvala ti.

— Nadala sam se da sam ti potrebna, Link.

— Svakom domaćinu potrebna je domaćica. Meri, kaži šta da radim sa ovim namirnicama?

Upravo sam smislila jedan recept. Napraviću to umesto tebe.

Ušla je u kuhinju, niska i prilično sitna devojka ali u mislima visoka i lepršava. Tamnoputa spolja ali snežno-bela iznutra. Skoro kao časna sestra. Ali sve je to realnost. Ono si što misliš da jesi.

Volela bih da mogu da promenim mišljenje. Da izokrenem svoju psihu, dragi.

Da se (volim te takvu kakva jesi) promeniš Meri?

Kada bih samo (nikada to nisi čuo Link) to mogla. Već sam se umorila od toga da osećam kako ti osećaš svaki put kada se vidimo.

— *Sledeći put ću dodati led i dobro protresti — stinger koktel.*

— *Ne čini to. A takođe izbriši i sneg.*

— *Zašto, pa ja volim sneg?*

— *A ja volim tebe. Link.*

— I ja volim tebe.

— *Hvala Link.* — Ali on je to rekao. On to uvek kaže, on to nikada ne pomisli. — Hitro se okrenula i suze su joj potekle.

— Ponovo Meri.

— Ne ponovo. Uvek. Uvek. Uvek.

Dublji nivoi njene svesti zavrištali su: *Volim te, Linkolne, volim te. Simbol mog oca, simbol sigurnosti, topline, zaštitničke strasti. Ne odbijaj me uvek... uvek... zauvek...*

— Slušaj Meri...

Nemoj da govoriš Link, molim te. Ne dozvoli da između nas dođe do reči.

— Ti si moj prijatelj Meri. Uvek. U svakom razočarenju, u svakom ushićenju.

— Ali ne u ljubavi.

— Ne dušo, ali nemoj da te to toliko vređa.

— Ja imam dovoljno ljubavi za oboje i bog to zna.

— Bog dobro zna da to nije dovoljno za oboje Meri.

— Moraš da se venčaš sa esperom pre nego što napuniš četrdeset godina, Link. Esnaf insistira na tome. Hajde da se venčamo Link. Daj mi samo jednu godinu, to je sve. Dragi, toliko malo tražim.

Zvono na ulaznim vratima je zazvonilo. Pael je bespomoćno pogledao u Meri.

— Gosti — promrmljao je i uputio ponovo signal »otvoreno« telepatskoj bravi. U istom trenutku ona je uputila *zatvoreno* i harmonije su se pomešala, pa su vrata ostala zatvorena.

Prvo mi odgovori, Linkolne.

Ne mogu ti dati odgovor koji želiš Meri.

Zvono se čulo ponovo. Čvrsto je uhvatio za ramena, približio sebi i pogledao duboko u njene oči. *Ti si prvoklasni. Pročitaj me onoliko duboko koliko možeš. Šta je u mojoj svesti? Šta je u mom srcu.*

Sklonio je sve blokove. Gromoglasni talasi iz dubine njegove svesti zapljusnuli su je toplom, zastrašujućom snagom: užasavajuće ali ipak frenetično poželjno, ali ipak...

— Sneg. Tulipani. Metvica. *Idi otvori svojim gostima, Pauele. Ja ću spremiti kanapeje, za to sam jedino dobra.*

Poljubio ju je, zatim se okrenuo i izašao iz dnevne sobe. Otvorio je vrata i istog trenutka bujica raznih misli zapljusnula je kuću i esperska žurka je počela.

Zaista

elari kanapeje? da

ne hvala Meri Tejt

odlične su Dekarti
verujem

kanapeje? očekujem ga

da u gradu u

doveli smo ćeš raditi vrlo kratkom

roku

Galena za Monarh
da proslavi još dugo

on je upravo polagao esnafski ispit
i klasifikovan je kao drugoklasni

Pauele mi smo

spremni da te
predložimo za predsednika
esnafa

Monarhova
špijunaža
neetička

kanapeje?

oh, da hvala ti Meri

kanapeje?

Etkins! Červil! Imate li srca, zaboga? Hoćete li pogledati na telepatsku mustru? Sve smo zamrsili...

TP (telepatsko tapkanje) je prestalo.

Gosti su za trenutak posmatrali šta su napravili a zatim su prsnuli u smeh.

— Ovo me podseća na moje dane u obdaništu...

— Eto malo milosti ne bi škodilo našem domaćinu. Hajde da napravimo malo reda.

— *Samo imenu j mustru. Link.*

— *A koje imate?*

— *Matematičke krivulje Muzika? Arhitektonski dizajn?*

— *Bilo šta. Bilo šta. Samo nemojte da me moj mozak svrbi.*

Izvini Linkolne

Tejt

Ali

Ja

sam

Nije da štampa

slobodna

da budem

velikodušan

otkriti

išta

u vezi

Dekartija

Nije namerno

ipak

Alan

Siver

je izabran

dolazi

ali

osećam

nemoj

ga

TP

stiže

prema

Dovoljno

neoženjenih

muškaraca

espera

mogli

bi

uništiti

čitav

genijalni

plan

esnafa

Zvono se čulo ponovo na ulaznim vratima i solarni Pravični advokat je ušao sa svojom devojkom. Bila je mala. iznenađujuće atraktivna spolja i nova u ovom društvu. Njena TP mustra bila je naivna i nije reagovala duboko. Očigledno Trećerazredna.

— *Pozdravi, pozdravi, ponizno se izvinjavamo zbog zakašnjenja.*

Cvetovi. narandže i svadbena zvona su izgovor. Usput sam je zaprosio.

— I plaši se da sam ja prihvatila — rekla je devojka smešeći se.

— *Nemoj da govoriš* — rekao je advokat oštro. *Ovo nije trećeklasna gomila.*

— Zaboravila sam — izlanula se ponovo a zatim zagrnula sobu svojim strahom i stidom. Pael je uzeo za drhtavu ruku.

— *Ignoriši ga. on je jedan običan drugoklasni snob. Ja sam Linkoln Pael. tvoj domaćin. Ja sam Šerlok za pajkane. Ako te tvoj verenik*

bije pomoći ću ti i on će zažaliti zbog toga. Dođi da upoznaš nove prijatelje...

Poveo ju je kroz sobu. — *Ovo je Gas Tejt. šarlatan. Ovo su Sem i Šejla Etkins. Upravo su se vratili sa Venere.*

— *D... — Drago, mislim, drago mi je.*

— *Onaj debeljko koji sedi na podu je Vali Červil. arhitekta — II. Plavuša koja sedi u njegovom (krilu) - je Džun. Njegova žena. Ona je II. Njihov sin, Galen je onaj što razgovara sa Gelari Vestom. Galen je III...*

Mladi Galen Červil je krenuo da precizno ispravi i naglasi da je upravo postao drugoklasni i kako mu reči nisu potrebne već godinu dana. Pael ga je presekao.

— *Nas dvoje smo trećeklasni i drago mi je da si ovde. Ova duboka zavirivala počinju da me plaše.*

— *Oh. ne znam — odgovorila je devojka — ja sam u početku bila uplašena ali sada više nisam toliko.*

— *A ovo je tvoja domaćica. Meri Nois — nastavio je Pael.*

Počeli su da igraju, a napolju, skriven u senci Čurč je slušao sve svojom dušom. Bio je hladan, tih i nepokretan i umirao je od gladi. Bio je rezigniran, pun mržnje, strasti. Bedno zlo izgnanstva bilo je izvor te gladi. Kroz tanka vrata provlačila se multipleksna TP mustra žurke. Esšer Čurč živeo je ispod marginalne granice reči već punih deset godina. Umirao je od gladi za svojim narodom jer esperski svet je za njega bio izgubljen.

— *Razlog zbog kojeg sam spomenuo Dekartija ima veze sa slučajem koji može biti sličan.*

To je bio Augustus Tejt u razgovoru sa Ejkinsom.

— *Oh, zaista. Vrlo zanimljivo. Voleo bih da uporedimo mišljenja. Napravio sam put dovde jer Dekartni dolazi ovamo. Šteta što Dekartni neće biti — pa... raspoloživ.*

Ejkins je bio diskretan jer je bilo očigledno da Tejt nešto istražuje.

Možda Čurč i nije špekulisao ali tu je bio neki elegantan blok i kontra blok kao kod dva učesnika dvoboja.

— *Slušaj, zavirivalo, ti si bio previše drzak prema toj sirotoj devojci.*

— *Slušaj samo tog nitkova — promrmljao je Čurč — on me je ovde doveo. Pael, taj prokletnik koji me je prognao sada drži pridiku*

advokatu.

— *Jadna devojka? Misliš glupa devojka Pauele.*

— *Oh, gospode! Kako možeš reći tako nešto?*

— *Ona je samo trećeklasna, ona mi zadaje bol.*

— *Misliš li da je pristojno oženiti se devojkom kada tako nešto osećaš za nju?*

— *Ne budi romantična budala Pauele, mi moramo da se venčamo zavirivalom, šta je loše u tome što sam izabrao lepo lice?*

U dnevnoj sobi odigravala se rebus igra.

Meri Noiz je grabila kamuflažnu mustru uz pomoć neke stare poeme:

More je mirno večeras morska

<i>struja</i>	<i>i</i>	<i>široko</i>	<i>Do zvezda</i>
<i>je</i>	<i>on</i>	<i>sjajno</i>	<i>Francuska</i>
<i>jaka</i>	<i>tamo u</i>	<i>stoji</i>	<i>obala</i>
<i>mesec</i>	<i>sjaju dolazi</i>	<i>Engleska</i>	<i>svetla</i>
<i>je</i>	<i>sladak je noćni</i>	<i>sa</i>	<i>noć</i>
<i>sjajan</i>	<i>vazduh digne</i>	<i>liticama</i>	
<i>ravno</i>	<i>na</i>	<i>koje</i>	
	<i>dve strane</i>		

— *Šta je to do đavola? Nekakvo srce u okviru, as herc?*

— *Ne, ne herc. Pik. Pikov as. Pikaso.*

— *Kako?*

— *Lako.*

— *Šta misliš kakav bi bio Pauel za taj posao Elari?*

To se oglasio Červil sa svojim širokim osmehom i velikim debelim stomakom.

— *Za predsednika esnafa?*

— *On je efikasan čovek. Malo romantičan ali efikasan. Bio bi perfektan samo kada bi se oženio. To je nevolja sa njim. Ne može da odabere devojku.*

— *Zar svi vi duboka zavirivala nemate taj isti problem? Hvala bogu što nisam prvoklasni.*

Tada se začuo zvuk razbijanja stakla taman kada je Pael u kuhinji počeo da drži lekciju Gasu Tejtu.

— *Nemoj da se uzbuđuješ zbog stakla Gas. ispustio sam ga da bih te podsetio. Zračiš nestrpljivost.*

— *Đavola zračim, Pauele.*

— *Đavola ne zračiš.*

— *Šta se to sve dešava u vezi sa Benom Rajčom.*

Čovečuljak je zaista bio na oprezu. Prosto se moglo osetiti drhtanje njegove mentalne školjke.

— *Ben Rajč? Šta je u vezi s njim?*

— *Mota ti se po glavi celo veče. Prosto nisam mogao da to ne osetim.*

— *Nisam ja taj. Pauele. Mora da si to osetio od nekog drugog.*

Mentalni prikaz konjskog smeha.

— *Pauele. kunem se da nisam...*

— *Jesi li upetljan u nešto sa Rajčom?*

— *Ne. Pauele. Ali mogli su se osetiti blokovi kako padaju na svoja mesta.*

— *Poslušaj savet starog druga. Gas. Rajč te može uvaliti u nevolje. Sećaš li se Džeri Čurča? Rajč ga je uništio. Nemoj dozvoliti da se to tebi desi.*

Tejt je odšetao nazad u dnevnu sobu; Pael je ostao u kuhinji i smireno, opuštenih pokreta brisao staklo. Čurč je bio priljubljen i kao smrznut ukočeno naslonjen na zadnja vrata potiskivajući strašnu mržnju koja ga je preplavila.

Mladi Červil je pravio predstavu za advokatovu devojkicu pevajući ljubavnu baladu i izvodeći vizualnu parodiju. To je naučio verovatno na koledžu. Žene su bile zanesene u ozbiljnu raspravu. Ejtkins i Les su vodili unakrsni razgovor uz fascinantno zamršenu mustru prikaza što je Čurčovu glad pojačavalo do neizdržljivosti.

— *Jesi li za piće Džeri?*

Baštenska su se vrata otvorila. Paelova silueta se ocrtavala naspram svetla. Čaša mu je bila u ruci. Obasjavala ga je meka svetlost zvezda. Gledao je u Čurča sa dubokim saosećanjem i razumevanjem. Smeten, Čurč se podigao na noge i zbunjeno uzeo ponuđeno piće.

— *Nemoj ovo da javiš Esnafu, Džeri, imaću problema zbog kršenja pravila. Ja uvek kršim pravila. Jadni Džeri... Moraćemo da učinimo nešto za tebe. Deset godina je previše.*

Iznenada, Čurč je hitnuo piće pravo u lice Paelu i otrčao.

III

U devet sati ujutro, u ponedjeljak, Tejtovo manikirano lice se pojavilo na ekranu Rajčovog videofona.

— Da li je ova linija sigurna? — strogo je upitao.

Umesto odgovora Rajč je jednostavno pokazao sigurnosni pečat.

— U redu, rekao je Tejt. Mislim da sam obavio posao za tebe. Isprovocirao sam malo Ejtkinsa prošle noći. Ali pre nego što te izvestim moram da te upozorim. Postoji mogućnost greške kada ispituješ jednog prvoklasnog.

Ejtkins je blokirao prilično pažljivo.

— Razumem.

— Krej Dekartni stiže sa Marsa brodom ASTRA, sledeće srede ujutro. Odmah će biti kod Marije Dimon kao tajni gost tačno jednu noć. Ne više.

— Jednu noć — promrmljao je Rajč — a onda? Njegovi planovi?

— Ne znam. Očigledno da Dekartni planira neku drastičnu akciju.

— Protiv mene?!

— Moguće. Po Ejtkinsu, Dekartni je pod nekom vrstom jakog psihičkog pritiska i njegov nervni sistem je pred raspadom.

ŽIVOTNI INSTINKT I INSTINKT SMRTI SU SE POMEŠALI. Njegovo propadanje pod uticajem emocionalnog bankrota je veoma ubrzano...

— Prokletstvo! Moj život zavisi od ovoga! — Rajč je besneo. Govori konkretno! — zarežao je.

— To je sasvim jednostavno. U svakom čoveku postoji balans između dve suprotne strane — životnog instinkta i instinkta smrti. Obe strane imaju jedinstveni cilj — da postignu Nirvanu. Životni instinkt se bori za nirvanu uništavajući sve protivnike. Instinkt smrti pokušava da postigne nirvanu uništavanjem same ličnosti. Obično su instinkti sjedinjeni u jednoj individui. Pod uticajem nekog jakog stresa oni se razdvajaju. To je ono što se momentalno dešava Dekartiju.

— Da! A on se okomio na mene!

— Ejtkins će se videti sa Dekartnijem u utorak ujutro s namerom da ga odgovori od onoga što je naumio, bez obzira šta je to. Ejtkins se toga plaši i odlučio je da to zaustavi. Doleteo je sa Venere samo zbog toga. Neće morati da ga zaustave — rekao je Rajč — ja ću ga zaustaviti — neće morati da me štite, štitiću se sam. To je samoodbrana Tejte, a ne ubistvo! Uradio si dobar posao, to je sve što mi je potrebno.

— Danas je ponedjeljak, moraćeš da budeš spreman do srede.

— Biću spreman — zarežo je Rajč. Bilo bi bolje da i ti budeš.

— Ne može se i ne sme nam se desiti da ne uspemo, Rajč. To bi bilo DEMOLIRANJE. Shvataš li ti to? Demoliranje za obojicu.

— Shvatam — Rajč je počeo da govori drhtavim glasom. — Da, Tejt, ti i ja ćemo ići sve do kraja, sve do demoliranja...

Planirao je ceo ponedjeljak. Pažljivo je ispisao obrise plana kao što je umetnik slikao obrise na platnu pre nego što počne da nanosi boju. Ali nije obojio. To je ostavio da uradi njegov instinkt ubice u sredu. Ostavio je plan sa strane i rešio da odspava noć između ponedjeljka i utorka. Probudio se vrišteći jer je ponovo sanjao čoveka bez lica.

U utorak rano popodne Rajč je napustio Monarhov toranj i svratio u Senturi klub na Šeridon plejsu. Ta kuća se specijalizovala za, uglavnom kristalna, električna snimanja. Mali dragulji namešteni u elegantna ležišta. Imali su police sa starinskim štampanim knjigama.

— Želim nešto posebno za jednog dragog prijatelja — rekao je Rajč prodavcu.

Bio je bombardovan ponudama, ali nije bio posebno zadovoljan.

— Zašto vi ovde ne unajmite jedno zavirivalo i uštedite svojim klijentima muku?

Počeo je da šeta prodavnicom praćen grupicom službenika. Pre nego što je uspeo da izabere, menadžer je stigao da pošalje po jedno zavirivalo i postavio ga ispod tezge.

— Šta je ovo? — upitao je Rajč. Prodavac je počeo da mu objašnjava dok je Rajč tražio knjigu sa okvirom koja je bila njegov glavni cilj. Dobro je se sećao. Prelistao je pre pet godina i napravio belešku o njoj u svom malom crnom notesu. Stari Džefri Rajč nije bio jedini Rajč koji je verovao u pripreme.

— Interesantno. Fascinantno. Šta se nalazi ovde? — Rajč je izvukao smeđu knjigu. »Hajde da pravimo žurku!«

— Nemoguće, nije valjda da su imali žurke još onda?

Službenik ga je uveravao da su preci u mnogo čemu bili veoma moderni.

— Pogledajte samo sadržaj — Rajč se nasmejao — »Most medenog meseca«... »Pruski bridž«, »Poštanska kancelarija«... »Sardine«... šta bi to zaboga moglo da bude? Stranica 96, hajde da vidimo.

Rajč je okretao stranice sve dok nije stigao do zaglavlja u kome je stajalo:

TILARIJEVA IGRA ZA ŽURKE

— Slušajte samo ovo — pretvarao se da je iznenađen — pokazao je na pasus koji je veoma dobro zapamtio:

SARDINE

Jedan igrač se odabere da bude sardina. Sva svetla su ugašena i sardina se krije negde u kući. Nakon nekoliko minuta igrači se razdvoje i krenu da ga traže. Prvi koji ga nađe ne pokazuje da ga je našao već se pridružuje u skrivanju. To čini i svaki sledeći, i poslednji igrač koji je gubitnik ostaje sam da luta u mraku.

— Uzeću je — rekao je Rajč — to je upravo ono što mi je potrebno.

Te večeri proveo je tri sata pažljivo uništavajući stranice knjige. Sve igre su bile oštećene sem dela gde je objašnjavana igra sardina.

Rajč je upakovao polu-uništenu knjigu adresirao je i poslao na poštu. Knjigu je umotao u papir za poklone i adresirao Mariji Bimon odmah pošto mu se vratila iz pošte sa pečatom: nakon dvadeset minuta primio je poruku koju je očito pisala Marija:

»Dragi, dragi, dragi, mislila sam da ćeš zaboraviti na mene. Kako je lepo. Dođi večeras kod mene na žur. Igraćemo igre iz tvoje knjige, tvog slatkog poklona«.

Rajč je odgovorio:

»Oduševljen, ali ne mogu noćas, jedan od mojih miliona nedostaje. »Njen odgovor je bio: »U sredu, dragi momče, daću ti jedan od mojih«. On je poslao sledeći: »Prihvatam sa zadovoljstvom, dovešću goste. Ljubim te«.

Nakon toga otišao je u krevet gde ga je ponovo čekala njegova mora. Čovek bez lica.

U sredu ujutro, Rajč je posetio Odeljenje za nauku u Monarhu i proveo jedan sat u razgovoru sa sjajnim mladićem koji je vodio odeljenje. Razgovarali su o poslu i sjajnoj budućnosti, samo kada bi bilo više vere u Monarh. Rajč je ispričao mladiću prastari štos o neženji na koji se ovaj nasmejao sa osećanjem podređenosti ali ta mu je nezvaničnost pomogla da dođe do kapsule koja je bila smrtonosna. Kada se aktivira daje plavu vatru koja jonizira Rodopsin, čime oslepljuje žrtvu i oduzima joj moć orijentacije u vremenu i prostoru.

U sredu popodne Rajč je otišao do Melodi lejna, srca pozorišne četvrti i nazvao Kompaniju Psiho-pesme. Tu kompaniju je vodila pametna mlada žena koja je napisala sjajne džinglove za njegovo odeljenje reklame i prodaje i neke neodoljive štrajkbreherske pesme za propagandu kada je to bilo potrebno Monarhu. Njeno ime bilo je Dafi Vig. Za Rajča je ona bila ovaploćenje moderne devojke sa karijerom — devica-zavodnica.

— Pa, Dafi?

— Pa, gospodine Rajč? — pogledala je u njega.

— Jednog dana ću unajmiti jedno zavirivalo za usamljena srca da te natera da me poljubiš.

— Uvek pomislim da nisi ovde poslom.

— I nisam.

— Lažov. Čovek ponekad može da promeni svoje mišljenje Dafi, ali ako poljubi devojku onda šalje pozdravni poljubac njenom novcu.

— Ti si me poljubio.

— Samo zato što mislim da si dama koja daje na kredit.

— U redu, zgodni dečko. U čemu je tvoj problem?

Kockanje. Jedan od mojih direktora. Elari Vest žali se na kockanje u Monarhu. Kaže da ga ima previše. Lično, ne tiče me se.

— Dakle želiš pesmu o prestanku kockanja?

— Nešto tako. Lako pamtljivo, ali ne očigledno. Nešto više da odlaže akciju. Želim da se do rezultata dođe manje-više nesvesno.

Dafi je klimnula glavom i napravila nekoliko brzih beleški.

— I da to bude melodija koju vredi čuti. Moraću da slušam bogzna koliko ljudi kako je peva i zvižduće.

— Ah, ti... bedniče jedan, sve moje melodije su vredne da se čuju.

— Jedan — Rajč se nasmejao — kad smo već kod monotonije...

— Kao što nismo! — odvratila je Dafi.

— ...koja je najstvarnija melodija koju si napisala?

— Kako to misliš?

— Pa kao oni džinglovi koje ne možeš da izbaciš iz glave.

— Ah, pepsis — tako ih zovemo.

— A zašto?

— Ne znam, čini mi se da je neku takvu davno, još pre nekoliko vekova napisao neko ko se tako zvao. Jednom sam smislila jednu takvu... — Dafi je začutala prisećajući se — mrzim da o tome razmišljam čak i sada. Garantovano te opseća mesecima. Mene je vijala godinu dana.

— Ma hajde...

— Časna reč gospodine Rajč, bilo je to pre godinu dana. Napisala sam je za onaj šou ludim matematičarima. Hteli su nešto glupo i bezvredno i to su dobili. Ljudima je toliko smetalo da su morali da je povuku. Izgubila sam čitavo bogatstvo.

— Hajde da je čujem.

— Ne mogu ti to učiniti.

— Ma, hajde Dafi, stvarno sam radoznao.

— Zažalićeš, ali u redu. Ovim ću ti vratiti za onaj poljubac.

Prsti su joj graciozno zaigrali po kontrolnoj tabli i monotona melodija ispunila je prostoriju nezaboravnim banalnim zvukom. Bio je to kliše iznad svakog klišea koji je Rajč ikada čuo. Bez obzira na to koju ste melodiju pokušavali da zapamtite, ona bi se uvek svela na ovu melodiju. Tada je Dafi počela da peva:

osam hej /sedam hej/ šest hej/ pet hej/ četiri hej/ tri hej/ dva jeh/
jedan!/ napetost nervoza/ napetost nervoza/ napetost se rađa/ tu
počinje svađa.

— Oh, gospode! — uzviknuo je Rajč.

— U ovoj melodiji upotrebila sam neke zaista dobre trikove — rekla je Dafi još uvek puštajući muziku — primećuješ li udar ritma posle »jedan«? Zatim imaš još jedan udar nakon »svađa«. To dovodi kraj

melodije u kadancu na početak i nikako ne možeš da staneš. Ritam te drži stalno u krugovima.

— Ti mali đavole! — uzviknuo je Rajč listajući — sada sam zaražen. Koliko će ovo sada da traje u mojoj glavi?

— Najmanje mesec dana.

— Napetost se rađa / tu počinje... uništen sam... postoji li ikakav spas?

— Naravno — rekla je Dafi — to je prosto, uništi mene. Tikvane. Glupane. — Poljubila ga je jednom. — Kada ćeš me već jednom provući kroz mašinu, opameti se i ponašaj se onoliko pametno koliko ja mislim da jesi.

— Pametniji sam — rekao je Rajč i otišao. Kao što je Rajč i želeo, melodija se ugnjezdila u njegovoj glavi i nije izlazila iz njegovih misli.. *Napetost nervoza napetost nervoza. Perfektna blokada svesti. Šta zavirivalo može da vidi umesto toga?*

— Mnogo pametniji — promrmljao je Rajč i uskočio u Skakača do zalagaonice Džerija Čurča na Zapadnoj strani. *Napetost se rađa tu počinje svađa.*

*

Uprkos mnogim stvarima vođenje zalagaonice se održalo kao najstariji zanat. Nepromenljiv kao i sam dućan zajmodavca. Čim uđete u dućan Džerija Čurča u podrumu koji je natrpan ruševinama vremena, odmah se nađete u muzeju istoriie umetnosti. Pa, čak i sam Čurč izboran, plahog pogleda, pocrnelog lica podsećao je na prastarog zelenaša.

Čurč se pomakao iz senke i stao naspram Rajča slabo osvetljen nejasnom sunčevom svetlošću nagnut nad tezgu. Nije prepoznao Rajča, čoveka koji je već deset godina bio njegov smrtni neprijatelj. Smesti se iza tezge.

— Izvolite?

— Zdravo Džeri.

Ne podižući pogled Čurč je pružio ruku preko tezge ali kada je Rajč hteo da je uhvati ona se izmakla.

— Ne! — rekao je Čurč i počeo histerično da se smeje.

— Ne želim da se rukujem sa Vama gospodine Rajč, samo mi dajte da založim to što ste doneli.

— Nemam šta da založim — odvratio je Rajč.

— Zar ste toliko siromašni? Kako moćnici mogu da padnu?

— To se može očekivati. Svi mi možemo da padnemo. Svi i padamo.

Čurč je bacio po strani pogled ka njemu pokušavajući da mu zaviri i glavu. *Neka pokuša. Neka pokuša da prodre kroz ludu melodiju koja mi se mota po glavi.*

— Svi mi padamo — rekao je Čurč — svi mi...

— Valjda je tako Džeri, ja još nisam, valjda sam bio srećan.

— Ja nisam bio srećan — zlobno ga je pogledalo zavirivalo. Sreo sam tebe.

— Džeri, nikada nisam bio tvoja loša sreća.

— Ti si me uništio!

— To nije tačno Džeri.

— Ti trulo kopile! Izlazi odavde, ne želim ništa da imam s tobom! Ništa!

— Čak ni moj novac? — Rajč je izvukao deset sjajnih kovanica iz svog džepa i stavio ih na tezu. Bilo je to suptilno različito. Kovanice su, za razliku od kredita bile novac podzemlja. *Napetost se rađa tu počinje svađa.*

— Nešto želim više od tvog novca, želim da te vidim kako goriš i razdireš se! Želim da ti bube izjedu oči još pre nego što umreš ali ne želim tvoj novac.

— Pa šta želiš Džeri?

— Rekao sam, ti! — vrisnuo je zavirivalo — Rekao sam! Ti prokleti, bedni...

— Šta želiš Džeri? *Napetost se rađa tu počinje svađa.*

Još uvek je mogao da kontroliše Čurča. Nije bio problem što je Čurč bio drugoklasni. Bila je stvar u osobi. *Osam hej, sedam hej, šest hej...* Uvek je mogao da kontroliše Čurča.

— Šta želiš? — pitao je Čurč.

— Ti si zavirivalo, reci mi.

— Ne znam, rekao je Čurč nakon kratke pauze — ne mogu da pročitam, ta blesava muzika ne silazi.

— Onda ću ja morati da ti kažem. Želim pištolj.

— Šta?

— P—I—Š—T—O—LJ. Pištolj. Drevno oružje, izbacuje projektele pomoću...

— Nemam ništa slično.

— O, imaš Džeri. Znam da imaš.

— Zbog čega to želiš?

— Pročitaj mi misli Džeri i saznaj. Nemam šta da krijem.

Čurč se napregnuo a zatim odustao s gađenjem.

— Nije vredno truda — promrmljao je s gađenjem a onda se udaljio a zatim se čulo udaranje metalnih ladica. Vratio se sa magnumom. Bio je to pištolj — nož iz XX veka...

— Za šta ti treba? — upitao je ponovo Čurč.

— Nadaš se da bi mogao da iskoristiš ovo kao ucenu? Ha? Žao mi je, ali ovo je poklon.

— Prilično opasan poklon — prognano zavirivalo ga je ponovo pogledalo i prsnulo u smeh.

— To je poklon za starog prijatelja Džeri, Augustusa Tejta.

— Tejt! — Čurč se zablenuo u njega.

— Poznaješ ga? On je kolekcionar starih stvari.

— Znam ga — Čurč je počeo astmatično da se smeje — ali počinjem da ga upoznajem još bolje. Počinje da mi ga bude žao. — Prestao je da se smeje i pogledao Rajča.

— Ovo će biti dobar poklon za Gasa.

— Je li zato što je napunjen?

— Zar je napunjen?

— Pet ljupkih projektila. Poklon za Gasa — Čurč se ponovo nasmejao. Digao je pogled sa čaura — pet zmijskih zuba za Gasa?

— Rekao sam ti da je ovo nevino — rekao je Rajč. Čurč ga je zapanjeno gledao a zatim se ponovo udaljio i vratio sa dve male alatke. Hitro je odvojio svako od zrna iz čaure. Ponovo je ubacio čaure nazad u ležište, ovog puta bezopasne, otvorio cilindar i ponovo vratio pištolj kraj novca.

— Sada je sigurno — rekao je veselo — sigurno za dragog malog Gasa — pogledao je u Rajča čekajući reakciju. Rajč je ispružio jednu

ruku sa novcem a drugom je uzeo pištolj. Tad je Čurč naglo uhvatio Rajča za zglob.

— Ne, Bene, to nije cena i ti to dobro znaš. Uprkos toj blesavoj pesmi u tvojoj glavi znaš šta mislim.

— U redu, — rekao je Rajč osetivši da pritisak popušta — kakva je cena?

— Želim da me ponovo aktiviraju — rekao je — želim da se vratim u esnaf da ponovo živim.

— Šta ja tu mogu da uradim? Ja nisam zavirivalo, ja ne pripadam esnafu.

— Nisi bespomoćan Bene. Ti poseduješ sredstva i načine, ti možeš dopreti do esnafa i učiniti da me reaktiviraju. Možeš da uceniš, potkupiš, zaplašiš... zbuniš, fasciniraš... možeš ti to Bene, znam dobro. Pomozi mi.

— Jednom sam ti pomogao.

— Skupo sam ti platio za tu pomoć. Platio sam svojim životom! Za ime božije Bene, pomozi mi. Pomozi mi ili me ubij. Ionako sam mrtav, samo nemam petlju da sam dignem ruku na sebe.

Nakon kratke pauze Rajč je brutalno rekao.

— Mislim da bi najbolje za tebe Džeri bilo samoubistvo.

Džeri se trgnuo kao da ga je neko udario. Oči njegovog izbornog lica su gledale u Rajča zapanjeno, probijale ga staklastim sjajem.

— Odlično — Čurč je pljunuo novac i pogledao ga gorućom mržnjom. Ovo će biti besplatno — rekao je i nestao u senci podruma.

IV

Dok nije bila uništena i zaboravljena Pensilvanijska stanica u Njujorku bila je nepoznata milionima putnika i predstavljala je vezu u vremenu.

Unutrašnjost terminala bila je replika starih kupališta Karakale u drevnom Rimu. Tako je otprilike izgledala i velika gospodska kuća madam Marije Bimon koja je bila poznata hiljadama svojih neprijatelja kao Pozlaćeni leš.

Dok je Ben Rajč klizio ka istočnoj rampi sa doktorom Tejtom pored sebe, brujala mu je melodija *Napetost nervoza...*

Šum glasova, eho muzike, najavljivači, mirisi parfema, hrane razmetanja... *napetost nervoza...* izgubljena umetnost, nešto što je bilo mrtvo već sedamdeset godina. Pažljivo planirano ubistvo...

— Za ime božije čoveče — promrmljao je Tejt — tvoji planovi postaju gotovo očigledni.

Osam hej, sedam hej.

— To je već bolje, evo dolaze dva zavirivala, sekretara. Ispituju goste u potrazi za opasnima i nepozvanima.

Vitak mladić, sav nakinduren, zlatne kose u ljubičastoj bluzi i srebrnim pantalonama prišao im je.

— Doktore, Tejt, gospodine Rajč, ostajem bez teksta. Ne znam šta da kažem, udite! Udite!

Šest hej, pet hej,

Marija Bimon je žurila kroz gužvu ispruženih ruku i golih grudi... njeno telo je transformisano uz pomoć najsavremenije hirurgije u istočnjačku, indijsku figuru sa naduvanim bokovima i naduvanim pozlaćenim grudima. Rajč je pogledao kao što bi pogledao neku figuru iz pornografskih časopisa. Ona ga je zagrlila.

— To je previše previše previše predivno — izustila je.

— To je previše plastično Marija — promrmljao je.

— Jesi li već pronašao onaj izgubljeni milion?

— Upravo sam položio ruke na njega, draga.

— Budi pažljiv, drski ljubavniče. Svaki delić ove žurke imam snimljen.

— Ne verujem — rekao je Rajč i pogledao preko ramena u Tejta koji ga je razuverio odmah mahanjem glave.

— Sada treba da se upoznaš sa svima koji nešto vrede, posle ćemo imati čitavu večnost za nas dvoje.

— Svetla na spiralnoj tavanici ponovo su se promenila i obasjala ih novim spektrom. Kostimi su promenili boju. Primio je iznenada signal od Tejta. Opasnost! Opasnost! Opasnost!

Napetost se rađa tu počinje svađa napetost se rađa tu počinje svađa, Riff!

— Marija ga je upoznavala sa još jednim kočopernim mladićem u tirkiznoj bluzi.

— Lari Ferarben, drugi sekretar. Lari je bio veoma nestrpljiv da te upozna.

Četiri, hej, tri hej..

Gospodine Rajč! Ah, previše sam uzbuđen, ne mogu da dođem do reći.

Dva hej, jedan hej, RIFF!

Mladić je prihvatio Rajčov neobavezni ton i krenuo dalje. Tejt je dao signal da je sve u redu. Svetla su se ponovo promenila. Delovi kostima na gostima kao da su se rastvorili. Rajč Koji nikada nije pratio modu našao je na neke čudne ljubičaste mrlje na svom odelu i prezrivo ih pogledao. Tejt mu je ponovo signalizirao. Opasnost! Opasnost!

Napetost nervoza, napetost nervoza...

— Madam, mala neugodnost — bila je to sekretarica Marije Bimon.

— U čemu je problem?

— Červil, gospodo. On nema ulaznicu za žurku. Eno ga tamo kod fontane. Ispitala sam ga. Kladio se da će ući. Morao je da ukrade Vašu sliku kao dokaz.

— Moju sliku?! Šta on misli o meni? — zapitala je Marija.

— Pa, gospođo, mislim da ga je teško ispitati, ali on bi od vas hteo da ukrade nešto mnogo više od te slike.

— Oh zaista? — Marija se zadovoljno nasmejala.

— Oh, da madam. Da li da ga uklonimo?

— Ne — Marija je bacila još jedan pogled na mišićavog mladića a zatim se okrenula. — Dobiće svoj dokaz.

— I neće biti ukraden! — oglasio se Rajč.

— Ljubomorani, ljubomorani — zakikotala se Marija — hajde da večeramo!

— Rajč, moraš da odustaneš! — bio je to Tejt.

— Šta je do đavola?

— Mladi Červil, on je drugoklasni.

— Do đavola!

— Prerano je sazeo, briljantan! Sreo sam ga kod Pauela prošle nedelje. Marija Bimon nikad ne poziva zavirivala u svoju kuću. Ja sam jedini, i to uz tvoju pozivnicu.

— Sada ovaj klinac zavirivalo treba sve da upropasti, proklet bio!

— Odustani Rajč! Mogu da blokiram sekretare, oni su trećeklasni, ne mogu da garantujem da mogu da se nosim sa njima i sa jednim drugoklasnim pride.

— Možda mogu da ga izbegavam, možda je previše nervozan da može da koristi svoje telepatske sposobnosti.

— Ne mogu ništa da obećam.

— Ne odustajem! — zarežao je Rajč. — Nikada neću ponovo imati ovakvu šansu. Osećam smrad Dekartnija u nozdrvama.

— Rajč, nikada nećeš...

— Ne prepri se, idem do kraja ovog puta. Rajč se pridružio svojoj domaćici na kauču kraj stola. Još uvek je bio običaj da parovi hrane jedno drugo, s tim što je to ovog puta bilo degenerisano u neku čudnu erotiku. Najintimnije su se nudili slatkiši...

Rajč je strpljivo izdržavao celokupnu torturu čekajući na dogovoreni znak od Tejta. Deo Tejtovog obaveštajnog zadatka bilo je otkrivanje Dekartnjevog tajnog mesta u kući. Posmatrao je malog telepatu kako kruži kroz gužvu istražujući sve dok se na kraju nije vratio tresući glavom negativno i pokazujući na Mariju Bimon. Očigledno da je jedino Marija znala gde se nalazi, ali sada je bila previše uzbuđena da bi se lako mogla ispitati. Bila je to još jedna u beskrajnoj seriji kriza koje su stajale pred njegovim instinktom ubice. Rajč je ustao i došetao do fontane. Tejt ga je presreo.

— Šta to nameravaš, Rajč? Zar to nije očigledno?

— Moram da izbacim tog mladog Červila.

— Zaboga, Rajč nemoj prilaziti blizu tog momka.

— Sklanjaj mi se s puta! — Rajč je emitovao talas divljačkih misli tako da se telepata instinktivno povukao. Dao je signal u strahu.

— Nije on u najboljoj formi čim je dozvolio da ga sekretari uhvate i otkriju, ovde je nepozvan i verovatno uplašen da će biti otkriven.

— Osećaš li išta u kontroku, da li možeš da misliš na dva koloseka?

— Imam tu pesmicu u svojoj glavi i dovoljno nevolja zbog kojih moram biti u stanju da mislim na dva koloseka, a sada mi se sklanjaj s puta i pokušaj da ispitaš Mariju Bimon.

Červil je sedeo sam kod fontane, jeo i nespretno pokušavao da deluje kao da tu i pripada.

— Pip — reče Rajč.

— Pop — reče Červil.

— Bim — nastavio je Rajč.

— Bom — reče Červil. Pri poslednjem slogu nezvaničnog pozdravljanja Rajč se spustio kraj momka. — Ja sam Ben Rajč.

— Ja sam Gal Červil, hoću reći Galen. Ja... — očigledno je bio impresioniran imenom Rajč.

Napetost se rađa tu počinje...

— Ta prokleta pesma, čuo sam je neki dan i ne mogu da je izbacim iz glave.

— Marija ne zna da sam nepozvan — rekao je Červil.

— Oh, ne! — rekao je Rajč. *Napetost se rađa...*

— Treba da počnem da bežim.

— Bez svoje slike?

— Znete i o tome nešto? Mora da se u kući nalazi i neko zavirivalo.

— Njeni sekretari.

— Šta sa slikom gospodine Rajč? Vi znate šta je opklada u pitanju je kredit. Vi ste koc... hoću reći finansijer.

— Drago ti je što nisam zavirivalo? Nema veze, ne ljutim se. Kreni onom stranom i skreni desno. Zidovi su prepuni Marijinih slika sa sintetičkim dragim kamenjem. Posluži se, taj jedan joj neće nedostajati.

Momak je hitro skočio na noge prosipajući hranu.

— Hvala, Gospodine Rajč, jednog dana učiniću vam uslugu.

— Kao na primer?

— Vi biste se iznenadili kad biste... — presekao se i pocrveneo — saznaćete gospodine.

Probijao se ka dnevnoj sobi.

Četiri hej, dva hej, hej jedan!

Rajč se okrenuo ponovo ka svojoj domaćici. — Nestašno momče, koga si to hranio? — zapitala je — iskopaću joj oči.

— Mladog Červila — odgovorio je — pitao me je gde držiš svoje slike?

— Naravno da sam mu rekao. Krenuo je da jednu uzme za sebe a zatim će da ode. Znaš da sam ljubomoran.

Skočila je sa kauča i otperjala ka dnevnoj sobi.

Do jedanaest sati ritual večeravanja dostigao je toliki intenzitet da je bilo neophodno malo tame.

Marija Bimon nikad nije izneverila svoje goste i Rajč se nadao da neće ni večeras. Bila bi potrebna igra Sardine. Znao je kada se Tejt vratio iz dnevne sobe.

— Kako ti je ovo uopšte uspelo? Prosto prosipaš krvoločnost na svim telepatskim talasnim dužinama? On je ovde. Sam. Bez posluge. Samo dva stražara obezbedenja, od Marije. Ejtkins je bio u pravu, on je opasno bolestan...

— Do đavola s tim, ja ću ga izlečiti, gde se nalazi?

— Idi kroz zapadni luk pa skreni desno, preko malog mostića, do galerije. Onda vrata između SLIKA: Silovanje Lukrecije i Silovanje Sabinjanki...

— Zvuči tipično — rekao je Rajč.

— Zatvori vrata. U predvorju su dva stražara. Unutra je Dekartni. To je stara venčana dvorana koju je sagradio njen deda.

— Bogamu! Upotrebiću tu dvoranu ponovo. Uspeću u tome, Gas.

Pozlaćeni leš je počeo da privlači pažnju. Sva sjajna od zadovoljstva stajala je na podijumu između dve fontane obasjana ružičastim svetlom i pljeskala. Ritam njenih vlažnih dlanova grmeo je u Rajčovim ušima... SMRT... SMRT... SMRT...

— Dragi, dragi dragi! Večeras ćemo imati mnogo zabave, večeras ćemo sami sebi praviti zabavu. Igraćemo jednu predivnu staru igru. Igraćemo je u mraku.

Društvo se razveselilo i kada su svetla iznad njihovih glava počela da se zamagljuju podijum je još uvek sijao a Marija je izvukla knjigu — Rajčov poklon. Lagano je okretala stranice trepćući, nenavikla na štampana slova.

Napetost nervoza...

— To je igra koja se zove »Sardine«, zar nije predivno?

Zagrizla je, pomislio je Rajč. Napipao je pištolj i radopsin...

Napetost, nervoza...

Marija je polako čitajući silazila sve dublje u mrak i na kraju je svima bilo jasno da će oni igrati tu igru malo drugačije. Skinula je svoj ogrtač koji je otkrio veličanstveno telo — remek-delo pneumatske hirurgije.

— Igraćemo sardine ovako! — uzviknula je.

Zatreptala su i poslednja svetla a onda se začuo žamor smeha. Naravno, prva sardina je bila Marija Bimon. Odeća je šuštalala.

Rajč je konačno bio nevidljiv. Imao je pola sata vremena da pročešlja kuću, ubije Dekartnija i vrati se u igru. Tejt je bio zadužen da drži sekretare zavirivala dalje od njegove linije napada. Sve je bilo sigurno sem malog Červila ali to će morati da rizikuje.

U glavnoj dvorani prošao je pored tela koja su se ljuljala do zapadnog luka. Došao je do muzičke sobe posrćući ka stepenicama.

U podnožju stepenica morao je da probije pravu barikadu tela dok su ga mnoge ruke kao pipci hobotnice pokušavale povući dole. Probio se konačno do prolaza obloženog velurom a onda ga je iznenada, neko uhvatio s leđa. Bila je to žena.

— Zdravo sardino — prošaptala mu je u uvo. — Ohhh!!! — osetila je u njegovom džepu pištolj.

— Šta je to? — zapitala ga je a on je lupio po ruci. — Opameti se, sardino i izađi iz te konzerve — nije popuštala kikoćući se.

Nekako se odlepio od nje i oteturao dalje kad je iznenada udario nosom u prolazu. Kada je sa desne strane napipao vrata i otvorio ih našao se u zasvođenoj galeriji dugoj oko petnaest metara. I ovde su svetla bila pogašena ali su fluorescentne slike davale sjaj ultravioletnih boja. To je davalo celoj prostoriji čudan, prigušen sjaj. Između dve slike koje mu je Tejt pominjao našao je vrata od bronzine. Zaustavio se i izvadio iz džepa majušni rodopsinov jonizator.

Ruke su mu se tresle od mržnje i besa. Žudnja za smrću slala je u njegovu svest sliku za slikom Dekartnija u agoniji.

— Gospode, on mi je to učinio! On mi je skočio za vrat! Ja se borim za opstanak. Budi uz mene, dragi gospode! Budi uz mene! Budi uz mene!!!

Prsti su mu se smirili. Pripremio je rodopsinov jonizator a onda gurnuo vrata i otkrio devet stepenika koji su se pružali duž predsoblja. Rajč je udario noktom palca u kocku rodopsina kao da baca novčić. U trenutku kada je jonizator uleteo u prostoriju Rajč je sklonio pogled u stranu. Razlila se purpurna svetlost. Skočio je ka stepenicama kao tigar. Dva stražara kuće Bimon sedela su na stepenicama gde ih je zatekao jonizator. Lica su im bila bezizražajna a osećaj za vreme i prostor je nestao.

Ukoliko iko ude ovamo i nađe stražare pre nego što završi, biće na putu za demoliranje. Bez obzira šta se dogodi, ovo je bilo konačno kockanje sa DEMOLIRANJEM. Ostavljajući poslednju svesnu misao iza sebe, Rajč je otvorio draguljima ukrašena vrata i ušao u dvoranu za venčanje.

V

Našao se u sferičnoj prostoriji dizajniranoj kao cvet orhideje. Zidovi su ličili na kovrdžave latice orhideje a pod na zlatnu čašicu. Stolice, stolovi, kauči... sve je bilo pozlačeno, ali prostorija je bila jako stara. Latice su izbledele a mozaik na podu bio je narušen vremenom. Jedan stari čovek ležao je na kauču, uvenuo i sasušen kao pustinjaški korov. Bio je to Dekartni, okrunjen kao leš. Rajč je zalupio vrata besno.

— Nisi valjda već mrtav, ti kopile! Nemoguće da si mrtav! Čovek se pridigao, pogledao ga a zatim se bolno uzdigao a preko lica mu se razlio smešak.

— Još uvek si živ! — uzviknuo je Rajč. Dekartni je zakoračio prema Rajču. još uvek nasmešen, ispruženih ruku, kao da očekuje dragog prijatelja.

— Da li ti razumeš šta ti govorim? Ja sam Rajč! Rajč iz Monarha! — besno je urlao.

Dekartni je polako klimnuo i dalje nasmejan. Pomerio je usne ali nije bilo glasa. Oči su mu se zamaglile od suza.

— Šta se to do đavola događa sa tobom? Ja sam Ben Rajč, poznaješ li me? — Dekartni je odmahnuo glavom pokazujući na svoje grlo. Usta su mu se ponovo pomakla.

— Ben... dragi Ben... tako dugo... čekao... ne mogu da pričam...

— Ahhh, odmakni se, ti glupi idiote — Rajč je pokušao da izbegne starčev zagrljaj. Smrt i bes su ključali u njegovim žilama. Dekartni je ponovo počeo da govori.

— Dragi Bene...

— Ti znaš zašto sam ovde, šta pokušavaš? Da vodiš ljubav sa mnom? — Ruka mu je sevnula i starac se zateturao unazad, na pozlačeni ležaj. — Slušaj me, — urlao je nekontrolisano Rajč — ovu osvetu čekam već dugo vremena, a ti sada hoćeš da me prevariš. Saznaj kakva je smrt, da li može da voli... Ne! Čekaj — Rajč je zatresao glavom kao da želi da se oslobodi nečeg.

— Bene... slušaj Bene...

— Visiš mi nad glavom već deset godina. Bilo je dovoljno prostora za obojicu. Za Monarha i Dekartnija. Sav prostor i vreme ovog sveta, ali ti si hteo sve. Moju krv tvojim rukama. Čovek bez lica...

— Ne, Bene, ne! — Dekartni je zatresao glavom u neverici.

— Ne zovi me Ben. ja nisam tvoj prijatelj. Prošle nedelje pružio sam ti još jednu šansu, da završimo sve pristojno. Ja, Ben Rajč tražio sam primirje, molio sam za ujedinjenje, plakao kao neka ženturača. Moj otac bi me pljunuo da je živ, ali ja sam molio za mir. Zar nisam?

— Rajč je divljački prodrmao Dekartnija.

Njegovo lice bilo je bledo i zapanjeno. Konačno je prošaputao — Da, tražio si. Ja sam prihvatio.

— Ti si... ŠTA?

— Čekao sam na to godinama, prihvatio sam!

— Prihvatio!

Dekartni je klimnuo glavom. — ŠTA!!!

— WGH!!! Prihvatio.

— Ne, prokleti stari jarče, to znači odbijanje. — Rajč je posegnuo za starcem i postavio ga na noge. Starac je bio lagan.

— Dakle treba da bude rat, smrt! Nema ujedinjenja! — Starac je pokušao slabašno da odmahne glavom, ali Rajč je nastavljao — hoćeš li se predati???

— Da, Bene, da — prošaputao je starac.

— Lažljivče! Nespretni stari lažljivče! Ali ti si opasan, to mogu da vidim, glumiš idiota da bi me dovukao u klopku, ali nećeš! Ne mene! Nikada!

— Ja nisam... tvoj neprijatelj Bene.

— Nisi zato što si mrtav — Rajč je pljunuo — i to od onog trenutka od kako sam ušao u ovaj kovčeg u obliku orhideje. Čovek bez lica! Možeš da me čuješ kako vrištim poslednji put!

Rajč je izvukao pištolj iz svog džepa. Slabašni uzvik pošao je sa Dekartnijevih usana. Rajč ga je uhvatio i povukao. Dekartni se izvijao, oči su mu bledele od bola. Rajč je okrenuo njegovu glavnu prema sebi. Morao je da puca u usta da bi njegov trik upalio.

U tom trenutku jedna od poluotvorenih latica orhideje se otvorila i poluodevena devojka je utrčala u sobu. Iznenaden, Rajč je iza nje ugledao sobu u udaljenom hodniku. Bila je naga ispod srebrnog

ogrtaća u žurbi nabačenog. Kosa boje raži bila je lepršava, a oči tamne i sjajne gledale su sa strahom u njega.

— Oče!!! Za ime božije! — zavrištala je. Potrčala je ka Dekartniju. Rajč ga je hitro okrenuo i stao između njih ne popuštajući stisak. Devojka se okrenula, ustuknula onda vrišteći pokušala da zaobiđe Rajča sa strane. Rajč je manevrisao i vešto joj preprečio put nožem. Onda ga je stavio između starčevih zuba a ona je vrisnula.

— Ne!!! Ne! Oče! — počela je da baulja preko kauča a onda ponovo potrčala ka svom ocu. Rajč je gurnuo cev pištolja u Dekartnijeva usta i povukao obarač. Začula se prigušena eksplozija i mlaz krvi je krenuo niz Dekartnijev potiljak. Rajč je pustio da telo padne i skočio na devojku. Ona je bacila na njega jedan pneumatični zvučni udar i on se bolno savio. Devojka je dopuzala do Dekartnija i bolno se sklupčala.

Rajč je protresao glavom i u deliću sekunde pokušao da napravi dodatni plan. Nikada nije računao na svedoka. Prokleta kćerka! Prokleti Tejt, zašto mu nije rekao? Moraće da ubije devojku!

Ona se okrenula i užasnuto pogledala preko ramena. Skočila je na noge potrčala ka vratima ukrašenim draguljima. Otvorila ih je i istrčala u predvorje.

Rajč je mogao da vidi nepomične stražare i devojku koja trči lagano po stepenicama sa pištoljem u svojim rukama, sa demoliranjem u svojim rukama. Rajč je krenuo. Krv koja, kao da je stala u njegovim venama, ponovo je počela da teče. Potrčao je do galerije. Bila je prazna ali vrata su se upravo zatvarala. Još uvek nikakvog zvuka. Nikakve uzbune... Koliko će još proći dok ne počne da viče i uzbuni celu kuću. Pomrčina je još uvek bila gusta kao testo. Nasumice je prošao prolaz i stigao do muzičke sobe. Još uvek nikakvog zvuka. Mračna tišina bila je užasavajuća. Zašto nije vrištala? Gde je sada?

Rajč je produžio i znao je da je na samoj ivici glavne dvorane jer se čuo šum fontane. Gde je bila devojka? Pištolj!

Jedna ruka dodirnula je njegovo rame. Tejt je prošaputao.

— Bio sam u blizini. Pronašao sam te upravo...

— Ti... kučkin sine! Tamo je bila njegova kćerka, zašto nisi...

— Budi miran! — presekao ga je Tejt — pusti me da to ispitam.

Nakon nekoliko trenutaka užasnuto je prošaputao. — Gospode! Oh, gospode! — Njegov strah bio je kao katalizator. Rajčova samokontrola povratila se i počeo je ponovo da razmišlja.

— Zaveži! To još nije demoliranje!

— Moraćeš i nju da ubiješ, Rajč...

— Zaveži, prvo je pronađi. Pretraži mislima celu kuću. Imaš njenu telepatsku mustru iz mog mozga. Čekaću kod fontane, kreni.

Rajč se umio vinom iz fontane ignorišući glasove sa druge strane bazena. Neke osobe su se kupale u vinu. Rajč je brzo razmišljao. Devojka mora biti locirana i ubijena. Ukoliko još uvek bude imala pištolj kada je Tejt nade, upotrebiće ga. A ukoliko ne, šta onda? Zadaviti je? Bila je naga ispod svilenog ogrtača. Mogao bi je udaviti u fontani ali to mora biti uskoro! Uskoro! Pre nego što se ova prokleta igra sardina završi. Gde je Tejt, gde je devojka.

Tejt se pojavio zadihano, pišteći.

— Otišla je.

— Mora da nisi dobro pretražio kuću. Ali ako pokušavaš da me prevariš...

— Koga da prevarim... pa ja sam gde i ti, kažem ti da njene telepatske mustre nema nigde u kući. Otišla je.

— Je li iko primetio da je otišla?

— Ne. Bolje da i mi odemo.

— Da. Ali ne možemo trčati. Moramo otići kao da se ništa nije dogodilo. Gde je Pozlaćeni leš?

— U sali za projekcije.

— Posmatra šou?

— Ne. Još uvek igraju sardine. Napakovani su tamo kao ribe u konzervi. Mi smo skoro poslednji u kući. Lutamo sami u mraku.

— Hajdemo.

Stisnuo je Tejtov lakat koji se tresao i prisilio ga da krenu u salu za projekcije. Dok su koračali nevino je dozivao.

— Gde ste, Marija? Hej, gde ste?

Tejtu se omakao histeričan jecaj a Rajč ga je grubo prodrmao.

— Dođi sebi, čoveče. Bićemo napolju u roku od pet minuta, pa ćeš onda moći da se ždereš do mile volje.

Rajč je otvorio vrata sale za projekciju. I tu je bilo mračno ali se osećala toplota mnogih tela.

— Hej, gde ste svi. Sam sam u mraku. Marija!

Prigušen kikut a zatim eksplozija smeha naznačili su kraj igre.

— Dragi, dragi dragi — pozvala je Marija — propustio si zabavu.

— Došao sam da ti kažem laku noć.

— Oh, zar moraš da ideš?

— Imam posla sutra. Gde si Marija?

— Popni se na pozornicu.

Rajč je osetio stepenice i popeo se na binu. Osetio je hladnu projekcijsku kuglu iza sebe. Začuo se glas.

— U redu. Sada ga imamo. Upalite svetlo.

Svetlo je zaslepilo Rajča. Gosti su sedeli u stolicama i počeli da se smeju a zatim su se razočarano stišali.

— Oh Bene, varao si. Pa ti si obučen...

— Neka neki drugi put, Marija — graciozno se naklonio — uz sve moje poštovanje Madam — odjednom shvatio je da je čipka njegove bele košulje umrljana kapljicom, krvi. Onda je kliznula jedna, pa još jedna...

— To je krv! — vrisnula je Marija. — Neko gore krvari, oh Bene ne možeš me sada ostaviti.

VI

U 00,30 Hitna patrola stigla je u kuću Bimon na poziv policijske stanice:

AKT TEŠKOG ZLOČINA U KUĆI BIMON, 9, Park južni.

U 00,40 Kapetan policije stigao je odazivajući se na raport patrole:
MOGUĆ KRIMINALNI AKT ZABRANJEN ZAKONOM

U jedan po ponoći Linkoln Pael je stigao u kuću Bimon frenetično zvan od strane svog zamenika: — Kažem ti, Pael, da je to teški zločin. Ne znani da li da budem zahvalan ili uplašen ali niko od nas ovde nije sposoban da se sa tim uhvati ukoštac.

— Sa čime to?

— Slušaj, Pael. Ubistva su nenormalna. Samo izobličena telepatska muštra može da proizvede smrt nasiljem.

— Tačno.

— To je razlog što se ovo nije desilo već sedamdeset godina. Čovek ne može da šeta okolo sa takvom telepatskom muštrom a da ne bude primećen. Ima toliko šanse da prođe neprimećen kao i čovek sa tri glave. Vi zavirivala uvek pokupite takve pre nego što krenu u akciju.

— Pokušavamo. A uz to, čovek bi morao da bude pustinjač pa da ovo izvede. A kako pustinjač da ubije. Evo ubistva koje je bilo brižljivo planirano. Niko nije uspeo da ga otkrije. Ni sekretari — telepate Marije Bimon. Nije bilo ničeg što bi moglo da to otkrije. Mora da je imao neku muštru koja mu je pomogla da prođe, ali kako je mogao da ubije. Kako, do đavola da resimo takav paradoks? Ima li kakvih nagoveštaja?

— Ne znamo šta ga je ubilo. Njegova kćerka je nestala. Treće, neko je onesposobio Dekartnijeve siražare na vreme od jednog sata a mi ne znamo kako. Četvrto...

— Nemoj dalje da nabrajaš, biću odmah tamo.

Veliki hol kuće Bimon kupao se u blještavoj beloj svetlosti. Uniformisani policajci svuda su se muvali. Tehničari odevani u belo kretali su se svuda okolo. Na sredini stola gosti sa žurke, (obučeni) bili su skupljeni u improvizovani koral, žamoreći kao stado prestrašenih goveda pred klanicom.

Dok je išao prema Istočnoj rampi, visok i vitak Pael, obučen u crno-belu uniformu osetio je da ga je zapljusnuo talas gostoprimstva. Došao je do inspektora II.

— *Kakva je situacija Džeks?*

— *Zapetljana.*

— *Ima i zavirivala. Igraj na sigurno.*

U mikrosekundi dao je Paelu prikaz situacije.

— *Shvatam. Nezgodno. Šta rade tamo svi onako nagurani na podu.*

— *Izvešćemo predstavu o dobrom i lošem momku.*

— *Je li to neophodno?*

— *To je trula gomila. Nadu vani, korumpirani. Nikada neće saradivati. Moraćeš dobro da se namučiš da nešto izvučeš iz njih, a ovaj slučaj traži tvoju dovitljivost. Ja ću biti loš momak a ti im budi prijatelj.*

— *U redu. Počni da snimaš.*

Na pola puta do rampe Pael se zaustavio. Smešak je nestao sa usana a prijateljski pogled je iščezao iz njegovih očiju. Izraz šoka iskrivio mu je usne.

— Bek! — glas mu je odjeknuo kroz dvoranu. Zavladao je mrtva tišina. Sve oči bile su uprte u njega. Inspektor Bek je došao do njega. Glas mu je drhtao.

— *Ovde sam, ser.*

— *Jeste li Vi ovde prvi nadređeni, Bek?*

— *Jesam gospodine.*

— *Zar je ovo Vaš način vođenja istrage? Skupiti kao krdo ovu grupu nevinih ljudi, kao stoku?*

— *Oni nisu nevini. Čovek je ubijen.*

— *Svi u ovoj kući su nevini i tako će se smatrati sve dok se ne otkrije istina.*

— *Šta!? Ovu trulu, bednu gomilu hijena iz visokog društva?*

— Kako se usuđujete? Odmah se izvinite! Bek je duboko uzdahnuo i čvrsto stisnuo pesnice.

— Da li ste me čuli, Bek? — Ovaj je pogledao prema gostima koji su zapanjeno posmatrali ceo prizor.

— Izvinjavam se — promrmljao je.

— Upozoravam Vas Bek da, ako se ovo ikada više ponovi, poslaću Vas tamo otkuda ste i došli. A sada mi se gubite sa očiju.

Pauel se nasmešio gostima. Njegov izgled govorio je da je jedan od njih. Čak i ton i naglasak iz viših krugova.

— Dame i gospodo. Naravno, da vas sve znam po čuvenju i viđenju. Ja nisam toliko poznat, pa dozvolite da vam se predstavim. Linkoln Pauel, policijski prefekt.

— Ah, zastarela titula.

— Nemojmo da nas titule zamaraju — krenuo je ka Mariji Bimon ispruženih ruku. — Draga madam Marija. Kakav uzbudljiv završetak Vaše žurke. Ovde pravite istoriju.

Zadovoljni žamor brujao je salom. Nervoza i bes su počeli da blede. Marija je zbunjeno počela da se doteruje, Pauel ju je zbunio i zadovoljio ljubeći joj toplo ruku. — Madam, imali ste trenutke pune iskušenja. Znam ove grubijane u uniformama.

— Dragi prefekte... kao devojčica se pribila uz njegovu ruku.

Postoji li ovde neka mirna prostorija gde možemo da se udobno smestimo i da završimo sve ovo?

— Da, dragi prefekte Pauele, radna soba — počela je bukvalno da šuška. Pauel je pucnuo prstima i kapetan je stupio iza njega.

— Povedite madam i njene goste do radne sobe, bez stražara.

— Gospodine Pauele, jedan od njih je stigao nakon što je prijavljen zločin. Tužilac, gospodin 1/4 Mejn.

Pauel je u gužvi pronašao tužioca II i poslao mu telepatski pozdrav.

— *Džo, zdravo. Šta je tebe ovamo dovelo?*

— *Posao. Pozvao me je moj klijent (Ben Rajč).*

— *Ta ajkula. Počinjem da sumnjam. Pričekaj ovde sa Rajčom.*

— *Bila je veoma efektivna predstava sa Bekom.*

— *Do đavola. Provalio si naše šifre?*

— *Nema šanse ali znam vas dvojicu. Način na koji Džeks igra policajca grubijana, je stvarno za anale.*

Bek se ubacio sa svog mesta iz dvorane.

— *Nemoj nikome da pričaš o tome, Džo.*

— Jesi li poludeo? Bilo je to kao da je neko od Mejna zahtevao da prekrši sve svete zakone esnafa. Inicirao je talas prezira koji je naterao Beka da se isceri. Sve se dešavalo u delićima sekunde a zatim je Pael poljubio ponovo ruku Marije Bimon sa čednom odanošću a zatim se odvojio od njenog drhtavog zagrljaja.

— Dame i gospodo, ponovo ćemo se sresti u radnoj sobi.

Ljudi su krenuli. Sve je počelo da poprima obrise nove zabave. Pael je osetio gvozdene laktove krutih telepatskih blokova. Prepoznao ih je i dozvolio da se iznenadi.

— *Gas Tejt!*

— *Zdravo Pauele...*

— *Dozvoljavaš sebi da se šunjaš — bio je to Bek — Ti ovde...*

— *Zbog čega se kog đavola kriješ?* Haotičan odgovor ljutnje, jada, straha od gubitka reputacije, samopotcenjivanja, stida...

— *Prekini Gas, tvoja telepatska mustra se sve više mrsi. Neće ti ništa nauditi to što si se nalazio ovde. Samo ćeš postati više human. Bolje mi pomoz, treba mi jedan prvoklasni. Ovo je zločin AAA.*

*

Pošto se dvorana ispraznila, Pael je proučavao trojicu ljudi koji su ostali sa njim. Džo Mejn bio je čvrst čovek, lepo građen sa prijateljskim izrazom lica, Mali Tejt bio je nervozan i zgrčen više nego obično. I Ben Rajč. Pael ga je sad sreo prvi put. Bio je visok odlučan i širio je oko sebe jak oreol šarma i moći. Bilo je ljupkosti u toj moći ali je bila nagrižena navikom da tiraniše. Rajčov pogled je bio oštar a mala usta ličila su na ožiljak. Magnetičan čovek sa spoljašnjim izgledom u kome je bilo nečeg što odbija. Nasmešio se Rajču a ovaj mu je uzvratio. Rukovali su se spontano.

— Zar tako prihvatate svakoga, na distanci? — upitao je Pael.

— To je tajna mog uspeha — shvatio je šta je Pael hteo. Uspostavili su blizak kontakt.

— U redu, nemojmo da ostali gosti vide kako me šarmirate. Sumnjaće da smo saveznici.

— O, ne. Na Vas neće posumnjati. Okrenuli ste ih oko malog prsta i prisilili ste ih da se osećaju u savezu sa Vama.

Nasmešili su se. Nekakav neočekivani hemotropizam ih je privukao. Pael je pokušao da se otrese toga. Okrenuo se ka Mejnu.

Šta sad Link? Što se tiče zavirivanja, ostanimo na Rajčovom nivou. On me je pozvao da ga zastupam, bez telepatije. Ovo mora da ostane na objektivnom nivou. Ja sam ovde da obezbedim regularnost.

— *Ne možeš sprečiti zavirivanje, Džo. Nemaš zakonska prava. Mi moramo da učinimo sve da dođemo do rešenja.*

— *Da. Ali uz saglasnost ispitanika. Ja sam ovde da ti kažem da li imaš taj pristanak ili ne.*

Pael je pogledao u Rajča. — Voleo bih da čujem Vašu verziju šta se ovde desilo?

— Zašto baš on prvi? — javio se Džo.

— Voleo bih da znam zašto je tako brzo pozvao advokata? Da li je upetljan u ovu gužvu?

— Upetljan sam u dosta toga — nasmešio se Rajč. Ne možete voditi Monarh a da nemate gomilu tajni koje morate sačuvati.

— Ali ubistvo nije jedna od tih tajni.

— *Prekini s tim, Link!*

— *Prekini sa blokovima Džo! Samo malo zavirujem okolo zato što mi se momak dopada.*

— *Neka ti se dopada u neko drugo vreme a ne u moje radno.*

— Džo mi ne dozvoljava da Vas volim. Bilo bi mi draže da niste zvali advokata. To me čini sumnjičavim.

— Zar to nije zarazno?

— Ne. Nikada ne biste verovali ali zarazne bolesti detektiva su desnokrillnost ili levorukost (opet je proradio Nečasni Ejb). Ja sam uglavnom bio levoruk sve do personalnog slučaja... — Iznenada Pael je prekinuo. Odmakao se od njih dva koraka i duboko udahnuo.

— Pričaću vam o tome neki drugi put. Recite mi šta se dogodilo kada su Marija i njeni gosti videli krv kako kaplje na Vaše odelo?

Rajč je bacio pogled na odelo.

— Vrištala je o ubistvu i svi smo se zaputili do venčane dvorane.

- Kako ste pronašli put u mraku?
- Marija je naredila da se upale svetla.
- Niste imali nikakvih problema da locirate dvoranu sa upaljenim svetlom?
- Nisam ja locirao dvoranu — nasmešio se Rajč — Marija je morala da nas vodi. To je tajna. Tamo su bili stražari. Nokautirani ili tako nešto. Izgledali su kao mrtvi.
- Kao stene. Nisu pomerali ni mišiće, ha?
- Kako bih ja to mogao da znam?
- Kako zaista? — Pael je tvrdo pogledao u Rajča.
- Tamo je bio Dekartni. Izgledao je i on kao mrtav. Do đavola, *bio* je mrtav.
- I svi su stajali buljeći?
- Neki su išli okolo tražeći kćerku.
- To je Barbara Dekartni. Mislio sam da niko ne zna da su oni oboje ovde?
- Marija nam je rekla i mi smo tražili.
- Iznenadili ste se što je nema?
- To je blag izraz. Marija je rekla da je ona ubila starca i pobjegla.
- Verujete u to?
- Ne znam. Cela stvar izgleda ludo. Ukoliko devojka može da se iskrađe iz kuće bez reči i da otrči gola kroz ulice...
- Hoćete mi dozvoliti da Vam zavirim u glavu radi pozadine i detalja?
- Ja sam u rukama svog advokata.
- Odgovor je Ne — rekao je Mejn.
- *Ja sam u paklenoj gužvi Džo. Idemo sa ispitivanjem.*
- Odšetali su do radne sobe. Preko dvorane Bek je šifrovanim policijskim kodom komunicirao sa Paelom.
- *Link, zašto si dozvolio da Rajč napravi majmuna od tebe?*
- *Zar je napravio?*
- *Ta ajkula može da te pritisne kad god hoće.*
- *Pa, biće bolje da pripremiš tvoj nož Džek, ova ajkula je spremna za demoliranje.*
- *Šta?*

— *Zar nisi čuo kako mu se omaklo dok je pokušao da me zavede? Rajč nije znao da je tu kćerka. Niko nije znao. Niko je nije video. Mogao je da nabaci da je ubistvo nateralo da ode iz kuće. Ali kako je znao da je bila naga?*

Zavladao je trenutak tišine a zatim, dok je Pael prolazio kroz severni luk, pratio ga je talas obožavanja.

*

Radna soba kuće Bimon bila je konstruisana kao tursko kupatilo. Pod je bio od mozaika najlepših boja a na zidu su u okvirima od rubina, opala, topaza i ametista stojala četiri portreta Marije Bimon. Čilimi su bili od somota a okolo je stajalo dosta stolica.

Žamor je prestao kada su ušli a Marija Bimon se podigla na noge. Pael je pokazao rukom da ostane da sedi. Pogledao je ljude i razmišljao kako da počne.

— Zakon pravi čitavu glupu zbrku oko smrti. Ali zato što je neko pomogao na neobičan način starom Dekartniju da dođe do smrti, Zakon insistira na hvatanju ubice smatrajući da je to nužno. Lično mislim da je to idiotluk ali vas molim da me ne citirate. Zastao je i upalio cigaretu. Verovatno svi znate da sam zavirivao i mnoge od vas ova činjenica alarmira. Mislite stojim ovde kao neko divlje čudovište i ispitujem vašu svest. Pa... Džon Mejn mi neće dozvoliti čak i ako budem hteo. A, iskreno da vam kažem i kada bih hteo stajao bih sada na tronu univerzuma praktično nedodirljiv od strane boga. Izgleda da niko do sada nema ništa protiv kad je ta ideja u pitanju.

Pael se razoružavajuće nasmešio a dvoranom se prolomio smeh.

— Ne. Masovno čitanje svesti više ljudi je trik koji ni jedno zavirivalo ne može da izvede. Dovoljno je teško ispitati jednu osobu a ne kada se grupa unikatnih visokoobrazovanih individua skupi onda smo mi zavirivala sasvim bespomoćni i na vašoj milosti.

— I on kaže da ja imam šarma — promrmljao je Rajč.

— Vi ste večeras igrali igru sardine, madam, vi me morate zapamtiti i pozvati sledeći put...

— I hoću — javila se Marija — hoću dragi prefekte.

— Za vreme igre stari Dekartni je bio ubijen. Svi mislimo da je to bilo ubojstvo s predumišljajem a bićemo sasvim sigurni kada laboratorija završi svoj posao. Ali pretpostavimo da je to teški zločin. To će nam omogućiti da igramo još jednu igru koja se zove ubistvo.

Začuo se nesiguran odgovor u žamoru gostiju.

Pauel je nastavio nehajno pretvarajući najšokantniji zločin stoleća u jedan nerealan prikaz.

— U igri; zamišljena žrtva je ubijena a zamišljeni detektiv treba da otkrije žrtvu. On postavlja pitanja zamišljenim krivcima i svi moraju da govore istinu sem ubice kome je dozvoljeno da laže. Detektiv ređa priče, saznaje ko je lažov i otkriva ubicu. Mislio sam da biste mogli da igrate ovu igru.

Javila su se dvojica koji su želeli da budu turisti.

Još smeha.

— Istraga o ubistvu — nasmešio se Pauel — suočava se sa tri lica zločina. Način, motiv i mogućnost. Naši ljudi iz laboratorije pobrinuće se za druga dva a onaj prvi treba otkriti u našoj igri. Ako uspemo da otkrijemo prvi, olakšaćemo muku laboratoriji. Da li ste znali da oni ne mogu da shvate kako je ubijen Dekartni. Da li ste znali da je Dekartnijeva kćerka u toku igre nestala iz kuće. Da li ste znali da su Dekartnijevi stražari na misteriozan način izbačeni iz stroja. Da. Neko ih je izbacio za ceo čas iz stvarnosti. Svi bismo hteli da znamo kako.

Gledali su u njega fascinirano. Moraće da postupa sa krajnjim oprezom.

— Sve moramo da otkrijemo kroz motiv. Ja ću biti zamišljeni detektiv. Vi ćete morati da govorite istinu. Svi osim ubice, naravno. Očekivaćemo od njega da laže ali ovakvu žurku ćemo dovesti do trijumfa ukoliko dozvolite telepatsko ispitivanje svakog od vas.

— On! — bila je to uzbuđena Marija.

— Čekajte Madam, sve što želim, to je Vaša dozvola. Jer, vidite, svi koji su nevini ako daju dozvolu, onaj ko je kriv braniće ispitivanje ili će morati da zaštiti svest.

— Može li on to da izvede? — upitao je tiho Rajč Mejna.

— Da.

Pauel je obuhvatio pogledom sve i polako svakog pojedinačno, da. Dozvoljavam. Zašto da ne. Da. Može...

Kada je došao do Rajča ovaj je pocrveneo a onda strašno pobledeo. Svi su bili zapanjeni. A onda je Pauel glasno rekao NE. Prolomio se uzdah. Njihove duše, da su bile čiste dozvolile bi, ali u njima su bila kopilad, preljubnici, karijeristi, zlobnici. Odjednom je Marija uzviknula ne a to se prolomilo u desetine drugih NE. Pauel za malo da je uspeo. I dalje je izgledao šarmantno u svom porazu.

— Naravno, gospodo. Zašto da se od vas očekuje da verujete jednom pajkanu. Moji asistenti uzeće od svih vas izjave a gospodin Mejn je tu da štiti vaša prava. *I mene izdaje.*

— *Nemoj tako, Link. Mislim i na moju karijeru. Ovakav zločin se nije desio već sedamdeset godina. Ovo može da mi pomogne.*

— *I ja imam svoju karijeru Džo. Ukoliko ne provali moje odeljenje ovaj zločin, ja ću biti provaljen.*

— *U tom slučaju svako zavirivalo igra za sebe.*

— *Đavole!* — Link je bacio na Rajča jedan pogled i izašao iz prostorije.

*

Ljudi iz laboratorije su završili svoj posao u venčanoj dvorani. De Santis je uznemireno uručio Pauelu izveštaj.

— Ovo je očajno!

Pauel je bacio pogled na Dekartnijevo telo — Samoubistvo? — Bio je uvek oštar sa De Santisom.

— Nema govora o tome. Ne znamo šta ga je, ubilo ali...

— Još uvek ne znate?

— Ne znamo. Ali on ima rupu na glavi kroz koju možeš da protrčiš.

— Da, da. Ulaz iznad uva, izlaz na lobanji. Trenutna smrt. Ali šta je napravilo ranu, šta je provrtelo rupu? Nema opekotina, nema smrztina, kristalizacija. Udarac nitropare? Nema ostataka amonijaka.

— Mač ili nož, bačeno oružje?

— Nemoguće, da li znaš koja je snaga potrebna da bi se nešto takvo izvelo?

— Pa... upravo sam iscrpeo sva probojna oružja.
— Čekaj, kako stoji stvar sa projektilima?
— Kako misliš?
— Drevna oružja, upotrebljavali su ih. Bučno i smrdljivo.
— Nema šanse. Ovde nema nikakvog projektila. Ni u rani ni u sobi, nigde ničeg.
— Prokletstvo!
— Slažem se.
— Imaš li bilo šta za mene? Bilo šta.
— Da. Jeo je čokoladu pre nego što je umro. Našli smo parče želea u ustima. Ali nema čokolade u čitavom dvorcu. Nema čokolade u stomaku. U svakom slučaju ne bi jeo čokoladu sa ovakvim grlom.
— Zašto?
— Psihogenični rak. Nije mogao da govori i nije mogao da jede ništa gnjecavo.
— Grom i pakao! Treba nam to oružje bez obzira šta je.
Pauel je prevrtao snop izveštaja zviždeći jednu setnu melodiju i sećao se jednog espera o kome je čitao koji je mogao da zaviri u svest leša, Poželeo je da to može da se izvede.
— Lišili su nas motiva i metoda. Nadam se da ćemo naći nešto u vezi sa tim ili nikada nećemo srediti Rajča.
— Kakvog Rajča?
— Bena Rajča.
— U stvari najviše sam zabrinut za Gasa Tejta. Ukoliko je on umešan u ovo...
— Šta!!!??
— On je ubica. Rajč. Nešto mu se omaklo. Izbegao sam Džoa dole u dvorani dok sam ga proveravao. Ovo je nezvanično, naravno, ali imam dovoljno dokaza da je on taj.
— Gospode bože! Ali to je van dokaza za sud.
— Još smo daleko od Demoliranja, brate. Mnogo daleko.
Pauel je napustio laboratorante i došao do privremenog štaba u galeriji slika.
— Sviđa mi se taj momak.
Pauel i Bek su se spremali za konferenciju. Njihov mentalni razgovor trajao je trideset sekundi u munjevitoj razmeni misli.

*Pa, Rajča treba da
nateramo na demoliranje,
Džeks. Uhvatio sam ga u
Marijinoj sobi, čisto da se
uverim da mislim ispravno.
Ben je naš momak.*

*Mogu li nam stražari
pomoći?*

*Mi znamo da je to bio Rajč.
Ti to znaš.*

*Popeo se tamo gore dok su
ostali igrali sardine.
Privremeno je uništio
stražarima vid i moć
orijentacije.*

*De Santis kaže da je
njihova mrežnjača bila
privremeno uništena. To je
neko vizuelno oružje. U vezi
sa onim što vidiš u svom
oku. Što se tiče stražara,
oni su bili na dužnosti i
budni. Ništa se nije dogodilo
po njihovom dok nije upala
gomila i Marija koja više...
na što su se oni zakleli da
su bili budni.*

*Nekako se devojka u to
upetljala a na kraju pobjegla.*

*Ne znam. Ne znam ni jedan
odgovor.*

*Nikada to nećeš uspeti da
Dokažeš Link.*

*Uuhhh, huuh!
A kako je Pozlaćeni leš
vikao?*

Kako je ubio Dekartinija?

Nema šanse.

*Ušao je u venčanu dvoranu
i ubio Dekartinija.*

Zašto je ubio Dekartinija?

*Nikada nećeš stići do
demoliranja na taj način.
Moraćeš da dokažeš motiv,*

metod, mogućnost i objektivnost. Sve što imaš to je znanje jednog zavirivala koji je dopro do Rejčovog mozga.

*Uh, uh! ... Uh!
Nisam uspeo dovoljno duboko da zavirim jer je Mejn bio pored.*

Verovatno nikada i nećeš moći.

Zašto?

Džo je suviše pažljiv.

Grom i pakao! Dekse, potrebna nam je ta devojka.

Barbara Dekartini?

Ako uspemo da je pronađemo, pa nam kaže šta je videla, zadovoljićemo sud.

Slažem se.

Prikupi sve što smo do sada saznali i stavi u dosije.

U redu.

Ništa ne možemo bez devojke. Ostali su beskorisni. Vidi kakvi se još dokazi mogu prikupiti...

Neće to ništa pomoći bez devojke.

U ovakvim vremenima gospodine Bek, i ja mrzim žene. Zašto one uvek pokušavaju da se udaju za mene?

HA HA HA HA !!!

*Sarkastičan odgovor
(cenzurisano)*

*Sarkastičan komentar
(cenzurisano)*

(CENZURISANO)

Pauel se spustio kroz prolaz i ušao u glavnu dvoranu. Ugledao je Rajča, Mejna i Tejta kako stoje pored fontane zadubljeni u razgovor. Ponovo je razmislio o užasavajućem problemu sa Tejtom. Ukoliko se to malo zavirivalo zaista umešalo u nešto sa Rajčom, kao što je Pauel sumnjao da jeste, još za vreme one žurke, zgrozilo ga je. Pomisao da je jedan od najboljih pripadnika esnafa mogao da učestvuje u ubistvu, zločinu AAA dovelo ga je u situaciju u kojoj jednostavno nije mogao da se snađe. To će biti gotovo nemoguće dokazati. Nije moguće iz jednog prvoklasnog izvući nešto bez njegove saglasnosti. Ukoliko je Tejt (nemoguće... nezamislivo...) radio za Rajča, Rajč bi se mogao pokazati kao veoma tvrd orah.

Pristupio je grupi. Uhvatio je njihove poglede. *Gas, uklonite se. Želim nešto da kažem Rajču ali ne i da vi čujete. Neću ga ispitivati telepatski i neću snimati njegove reči. To je zakletva.*

Mejn i Tejt su klimnuli glavom, promrmljali Rajču pozdrav i otišli. Rajč ih je gledao sa zanimanjem a zatim pogledao u Pauela.

— Preplašili ste ih?

— Upozorio sam ih. Sedite Rajč.

Stajali su na ivici bazena i gledali jedan u drugog u grobnoj tišini. Nakon kratke pauze Pauel ga je osmotrio.

— Ne — rekao je Pauel — ne ispitujem Vas telepatski.

— Nisam ni mislio da to radite.

— Ali jeste u Marijinoj radnoj sobi, zar ne?

— Nagađao sam.

— Nijedan od nas nema baš puno poverenja.

— Ne igramo po devojačkim pravilima, igramo grubo obojica. Samo se kukavice i slabići kriju iza pravila i fer playa.

— A šta ćemo sa čašću i etikom?

— Svako ima svoje viđenje časti... ne ona zamišljena pravila koja je neki mali ugroženi čovek napisao za ostale male ugrožene ljude, uplašениh. Svaki čovek ima svoju čast i etiku i sve dok ih se drži, ko su drugi ljudi da pokazuju prstom šta da radi. Može da vam se ne sviđa njegova etika ali ne možete da mu kažete da je neetičan.

— Vi ste dva čoveka Rajč — Pauel je odmahnuo glavom — jedan od njih je fin, ali onaj drugi je truo. Da ste obadvojica ubice ne bi bilo loše. Ali ona polovina koja je svetac, pogoršava stvar.

— Znao sam da će krenuti na loše — rekao je Rajč — nikada ne znam kada ćete udariti, da bih mogao da se klonim.

— Onda, za ime božije, prestanite da se sklanjate i dajte da završimo sa ovim — glas je bio promukao, oči su mu gorele. Ponovo je zaplašio Rajča svojom unutrašnjom snagom.

— Pobediću te, Bene. Ugušiću tog prijavog ubicu u tebi jer ti se divim kao svecu. Ovo je početak kraja za tebe i ti to znaš. Zašto to sebi ne olakšaš?

Jednog trenutka Rajč se kolebao. Hteo je, kao da prisili sebe...

— Da odustanem i da te lišim najbolje borbe u tvom životu? Ne. Ni za milion godina. Link. Nastaviću s ovim do samoga kraja.

Paue je ustao slegnuvši ramenima. Instinktivno, njihove ruke su se susrele u stisku konačnog oproštaja.

— Izgubio sam velikog partnera u tebi — rekao je Rajč.

— Izgubio si velikog čoveka u sebi, Bene.

Neprijatelj neprijatelju, bio je to početak demoliranja.

VII

Policijski prefekt u gradu od sedamnaest i po miliona stanovnika ne može da bude vezan za radni sto. Nema dosijea memoranduma, pribeleški... Ima tri espera, sekretara i svaki od njih je čarobnjak u pamćenju koji sa njim nosi svest i prate ga po štabu kao tri kučeta. Opkoljen ovom posadom Trepko, Žmirko i Klimko, Pael je projurio glavnom ulicom skupljajući materijal za ovu borbu.

Komesar Krabu izložio je to još jednom.

— Potreban nam je motiv, prilika i način komesare. Moguću priliku za sada imamo i to je sve. Vi poznajete starog Mozea. On će insistirati na čvrstim dokazima.

— Starac koji? — Krab je izgledao zatečen.

— Starac Moz je naš nadimak za Mozaični Multipleksni Kompjuter. Ne želite da valjda upotrebljavamo njegovo puno ime.

— Ah, ta prokleta mašina. Da, gospodine. Mi smo spremni da idemo do kraja u ovoj borbi protiv Rajča i Monarha. Da li se i za Vas može reći isto?

— Krab je ustao od svog stola od ebanovine i zakoračio na pod od ebanovine a zatim besno pogledao Pauela. Ako je neko mrzeo espere onda je to bio on.

— Kako to mislite, gospodine?

— Nemojte pogrešno da me shvatite, ja jednostavno pitam da li ste na bilo koji način vezani za Rajča ili za Monarha? Da li će Vam biti neugodno kada se prašina digne, da li postoji mogućnost da Rajč dođe do Vas i ohladi vašu energiju?

— Ne, to se neće desiti, prokletstvo! *Prošle godine Krab je diskutovao s vama o monolitu. Sažetak: Ima malo nezgodnog u ovom poslu. Krab: Rajč mi je dao reč da neće ništa zaustavljati. Ja se uvek mogu osloniti na Bena Rajča, On mi je pomogao da postanem okružni tužilac.*«

U redu, Trepko. Pomislio sam da ima nešto takvo. Pael je promenio taktiku i pogledao Kraba.

— Šta to do đavola pokušavate da mi kažete?

— Šta je sa Vašom kampanjom za okružnog tužioca? Rajč vam je tada pomogao, zar nije? I ja sad treba da verujem da neće nastaviti da Vam pomaže?

— Prokleti bili Pauele! Da, pomogao mi je tada ali od tada nije.

— Znači imam dozvolu da dalje istražujem o Rajčovom ubistvu?

— Zašto do đavola insistirate na tome da je Ben Rajč izvršio ubistvo? Nemate dokaze. Vaša sopstvena intuicija. On ga nije ubio. On je čovek koji nikoga ne bi ubio.

Pauel je nastavio samo da gleda u Kraba.

— Imam li svaku dozvolu da radim na ovom slučaju?

— Imate!

Napravite pribeležku momci. Uplašen je na smrt od Rajča. Napravite još jednu. I ja sam.

Svom osoblju Pauel je rekao: »Sad pazite. Znae kakvo je hladnokrvno čudovište Starac Mouz. Stalno vrišti nad činjenicama i neoborivim dokazima. Moraćemo da dobijemo dokaze koji će naterati tu prokletu mašinu da oformi presudu i izvrši je. Da bismo to postigli moraćemo da igramo grubo i nežno. Ubacićemo u igru sa Rajčom jednog nespretnog operativca ali i jednog izuzetno veštog. Mamac ne zna da je onaj vesti u senci posla. Ako žrtva prebrodi grubi deo, smatraće da se izvukao. To će napraviti mesta onom vestom. A to je upravo ono što ćemo učiniti Rajču. Prođite kroz sva odeljenja. Nađite prvoklasne pajkane, ubacite ih u civilnu odeću i neka rade na Rajčovom slučaju. Sve robote tragače angažujte na ovom slučaju. Ubaci sve sprave u pogon. Sve to u grubom delu i to tako da on nema nikakve teškoće da to prebrodi ali da ipak mora da radi da bi sve to prošao.«

— Zašto su uopšte igrali sardine? Ko je sugerisao igru? — pitao je Bek.

— Bimonova sekretarica je rekla da nije mogla da ispita Rajča telepatski zato što je imao nekakvu pesmicu u glavi.

— Kakvu pesmu? Ko ju je napisao? Gde? Istražite vizualni jonizator kojim su bili onesposobljeni stražari. Ispitajte kakvi su rivali bili Dekartni i Rajč, koliko je Rajč mogao dobiti Dekartnijevom smrću?

— Gospode! Sve ovo na grub način! Izgubićemo slučaj, Link.

— Možda, ali ja ne mislim da je tako. Rajč je uspešan čovek, poseduje u sebi nešto što ga čini uspešnim ali se istovremeno šepuri i lakomislen je zbog toga. Mislim da će zagristi. Smatraće da nas je prevario svaki put kada izbegne neki od naših mamaca. Neka samo tako razmišlja. Verovatno ćemo imati neprijatnosti i od strane javnosti. Novine će nas kidati na komadiće, ali ćemo se nositi sa time. Besni. Kidaj. Pravi tesne izjave. Svi ćemo mucati i izigravati nadmudrene pandure. I dok se Rajč bude debljao na toj dijeti...

— Ti ćeš ga pojesti — Bek se nasmešio — a šta je sa devojkom?

— Ona je jedini izuzetak kada je u pitanju Grubo. Moraćemo da je pronađemo. Želim da se njen opis i fotografije pošalju svakom policajcu u zemlji i to u roku od jednog sata. Onaj ko uspe da je locira, biće automatski unapređen za pet činova.

Gospodine, propisi zabranjuju napredovanje za više od tri čina.

— Do đavola sa regulacijama! Pet činova čoveku koji pronađe Barbaru .Dekartni. Moram da pronađem tu devojkju.

*

U Monarhovom tornju Ben Rajč je utrapio sve kristale sa stola sekretaricama.

— Nosite sve to odavde i od sada kao da nisam ovde. Ne dosađujte mi!

— Gospodine Rajč, mislili smo da ćete se pozabaviti vođenjem Dekartnijevih interesa sada, kada je mrtav. Ukoliko...

— Upravo o tome ću sada da se pobrinem. To je razlog zašto ne želim da me uznemiravate. Odlazite! Tutanj! — zalupio je vrata i zaključao. Nazvao je DD-1 2.232 i nestrpljivo čekao. Nakon poduže pauze slika Džerija Čurča pokazala se na pozadini zalagaonice.

— Ti! — Čurč je frknuo i posegnuo rukom ka dugmetu za prekid.

— Ja i to poslovno. Jesi li još uvek zainteresovan za reaktiviranje.

— Šta to znači? — Čurč ga je zapanjeno gledao.

— Počeću akciju za tvoje reaktiviranje. Posedujem ligu esera patriota ali tražim mnogo zauzvat.

— Za ime božije Bene, sve! Samo kaži.

— To je upravo ono što i hoću da tražim. Sve i svašta.

- Pristajem Bene.
- Želim i Kena Kvizarda.
- Njega ne možeš želeti, on nije siguran. Niko ništa ne dobija od Kvizarda.
- Zakaži sastanak. U isto vreme kao nekad, na istom mestu. Ovoga puta za razliku od nekad, biće srećan kraj.

*

U predvorju instituta esperskog esnafa bio je formiran uobičajeni red kada je Linkoln Pauel ušao. Svi su željno čekali da im se ispune fantazije uz pomoć kvaliteta koje su posedovali. Naivnost ovih sanjara uvek je uspevala da od Pauela izmami smešak.

Pročitajte misli i budite uspešni na tržištu (zakon esnafa zabranjivao je špekulacije) čitajte misli i saznajte odgovore na sva pitanja (to je bio školarac koji nije bio svestan da su esperi bili unajmljeni od strane ispitnog odbora da se zaštite od vrste zavirivala varalica) Pročitajte misli da biste znali kako ljudi zaista misle (pročitati misli i znati kako se hvataju devojke. Pročitati misli i osećati se kao kralj.

Recepcionar kod stola je emitovao na najraširenijoj telepatskoj dužini. *Ukoliko možete da me čujete molim vas da prođete levo kroz vrata na kojima piše — SAMO NAMEŠTENICI...*

Taj isti esnaf nije naplaćivao za ponude i instrukcije i upravo to je objašnjavao jednoj dami koja je držala čekovnu knjižicu.

Mladi student, crnac nesigurno je pogledao u recepcionara a onda se uputio ka vratima i otvorio ih. Pauel ga je gledao uzbuđeno. Latentni esperi su se veoma retko pojavljivali. On je imao sreću da naiđe upravo u tom trenutku. Pauel je klimnuo recepcioneru i ušao. Unutra su mladiću tresli ruku i tapšali ga po ramenu. Pauel se pridružio i takođe čestitao. Uvek je to bio događaj kada se pojavljivao novi esper.

Zatim je ušao u učionicu gde je vladala prava zbrka reči i misli. Profesor je pokušao da sredi stvar.

Razmišljajte. Pokušajte da slomite refleks govora. Ponavljajte za mnom.

Eliminisati grlo. Eliminirati grlo.

Pauel se uputio ka zidu gde su na zlatnoj pločici bile ispisane svete reči esperske zakletve.

»Onoga ko me bude učio ovoj Umetnosti poštovaću kao svog roditelja. Nosiću sa sobom svu materiju i snabdevaću ga okolnostima ukoliko bude bilo potrebno. Posmatraču ga kao svog brata i učiću ga, predavaću ovu umetnost drugima. Davaću sve za dobro čovečanstva i nikada neću pogrešno koristiti svoju Umetnost. Ne da bih nekog povredio, neću imati smrtne misli ukoliko se to od mene ne bude tražilo. Neću bilo kakve misli da vidim u svesti čoveka držaću u tajnosti smatrajući to svetom tajnom.«

U amfiteatru odeljenje trećeklasnih vredno su slagali telepatsku mustru dok su razmatrali o aktuelnim događajima. Bila je tu i jedna devojčica od dvanaest godina koja je bila drugoklasna. Dodavala je zig-zag igru reči. Bilo je to iznenađujuće zrelo za jednu devojčicu.

Vrata svih kancelarija su bila otvorena, službenici su mileli okolo. Stari T Sung Tai predsednik, gojazni mandarin, stajao je na sredini prostorije blagog izraza lica i besneo. Bio je toliko ljut da je vikao.

— Ne interesuje me kako nitkovi sami sebe nazivaju. To je gomila sebičnih reakcionara. Oni da mi pričaju o aristokratiji i čistoti rase.

Pričaću ja njima. Napuniću ja njima uši. Mis Priiiim!!!

Pošaljite naredbu toj Ligi espera patriota: » — Gospodo. *Dobro jutro Pauele. Nisam te video danima. Kako je Nečasni Ejb?* organizovana kampanja vaše klike da ukinete esnafske takse za obrazovanje espera i obavljanje esperskog treninga čovečanstvu znači nešto što i fašizam i izdaja.«

— *Jesi li našao zavirivalo svojih snova?*

— *Ne još, gospodine.*

— *Zbunjuješ me Pauele, oženi se već jednom.*

Paragraf, gospođice Prim. Govorite o teškoćama sa taksama, O očuvanju aristokratije espera, o tome da prosečnom čoveku ne odgovara esperski trening...

— *Šta želiš Pauele?*

— *Da upotrebim razglasnu službu, gospodine.*

— *Onda mi ne dosađuj, razgovaraj sa mojom drugoklasnom curom.*

...paragraf gospođice Prim. Vi želite da se moć espera rezervišete za ekskluzivnu klasu tako da možete lako da iskoristavate ostatak

sveta. Želite da...

Paul je polako zatvorio vrata i okrenuo se T' Sungovoj drugoj sekretarici koja se tresla u uglu.

— Zar se zaista plašite?

Prikaz znaka pitanja koji se tresao.

— *Kada tata T' Sung besni mi moramo da se pravimo da smo smrtno uplašeni jer njega to čini srećnim.*

— *Ah, tako. Evo nešto za Vas.* Paul je spustio na sto službeni policijski opis Barbare Dekartni. *Kakva predivna devojka.*

— *Želim da ovo bude službeno obaveštenje s naredbom. Nagrada se podrazumeva. Dajem reč da će zavirivalo koje otkrije Barbaru Dekartni dobiti od mene ukidanje esnafskih taksi za godinu dana.*

— Opa! — sekretarica se uspravila. *Možete li vi to da izvedete?*

— *Mislim da sam dovoljno velik u svetu da mogu.*

— *Ovo će delovati da svi poskoče.*

— *I želim da svako zavirivalo poskoči. Ono što želim za Božić je ta devojka.*

*

Kvizardov kazino bio je očišćen i ispoliran. Krupijei su blistali u svojim odelima. U kristalnim kuglama sijale su kocke od slonovače.

Ben Rajč je seo za sto sa Džonijem Čurčom i Kvizardom, slepim krupijeom. Kvizard je bio ogroman i debeo čovek.

— Ako znaš šta je dobro za tebe, nemoj pokušavati da mi zaviriš u glavu — obratio mu se Rajč — ja sam otrovan, ako upadaš u moju glavu, upadaš u demoliranje, razmisli o tome.

— Gospode, Rajč zar je toliko loše? Šta želiš?

Usluge neograničenih količina. Cena je sto hiljada.

— Sto hiljada?! — javio se Čurč.

— Šta želiš Džeri, reaktiviranje ili lov?

— Skoro da vredi, ali ipak reaktiviranje.

— Pa onda prestani da balaviš.

— U kovanicama? — pitao je Kvizard.

— Naravno. Želiš li nešto kao predujam ili da odmah pređemo na stvar?

— Oh, za ime božije, Rajč...

— Mani se toga. Sasvim sigurno imaš u glavi ideju kako bi bilo dobro da saznaš šta mi treba a da zatim pronjuškaš okolo za nekim ko traži baš to za veću cenu.

— Da. Imao sam to na umu. I još uvek je imam.

— Onda mogu odmah da ti kažem ko će to kupiti od tebe. Linkoln Pael. Samo ne znam koliko je voljan da ti plati.

— Bez obzira koliko, ne želim od njega — Kvizard je pljunuo — Pael je protiv mene.

— Ja još uvek čekam odgovor — rekao je Rajč.

— Dogovoreno.

— U redu — rekao je Rajč — a sada posao. Želim devojkicu. Njeno ime je Barbara Dekartni.

— U vezi sa ubistvom? Tako sam i. mislio.

— Imaš nekih primedbi? — ali Kvizard je ćutao. — Bila je u kući Bimon sinoć, ali je nestala. Želim je. Ima 25 godina, visoka je 1,65, teška oko 50 kg. Dobro građena. Duge noge. Zlatna kosa, uzano lice pune usne, pravilan nos, oči duboke i prodorne. Karakterno lice, kada te pogleda ne zaboravljaš ga.

— Odeća?

— Kada sam je video poslednji put imala je prozirni svileni ogrtač, bez cipela, bez šešira i nakita. Želim je... Želim je nepovređenu. Je li to jasno?

— Sa takvim izgledom? — Kvizard je oblizao usne.

Preturi sve bordele po gradu, sva skrivena skrovišta narkomana, neka pode vest o tome, ali ne želim buku, je li to jasno?

— Razumeo sam — rekao je Kvizard prevrćući zlatnike. Iznenada, Rajč je udario Kvizarda preko stola po ruci. Zlatnici su zazveckali i prosuli se po podu.

— Ne želim nikakvu prevaru, želim devojkicu — zarežao je Rajč i izašao.

VIII

Sedam dana pretrage.

Akcija i reakcija, napad i odbrana. Sve se to odvijalo na površini dok je duboko dole Pael zajedno sa Tejtom kružio kao neme ajkule čekajući početak pravog rata. Jedan patroldžija je čekao napad dok je pred užasnutim prijateljima policijske postaje uzviknuo:

— Sve je to bilo namontirano. Vi ste u saradnji sa ubicom! Namerno ste igrali igru sardine — na šta je Pozlaćeni leš zakokodakao i otrčao. Za vreme odvijanja grubog dela koji je sve više plamteo, učestvovala su i zavirivala.

*

Tejt Rajču: *Pandur govori istinu. Njegovo odeljenje veruje da je Marija bila saučesnik.*

— *U redu. Bacićemo je u valove.*

*

Usledile su posledice ovog razgovora — madam Bimon je ostala nezaštićena. Klonila se svega. Jedan patroldžija je otkrio i predao na milost i nemilost u kancelariju zavirivala, nadzornika. Nije bio svestan da je Linkoln Pael u blizini ćaskao.

*

Pael osoblju: »Izvukla je knjigu iz neke stare prodavnice, dobila je na poklon. Treba proveriti u Senturiju da li je Rajč tamo tražio baš tu knjigu. Tako proverite i Grahama. Kako to da je iz cele knjige izvučena baš igra sardine. Starac Mouz će želeti da zna. Gde je ta devojka?«

*

Jedan saobraćajac u civilnom odelu rešio je da okuša svoju veliku šansu time što će biti lukav. Menadžeru i osoblju Senturija je rekao: »Ja trgujem knjigama sa starim igrama. Želim jednu kakvu je moj dobri prijatelj Ben Rajč dobio prošle nedelje.«

*

Tejt Rajču: »Zavirivao sam malo okolo. Nameravaju da provere tu knjigu koju si slao Mariji.

Rajč Tejtu: Neka ih. Tu sam pokriven. Moram se koncentrisati na devojku.

*

Menadžer i osoblje pažljivo su objašnjavali kako se odvijala kupovina. Mnogi klijenti nisu imali strpljenja i napuštali su teren. Jedan klijent se stajao u ćošku neprimetno. Niko nije imao pojma da je to Bek. I da je gluv.

Pauel osoblju: Rajč je izgleda natrapao na knjigu slučajno, dok je tražio poklon za Mariju Bimon. Objavite tu vest. I gde je ta devojka?

*

U saradnji sa agencijom koja je radila za Monarhove Skakače (»Jedini jedini« »Porodični vazdušni brod na tržištu«) Rajč je izradio novi propagandni program.

— Ovde je plod. Ljudi uvek antropomorfiziraju proizvod koji upotrebljavaju. Daju mu ljudske karakteristike. Daju imena i tretiraju predmete kao kućne ljubimce. Radije će kupiti Skakača ako su naklonjeni. Baš ih briga za efikasnost. Mi ćemo antropomorfizirati našeg skakača. Hajde da nađemo devojku i ona će biti naš *skakač*. Kada mušterija bude kupovao našeg Skakača, kupovaće devojku.

— U redu. Vaše ideje imaju osećaj solarnog savršenstva i to nas oduševljava — rekao je Rajču računovođa — to je super!

— Treba da nađete adekvatnu devojku. Zaposlite svakog slobodnog čoveka na tome. Želim da ima oko 25 godina, visine 1,65

cm, oko 50

kg. Da bude dobro građena... Plava, sa tamnim očima, puna usta, lep nos. To su samo obrisi i ideje. Unaprediću onog momka koji pronađe devojkicu na koju mislim.

*

Tejt Rajču: »Kopao sam malo po policiji. Šalju čoveka u Monarh da iskopa nešto između tebe i onog Grahama.

Rajč Tejtu: »Neka ih. Tu nema ničeg što bi mi naudilo. Možda smo precenili Pauela.

Troškovi nisu bili problem policajcu koji je novom hirurģijom bio opremljen mongoloidnom pojavom. Zaposlio se u Monarhu i počeo da čeprka o Rajču i Grahamu. Nikada mu nije palo na pamet da je pročitao u Monarhu. Vrh se tiho smeđuljio.

*

Pauel osoblju: Naš momak traga za mitom koji bi mogao postojati u Rajčovim knjigama. Rajč će nas podceniti za još 50% a za toliko će se smanjiti njegova obazrivost. Proturite vest. Gde je ta devojkica?

*

Na sastanku odbora »Sata« jedinog dnevnog lista na zemlji koji je izlazio 24h, Rajč je najavio novi Monarhov program o milostinji.

Zvaćemo ga »Utočište«. Ponudićemo pomoć, usluge i utočište milionima građana koji se nalaze u krizi. Bez obzira kakvoj krizi. Ako ste izgubljeni uplašeni ili prevareni, idite u Utočište.

— To će biti odlična promocija — izjavio je glavni urednik — ali koštaće đavolski mnogo. Zbog čega to radite?

— Javni odnosi — odrezao je Rajč — želim da to izađe u sledećem broju — Izašao je i nazvao iz javne govornice odeljenje Rekreacije i dao Elariju Vestu pažljive instrukcije — Želim po jednog tvog čoveka u svakoj kancelariji Utočišta u gradu. Želim potpun opis i fotografiju onog ko se prijavi u Utočište.

— U redu — odvratio je Vest — neću te ništa pitati Bene, ali bih voleo da ti malo zavirim u glavu.

— Sumnjičav? — frknuo je Rajč.

— Ne, samo radoznao, nemoj da te to ubije.

Kad je izašao iz govornice, prišao mu je čovek oko koga je lebdeo oreol nestrpljivosti.

— Oh, gospodine Rajč, srećan sam što sam natrapao na Vas. Jedan intervju o humanosti.

Srećan što je natrapao na mene. Slavni reporter zavirivalo. Čovek je bio iz Kritika-industrija. Verovatno će mu se prikačiti... *napetost nervoza, napetost nervoza, napetost se rađa tu počinje svađa.*

— Nemam komentara — promrmljao je Rajč — *sedam hej, osam hej, pet hej...*

— Koja je epizoda iz Vašeg detinjstva dovela do realizacije ovoga...

— *Četri hej, dva hej jedan...*

Da li ste nekada u životu bili uplašeni od smrti, ubistva, da li...

— *Napetost nervoza, napetost nervoza, ...i konačno je pobegao.*

Tejt Rajču: »Policajci su se zaista okomili na Grahama. Bog zna šta to Pael... ali to je daleko od tebe. Sigurnost se povećava. Rajč: »Ne dok ne pronađemo devojkju.«

Markus Graham je otišao a nije ostavio svoju adresu i pola tuceta robota tragača jurilo ga je ali ga je samo Pael na kraju otkrio i otišao da razgovara s njim. Bio je u tundri Ganimeda.

Kada se vratio brodom na Zemlju, nije bio nimalo srećan. Trepko Žmirko i Trčko su samo zujali oko njega osećajući da nije sve kako bi trebalo.

Pael osoblju: »Nema nade. Ne znam zašto je Rajč uopšte slao Grahama na Ganimed da proda nekretnine«.

— A šta je sa knjigom koju je nabavio kod njega?

— Nikada nećemo naterati Mozea da prikači Rajču nešto u vezi sa tom knjigom. Uništena je sem igre sardina. Prokletstvo. Gde je ta devojkja?

Tri međunarodna operativca bili su angažovani da pronađu Dafi Vig a ona je oduševljeno prihvatila razgovor.

Pauel osoblju: — Nazvao sam Elarija Vesta dole u Monarhu i on mi je rekao da se žalio Rajču na povećanje kockanja. Ovaj je naručio psiho-song da to zaustavi. Izgleda da mu se tako i pesmica zadžala u glavi. Da li ima nekih vesti iz laboratorije o materiji koja je onesposobila stražare? Šta je sa tom devojkom?

*

U odgovor na gorke kritike i glasan smeh komesar Krab dao je eksplozivan odgovor — Intervju za štampu da je policija otkrila novu tehniku istrage koja će pomoći da se resi Dekartnijev slučaj u roku od 24h. U to su uključene fotografske analize mrežnjače na očima koje će dati sliku ubice.

Ne želeći da uđem u rizik da Vilson Džordan, koji mu je objasnio dejstvo rodopsinovog jonizatora bude ispitan, Rajč je pozvao Kena Kvizarda i rešio da Džordana pošalju sa Zemlje.

Uspeli su da ga neposredno pošalju na Kalistu, imanje Kvizarda a da on sam ne posumnja da je upleten u bilo šta. Izmislili su priču o nasledstvu i Džordan je odmah odmaglio.

Pauel osoblju: »Nakon Krabove izjave izgubili smo Džordana, jedinog psihofiziologa koji je jedini nestao nakon Krabove izjave. Prosledite to do Beka i prikačite ga na Kalisto. Šta je sa devojkom?«

Polako je počela da jenjava operacija Grubo a Nežno je krenulo u progres. Jedan mlad advokat iz Rajčove pravne službe bio je neprimetno zamenjen i dobrovoljno sklonjen na Mars na neodređeno vreme.

Tejt Rajču: »Ispitaj tvoju pravnu službu. Nešto tamo opasno smrdi. Ne mogu tačno da odredim šta je.«

Rajč je doveo jednog prvoklasnog espera, navodno zbog rutinske provere koji je uspeo da locira zamku. Zatim je nazvao Kena Kvizarda.

Slepi krupije je odnekud izvukao momka koji je optužio bistrog mladog advokata za štetu nanetu prevarom ili nehatom. Tako se njegova veza sa Monarhom završila bezbolno i legitimno.

Pauel osoblju: Prevareni smo. Rajč nam uvek zalupi vrata ispred nosa. GRUBO i NEŽNO. Pronađite ko radi za njega i PRONAĐITE TU DEVOJKU.

Dok je operativac sa novim novcatim mongolskim licem skakutao oko Monarha jedan od Monarhovich naučnika koji je jako povređen u eksploziji, iznenada je nestao iz bolnice a nakon nedelju dana javio se ponovo na posao. Bio je sav u zavojima ali spreman da radi. To je bio stari Monarhov duh.

Tejt Rajču: »Najzad sam ukapirao. Pauel nije glup. On vodi svoju istragu na dva nivoa. Obrati pažnju na onaj koji se ne vidi. Načuo sam nešto u vezi sa bolnicom. Proveriću.«

Rajč je proverio. Trebalo mu je tri dana za to a onda je ponovo pozvao Kena Kvizarda. Laboratorija je bila uništena nakon toga a naučnik koji je boravio u bolnici optužen je za štetu i uzroke i uručen policiji.

Pauel osoblju: »Što znači da nikada nećemo dokazati da je Rajč dobio tu rodopsinovu kapislu iz te laboratorije. Kako je do đavola uspeo da probije naš trik? Gde je ta devojka?

Kod Rajča je stigao Kontinentalni ekspert za poreze u čijoj se ekipi nalazila i devojka-esper poslata od strane policije. Međutim, Tejt je vrlo brzo signalizirao Rajču da nešto nije u redu. Ovaj je spakovao sve poslovne tajne knjige Monarha u neprobojnu samouništavajuću čeličnu kutiju (ukoliko se propisno ne otvori — kopija je bila u sefu u njegovom stanu) i dao ih Hesopu koji je krenuo na planetarni odmor, dugo očekivan ali nije znao da ga prati policija.

Pauel osoblju: »I to sada sve dolazi do kraja. Hesop mora biti duplo praćen. Grubo i Nežno. On verovatno ima vitalne dokaze sa sobom, pa ga je Rajč dobro zaštitio. Do đavola, pobedeni smo. *Starac Mouz* će to reći a i vi to znate. Za ime božije gde je ta prokleta devojka?«

Svet nad zemljom i svet podzemlja ukrštali su se kao vene i arterije. Iz štaba esnafa bila je proturena vest na sve strane o potrazi za devojkom. Isto su učinili i iz kockarnice Kena Kvizarda. Doprla je do sitnih lopova, skoro poštenih, preko teških ucenjivača, makroa...

U petak ujutro, Fred Dil esper III probudio se, ustao, okupao se i pošao na svoj posao. Bio je stražar Marsovske banke u Merulendu.

Razgovarao je sa esperom koji je radio na informacijama i koji mu je dao opis Barbare Dekartni. Zapamtio je telepatski opis. Bila je to slika okružena kreditima.

Slima je probudilo urlanje gazdarice koja mu je najavila da će ga izbaciti ukoliko ne plati kiriju do sutradan. Bio je sitan lopov i nije mu išlo najbolje u poslednje vreme.

— Zar ti nije dovoljno što čerupaš tu devojkicu dole?

— Ja nju ne čerupam, ona je medij i ume da predkaže budućnost, a tebi mogu i ja vrlo brzo da predkažem ako ne platiš...

Slim je očajno krenuo do zalagaonice Džerija Čurča ne bi li dobio nešto novca.

Kad je Džeri zavirio u njegovu glavu, jedva se suzdržao da ne padne. Saznao je... i ludački počeo da doziva Rajča ali nije uspeo.

Nazvao je Kvizarda a u međuvremenu Slim je rešio da obradi jednu banku. Pogrešio je što se namerio na Marsovsku banku u Merilendu, nije znao da tako skroman izgled sebi mogu da dopuste samo moćne institucije. Ali tu je natrapao na Freda Dila koji ga je pustio da uzme novac, pa tek onda hteo da ga uhvati. Slim je ukrao šaku listića za ulaganje, olovku i napustio banku.

— Pustićemo ga da uzme novac a onda... ima dosta mesta u Kingstonu — rekao je Fred Dil.

Nesvestan svega ovoga Slim je pogledao ka službenicima. Jedan je dodavao klijentu poveliku gomilu novca. To je bila riba za Slima. Zasukao je rukave i stavio olovku za uvo.

Kada je čovek izašao iz banke Slim ga je povukao za rame.

— Izvinjavam se, gospodine, — rekao je — ja sam službenik sa šaltera, čini mi se da je naš službenik napravio grešku i dao Vam manje novca. Hoćete li krenuti sa mnom radi ispravke?

Slim mu je uzeo novac i elegantno ga propustio napred. Dok je iznenađeni građanin išao Slim je žurno i poslovno koračao kroz gužvu prema stražnjem izlazu. Pomislio je kako će vrlo brzo biti napolju kada su ga iznenada ščepale dve ruke.

U jednom trenutku haotičnosti kroz Slimovu glavu prošli su svi ljudi koje je video tog dana. Žutokosa devojkica, gazdarica, Čurč... a zatim se onesvestio.

Stražar zavirivalo ga je prepustio ostalima povikavši:

— Uzmite ga momci, upravo sam stekao imetak!

— Postoji li nagrada za ovog momka Frede?

— Ne, već za ovo što ima u glavi. Moram da nazovem esnaf.

Skoro u istom trenutku Ben Rajč i Linkoln Pael primili su skoro identične informacije.« Devojka koja je odgovarala opisu Barbare Dekartni, može se naći u dućanu Čuke Frud, Bastion 99, Vest Sajd.

IX

Bastion Vest Sajd bio je uređen kao ratni spomenik. Tih deset jutara uništenog tla određeni su da stoje kao dokument o ludosti koju je prouzrokovao Konačni rat. Ali Konačni rat bio je samo jedan pre finalnog i Vest Sajd sa razbacanim alejama bio je načičkan bespravno podignutim straćarama.

Broj 99 bio je razorena keramička bašta. Bila je to divlja kreacija kratera u duginim bojama. Velike mrlje ljubičaste, svetlozelene, mrke i žute vatrom su bile složene u stenovite zidove, a dugi potoci narandžaste, grimizne i purpurne kuljali su iz prozora i vrata. Ovo je postala Dugina kuća Čuke Frud.

Prostorije u gornjem delu bile su sto puta ispregradivane, jedino se Čuka u njima snalazila, mada se i njoj moglo desiti da zaluta. Čovek je mogao bez po muke da nestane u tom lavirintu. Ova neuobičajena kompleksnost donosila je svake godine, gazdarici velike količine novca.

Niži spratovi su bili opremljeni raznim stvarima koje su mogle da utole glad svakog čoveka za porokom ali podrumi su bili fenomen koji joj je donosio profita,

U potrazi za srećom odveli bi vas u podnožje gde se u svim nijansama staklenih boja sijalo jezero. Drhtalo je lagano i proizvodilo čudne zvuke. Svaki posetilac imao je fluorescentnu sveću i u času prekrasne tišine i sebi i drugima ličio bi na sveca.

— To je dakle iluzija — promrmljao je za sebe Paul — a onda je došla Čuka. Bila je osoba lišena senzibiliteta ali nije odustajala od namere da deluje vidovito i proročanski.

— A sada — promrmljala je Čuka — da bih vam pomogla da pogledate u dubine svog srca vi koji tragate za... ti koji čezneš za ljubavlju crvenokose žene sa Kalidasa, ... ti koji u Parizu imaš sreću...

— Ah, do đavola, ta žena je zavirivalo. Čuka se ukočila a usta su joj se otvorila u čuđenju.

Primaš me, zar ne Čuka?

Šta? Ko?... bilo je očigledno da njena prirodna sposobnost nikada nije bila istrenirana. Sa pažnjom koju bi poklonio jednom infantilnom trećeklasnom, Pael je polako poslao poruku:

Ime: Linkoln Pael. Zanimanje: policijski prefekt. Pitanje: Ispitati devojku po imenu Barbara Dekartni. Čuo sam o njenom učešću u tvojoj predstavi. Pael je poslao mislima sliku devojke. Način na koji je Čuka pokušala da blokira bio je patetičan.

Izlazi odatle, napolje odavde!

Zašto nisi došla u esnaf, zašto nisi kontaktirala sa svojim narodom?

Izlazi, napolje odavde! Zavirivalo!

Pa i ti si zavirivalo. Šta radiš sa ovim idiotima? Zaviruješ u glave i foliraš sreću. Ima pravog posla koji čeka na tebe.

— Pravog novca?

Pael joj je poslao talas ogorčenja koji se podigao u njemu. Nije bio ogorčen zbog Čuke. Bila je to ljutnja zbog nemilosrdne evolucije koja se isfiltrirala u predivne moći čoveka ali ga nije lišavala poroka,

Razgovaraćemo o tome kasnije, Čuka. Gde je devojka.

— Nema devojke. Nema nikakve devojke.

— Ne budi glupa. Ispitaj ove ljude. Taj stari jarac je opsednut crnookom devojkom, on upravo čeka da Barbara ude, on je već bio ovde...

Uvodiš je kroz pola sata. Ona ovde izvodi neku vrstu transa uz muziku. Njena haljina je otvorena i njemu se to dopada. Ona...

— On je lud... ja nikada...

— Gde je dovojka Čuka?

— Vidim gde je? Gore na spratu...

— Ja sam duboko zavirivalo, mene ne možeš blokirati. To je četvrta ugaona soba iza skretanja. To je bio prilično komplikovan lavirint. Dobro si ga napravila.

Bespomoćna i preplašena, Čuka je iznenada vrisnula.

— Izvinjavam se — rekao je Pael i ustao — upravo odlazim.

Čitava ova telepatska istraga odvijala se za nekoliko sekundi, baš kada je Rajč išao prema podrumu. Čuo je Čukin besni vrisak i Paelov odgovor. Pojurio je ka stepenicama. Čoveku na vratima je ubacio kovanicu i prošištao: *— Nisam bio ovde jasno! — Napravio je brz krug po sobama. Napetost nervoza, napetost nervoza...*

Protutnjao je kraj devojaka koje su pokušavale da ga zaustave a onda je uleteo u telefonsku govornicu i nazvao Čurča.

— Pa Bene?

— U sosu smo. Pael je ovde.

— Pa gde je Kvizard? On je trebalo da bude u podrumu.

— Pael je bio u podrumu i zavirivao u Čukinu glavu.

— Znaš li gde je sada?

— Ne.

— Slušaj Džeri, Pael zna da je devojka ovde. Imam pet minuta vremena da stignem pre njega a Kvizard je trebalo da mi da obaveštenje. On nije u podrumu, on nije nigde... da li postoji neki skraćeni put do tih odaja. Neka prečica da prestignem Pauela.

— Ako je Pael zavirivao u Čukinu glavu, onda zna i gde je prečica.

— Prokletstvo! Možda i nije. Možda je bio skoncentrisan na devojku a to je šansa koju ne smem da propustim.

— Iza glavnih stepenica. Tamo postoji mermerno odmorište. Okreni se na levu stranu i tu su vrata za vertikalni pneumatik.

Pael je pojurio do stepenica, pronašao odmorište i uspeo da pronađe vrata. Rajč je pritisnuo Vrh, otvorio ih i ušao u šaht. Sa šištanjem se podigao do poslednjeg sprata. Našao se u hodniku koji je zavijao pod uglom od 30 stepeni i krenuo levo. Pod je bio obložen tkaninom. Duž zidova bila su vrata bez oznaka.

— Kvizarde! — pozvao je Rajč ali nije bilo odgovora.

Rajč je potrčao u hodnik, a onda rizikovao i otvorio jedna vrata. Celu prostoriju zauzimao je jedan ogroman ovalni krevet. Supleo se i pao. Otvorio je jedna vrata i pao kroz njih u odmorište. Stepence su vodile do predsoblja, opet načičkanog vratima.

— Kvizarde! — začuo se prigušeni odgovor. Rajč se okrenuo na petama, potrčao vratima i otvorio ih. Žena čije su oči plastičnom hirurrijom bile obojene u crveno počela je neuračunljivo da se smeje, podigla obe pesnice... Rajč je zbunjeno ustuknuo i otvorio ponovo vrata. Noge su mu upale u tepih gotovo desetak centimetara. Zateturao se unazad i pao a glavom snažno udario u ivicu proculanske peći. Kada mu se vid razbistrio video je iznad sebe besno lice Čuke Frud.

— Šta ti do đavola radiš u mojoj sobi? — Rajč je skočio na noge.

— Gde je ona?

— Tornjaj se odavde, Rajč!

— Pitao sam gde je Barbara Dekartni?

— Magda! — viknula je Čuka. Držala je pištolj i uperila ga u Rajčovu glavu. Bila je mrtva ozbiljna.

— Želim devojkicu Čuka, pre nego što je se Pael dočepa. Gde je?

— Izbaci ga odavde Magda!

Rajč je udario ženu preko lica, pokupio nervni razarač i uperio ga u Čukinu slepoočnicu.

— Gde je devojkica?

— Tornjaj se... — ali bila je pogođena prvim udarom nervnog razarača. Koža joj se zablistala iznenada zbog iznenadnog znoja ali je i dalje odmahivala glavom. Rajč je povukao drugi nivo. Telo joj se treslo u groznici, oči su joj zakolutale.

— Treći nivo je smrtonosan, Čuka. Nemam nikakvog izbora. To je za mene demoliranje na ovaj ili onaj način, ako ne uhvatim devojkicu. Gde se nalazi. S mukom mu je objasnila gde su četvrta vrata nakon skretanja i Rajč je krenuo. Stigao je do nekakve rampe. Pronašao je četvrta vrata i prislušnuo. Trgao je vrata i ušao. Unutra je bio prazan krevet običan plakar, bez odela i jedna stolica. Nije bilo nikakvih tragova upotrebe.

— Zaboga, nasankan sam! — okrenuo se da napusti sobu a onda trgnuo vrata plakara. Unutra je bio tanki beli svileni ogrtač i čelični predmet u obliku cveta. Bilo je to njegovo oružje — nož-pištolj. Zgrabio je pištolj i pregledao ga. Čaura koja je eksplodirala u Dekartnijevog glavi još je bila tu. Ipak, još nije demoliranje — promrmljao je za sebe. Smotao je oružje i ubacio ga u džep. Čuo je udaljeni smeh... kiseli smeh... Kvizardov smeh... Rajč je brzo potrčao i stigao do vrata. Pažljivo je namestio razarač na treći nivo i ušao.

Bio je u maloj okrugloj prostoriji obloženoj crnim somotom. Kroz pod se mogao lepo videti donji budoar. Bila je to voajerska prostorija Čuke Frud.

U budoaru Kvizard je sedeo u dobokoj fotelji dok mu je Dekartnijeva kći sedela u krilu u ogrtaču sa šljokicama sa velikim izrezom. Sedela je mirno i nepomično, kosa joj se zlatila a duboke oči su nemo posmatrale negde daleko u prostor dok ju je Kvizard grubo mazio.

— Šta se događa? — vikao je na svoju ženu koja je sedela u ćošku šćućurena.

— Ona nije ovde, Kene.

— Nije baš toliko poblesavila. Oh samo kada bih imao oči.

Rajč je usmerio razarač u Kvizardovu glavu a onda je Pael ušao u budoar. Žena ga je odmah videla. Vrisnula je i krenula ka Paelu urličući: Trči Kene, beži! — a onda je pala i očito izgubila svest. Kvizard je ustao i ispustio devojkicu. Bilo je očito da je Pael koristio svoju telepatsku, ogromnu snagu. Prvi put u ratu koji su vodili, Rajč je bio zaplašen. Fizički se plašio Pauela. Uperio je razarač u Paelovu glavu dok je zavirivalo krenulo ka stolici.

— Dobro veče, gospođice Dekartni!

— Zbogom Paule — mrmljao je Rajč dok je pokušao da smiri ruku i nanišani na Pauela.

— Da li je sa Vama sve u redu, Barbara? — devojkica nije odgovorila. Bila je bleđa.

— Da li Vam je potrebna pomoć? — na reč pomoć devojkica se iznenada uspravila u fotelji i zauzela pozu kao da sluša. Onda je skočila na noge i posegnula da otvori vrata. Otvorila je imaginarna vrata i krenula napolje. Crne oči su sijale u strahu rašireno a kosa lepršala kao na vihoru. Munjeviti prikaz lepote.

— Za ime božije, oče! — ustuknula je kao da nekoga izbegava. — Ne, vrištala je. Borila se sa imaginarnim rukama a onda je pala na kolena jaučući u bolu. Lice joj je postalo bleđe, nešto je uzela sa poda i ukočila se.

Rajč je znao šta je devojkica radila. Ponovo je preživljavala smrt svoga oca i ukoliko Pael zaviri u mozak... Čitač misli je zagrlio i poveo ka vratima. Rajč ih je pratio sve vreme nišaneći. Bio je nevidljiv. Njegov neprijatelj bio je laka meta. Mogao je da ga pogodi bez ikakvih problema. Pael je otvorio vrata i iznenada pogledao gore. Rajč je zaustavio dah.

— Hajde napred, ovde smo oboje. Jedan hitac i gotovo. Hajde napred!

Lice mu je bilo gnevno a obrve strašno skupljene iznad tamnih očiju. Nekoliko sekundi je čekao a onda poveo devojkicu. Rajč je znao

da mu je sigurnost za sva vremena iskliznula kroz prste i sada je bio na pola puta ka demoliranju.

X

Doktor Džins Kingston objašnjavao je kako Barbarin mozak stalno reprodukuje jednu te istu traku. Objasnjavao je to Paelu i Meri Noiz u Paelovoj kući.

— Ona reaguje na ključnu reč pomoć i svaki put preživljava smrt oca ponovo.

— A sve van toga?

— Katatonija.

— Stalna? — upitala je Meri Noiz.

Mladi doktor Džins gledao je iznenađeno. Bio je jedan od najbistrijih mladih ljudi u Kensigton bolnici uprkos činjenici da nije bio zavirivalo i bio je fanatično odan svome radu.

— U ovo doba gospođice Noiz ništa nije stalno sem smrti a počeli smo u bolnici da radimo na tome.

— Mogu li upotrebiti devojkju, doktore? — upitao je Pael.

— Zaviriti još u glavu? Zašto ne. Dao sam joj neka sredstva za smirenje ali to neće smetati.

— Deja epruvier series (Već oprobani niz)?

— upitala je Meri.

— Značajan novi metod, razvijen od strane Garta, jednog od zavirivala. Pacijent zapada u katatoniju. Svesni deo mozga ne može da se suoči sa stvarnošću. Poželi da nikada nije rođen. Namerava da se vrati nazad u fetusni stadijum. Razumete li me. Deja epruvier je strani termin iz XIX veka. Bukvalno znači: Već viđeno, proživljeno i mnogi pacijenti imaju imaginaciju kao da im se to sve već dogodilo. Shvatate li?

— Samo trenutak — počela je Meri lagano — hoćete da kažete da ja...

— Recimo da imate žarku želju da se... oh, recimo udate za Pauela koji je ovde i osnujete porodicu...

— U redu, rekla je kruto Meri.

Pael je poželeo da udari ovog mladog sveznalicu.

— E, pa, ukoliko izgubite svoju ravnotežu možete početi da verujete da ste venčani sa Paelom i da imate troje dece. To bi bilo ideja ep-ruve. E, sad, šta mi činimo? Činimo da kaltatonična želja za begom postane istina. Vratimo ih na fetusni nivo i onda ponovo formiramo.

— Shvatam — rekla je Meri uz minimalni smešak.

— Na površini svesti pacijent prolazi kroz svoja vrata ponovo, ali vrlo ubrzano. Doba kada je bio beba, školsko doba... i konačno, zrelost.

— Hoćete da kažete da će Barbara ponovo biti beba, učiti da govori i hoda...

— Tačno. Potrebno je oko tri nedelje. Moraće da prihvati realnost i da preživi. To je samo na svesnom nivou. Ispod toga, ona je nedirnuta i možete da joj čitate misli. Jedina nevolja je što je jako zaplašena u podsvesti. Zbrkana. Imaćete prilično teškoća da dobijete ono što želite. Ali znaćete šta da činite.

Džins je objašnjavao da je srećan što je mogao da bude na usluzi.

— Srećan sam kada me pozovu zavirivala. *Mmmm, značajan pozdrav na rastanku.*

— *Naš veliki prijatelj Rajč se ponovo vratio antiesperskoj kampanji. Zavirivala su klanovski ljudi, nikada ne postaju patrioti, jedu male bebe... itd. a takođe potpomaže i ligu esepa-patriota. On je odvratn i opasan čovek — rekla, je Meri.*

— *Odvratn nije ali je opasan. Baš zato što ima šarma duplo je opasniji. Ljudi očekuju da nasilnici izgledaju nasilno. Dovedi Barbaru dole, Meri.*

Meri je dovela Barbaru i posadila je na nisku fotelju. Barbara je sedela kao statua. Meri joj je obukla plavu haljinu, očešljala kosu u rep i vezala plavom vrpcom. Izgledala je kao lutka.

Prokleti Rajč. Meri, osetio sam ga tamo gore kada sam napao Kvizarda i njegovu ženu.

— *Šta si učinio Kvizardu?*

— *Bazični neuro-šok. Kad jednom dođeš u laboratoriju pokazaćemo ti. To je novo. Ako postaneš prvoklasna naučićemo te. To je kao razarač ali psihogenično.*

— *Osetio si Rajča kroz kristalni pod. Kako?*

— *Telepatska refleksija. Ta voajerska soba nije bila zvučno izolovana. Imala je akustične rupe. Rajč je odašiljao kroz kanal signale i gotovo sam pomislio da će da puca. Ja bih mu poslao bazični šok... Rajč nije kukavica, nije bio uplašen, ali nešto ga je sprečilo. Zato ću da držim Barbaru u našoj kući, mojoj kući.*

— *Biće sigurna i u Kingston bolnici.*

— *Ali ne sasvim, jer imam u planu nešto da izvedem.*

— *?*

— *Ona ima detaljnu sliku ubistva u svojoj glavi, zbrkanu, histeričnu. Moram to da izvučem, komad po komad. Kada budem imao sve to, imaću i Rajča.*

Meri je ustala.

— *Što izbacuje Meri Noiz.*

— *Sedi dole zavirivalo. Zvao sam te da budeš ovde sa devojkom. Ona ne može da ostaje sama. Možete da koristite moju spavaću sobu. Ja ću biti u radnoj sobi.*

— *Čekaj malo. Link, nemoj tako da se ponašaš. Znam da si uzbuđen. Hajde da vidimo da li može da se provuče konac kroz taj tvoj blok svesti.*

— *Slušaj...*

— *Ne. ne dozvoljavaš. Prsnula je u smeh. Stari vitezovi okruglog stola Ser Linkoln Valijant. Onda se iznenada uozbiljila.*

— *Šta si iskopala?*

— *Zaboravi.*

— *Ma hajde, Meri.*

— *Zaboravi Link. I nemoj da mi zaviruješ u glavu. Ako ne možeš sam to da, iskopaš, nemoj da tražiš drugorazredne informacije, naročito ne od mene. Slegnuo je ramenima.*

— *U redu, Meri. Onda da krenemo na posao.*

Barbari Dekartni rekao je pomoći. Ona se ukočila i napregla da čuje nešto a on joj je nežno zavirio u glavu.

Osećaj posteljine... glas koji udaljeno priziva. Čiji glas? Duboko u podsvesti odgovorila je. Ko je to? — Prijatelj. Barbara. — Nemam prijatelja. Nijednog, ja sam sama. I bila je sama trčeći kroz hodnik. Otvorila je vrata venčane dvorane i videla... Šta Barbara? Čoveka, dvojicu ljudi. Koje. Barbara? Odlazi, osećam čujem da neko vrišti... I

vrištala je dok se okretala oko figure pokušavajući da dopre do oca. *Šta tvoj otac radi Barbara? On... ne! Ti ne pripadaš ovde. Ovde nas je samo troje. Otac, ja i... zamagljena figura je uhvatila. Bljesak njegovog lica. Nema ga više. Pogledaj ponovo Barbara. Okreni glavu, raširi oči. Pogledaj u sliku. Da li je to taj čovek. Da, da. da! — A zatim je sve nestalo.*

I ponovo je klečala, bleđa, bezizražajna kao lutka. Pael je brisao znoj sa lica i vratio je u fotelju. Bio je jako potresen. Više nego Barbara. Ona je već iskusila taj udar. On nije imao ništa. Bio je na milosti i nemilosti njenoj mucij, njenom strahu, go... i nezaštićen.

— Bio je to Ben Rajč, Meri. *Da li si i ti uhvatila sliku?*

— *Nisam mogla dovoljno dugo da ostanem. Link. Morala sam da bežim da bih se sakrila.*

— *Bio je to Rajč. samo pitanje je kako je ubio njenog oca. Šta je upotrebio. Zašto se Dekartni nije branio. Moram da pokušam još jednom. Mrzim što to radim. Duboko je uzdahnuo i rekao »pomoć Barbara«.*

Ponovo se uspravila i načulila uši. Polako je ušao u glavu. *Nežno draga, polako, ima vremena. Ti... ponovo? Sećaš li me se Barbara? Ne, ne, ja tebe ne poznajem. Izlazi odavde! Ali ja sam deo tebe Barbara. Zajedno smo trčali kroz hodnik. Zajedno otvaramo vrata. Vidiš li? Mnogo je lakše kada smo zajedno, pomažemo jedno drugom. Mi? Ali zašto mi sada ne pomažeš? Kako bih mogao Barbara? Vidi oca, Pomozi mi da ga zaustavim! Pomozi mi da vrištim! Pomozi mi... za ime božije pomozi mi. Opet je bila bleđa, bezizražajna i na kolenima. Pael je osetio ruku ispod pazuha i znao da ne bi trebalo da i on bude na kolenima. Telo ispred njega je nestalo kao i venčana dvorana, dok se Meri trudila da ga uspravi. *Ti si bio prvi ovog puta. Zatresao je glavom i pokušao da pomogne Barbari Dekartni. Pao je na pod.**

— *U redu. Ser Valijante. ohladi se malo.* Meri je odvela devojkicu do fotelje. Zatim se vratila do Pauela.

— *Jesi li spreman da sada primiš pomoć ili smatraš da je to ponižavajuće?*

— *Nemoj da troliš snagu da mi pomogneš da ustanem fizički. Potrebna mi je moždana pomoć. Izgleda da je Dekartni hteo da bude*

mrtav, da je izvršio samoubistvo pred Rajčom. Barbarino sećanje je konfuzno. To moramo da raščistimo. Moram da vidim Dekratnijevo psihologa.

— To je Sem Ejkins. On i Seli vratili su se na Veneru prošle nedelje.

— To znači da ću morati da putujem. Imam vremena da uhvatim raketu u 10,00 sati. Nazovi agenciju.

*

Doktor Sem Ejkins primao je 1000 kredita po času analize. Esper, doktor psihologije, 1. Mnogi nisu znali da je ubijao sebe dobrotvornim radom. Ejkins je bio jedan od svetionika esnafa u klanovima za obrazovanje, verovao je da telepatska sposobnost mora biti nešto što poseduje svaki organizam, samo treba da se razvije.

Kao rezultat toga Semova napuštena kuća na Vener Sburgu bila je preplavljena slučajevima kojima je bio potreban trening. Pozivao je svakoga uz niske troškove da kaže svoje probleme i dok im je pomagao da ih reše, pokušavao je da nade tragove telepatskih sposobnosti. Semovo razmišljanje bilo je sasvim jednostavno. Mislio je da je većina ljudi jednostavno lenja nije navikla da pokuša da koristi mišiće. Kad je čovek u krizi, onda ne može nesvesno sebi da dopusti da bude lenj, a Sem je vrebao takve prilike kod svih njegovih pacijenata. Rezultati su bili 2% otkrivenih latentnih espera ali to je bilo ispod proseka esnafskog instituta za intervju. Sem nije bio obeshrabren i tragao je i dalje.

Pauel ga je pronašao kako vodi simultani razgovor sa grupom ljudi u depresiji koji su ga pratili kao kućići. Oblaci Venere zračili su jarkim svetlom.

— Prokletstvo — frktao je na biljke i ljude — nećete mi valjda reći da je to korov.

— Moje ime je Valter, gospodine — javio se jedan čovek iz grupe.

— Od čega bežiš Bernarde?

— Nadao sam se da ćete mi Vi reći, doktore Ejkins.

Pauel je tiho ušao i uživao u sceni. Bilo je to kao ilustracija iz primitivne biblije. Sem, kao Mesija, podučava svoje sledbenike. Oko

njega silikatne stenovite stene, bašte prepune raznobojnih venerskih suvih biljki. U pozadini koliko se pogled protezao, crvene, ljubičaste pustare planete.

Sem im je jednog trenutka poslao telepatsku repliku na najširoj talasnoj dužini i čekao strpljivo odgovor.

— Zar niko nije čuo šta sam rekao? — oglasio se na kraju Sem.

— *Ja jesam, učitelju.*

— *Linkoln Pael. Šta ti do đavola radiš ovde? — Sem je bio iznenađen. — Odakle si se samo iskrao?*

— *Sa Terre sam. Ne mogu dugo ostati. Moram da se vratim sledećom raketom.*

— *Zar nisi mogao da kontaktiraš planetarnom linijom?*

— *Previše je komplikovano. Sem. Radi se o Dekartnijevom slučaju.*

— *Oh, idi i donesi nešto za piće. Biću ti na raspolaganju za minut.*

Ejkins je ispustio upozoravajući uzvik: »SELI DRUŠTVO«.

Jedan od kućića se iznenada, trgnuo i prišao mu.

— Čuo si to, zar ne?

— Ne, doktore Ejkins.

— A zašto si onda skočio?

— Neka buba me je ujela.

— Ne. Nije. Čuo si šta sam rekao mojoj ženi. — tada je počeo zastrašujuće da viče na telepatskom nivou. *SVI VI MOŽETE DA ME ČUJETE, HAJDE ODGOVORITE MI, ODGOVORITE MI!!!!*

Pael je pronašao Seli Ejkins u prijatnoj dnevnoj sobi njihove kuće. Tavanica je bila otvorena ka nebu. Na Veneri nikada nije padala kiša. Kupola je bila dovoljna da obezbedi senku za sedamsto dugih dana na Veneri i kada počne sedamstočasovna noć Ejkinsovi se jednostavno vrata u svoju spratnicu u Venersburgu. Svako na Veneri živi u tridesetodnevničkim ciklusima.

Sem je doskakutao do dnevne sobe i odmah popio litru ledene vode.

— *Deset kredita za vodu — dobacio je Paelu — da li si to znao?*

— *I šta policija radi na tome?*

— *Nema veza, Link. Ionako znam da to nije u tvojoj nadležnosti. Šta je sa Dekartnijem?*

Pauel mu je objasnio problem sa Barbarom koji se mogao protumačiti na dva načina. Ili je Rajč ubio Dekartnija ili je bio svedok samoubistva. Starac Mouz će insistirati da se to raščisti.

— *Shvatam. Odgovor je da. Dekartni je bio naklonjen samoubistvu.*

— *Naklonjen. Kako?*

— *Njegova telepatska mustra je bila u raspadanju, bio je naklonjen samouništenju. Zbog toga sam i došao na Terru.*

— *To neće valjati. Sem. To znači da je mogao i da otkine sebi potiljak, S.*

— *Šta???*

— *Da rasturi svoju glavu. Ne znamo kakvo je to oružje ali evo ti fotografije.*

— *Sada ti mogu nešto reći. Ako je Dekartni umro na ovakav način, sasvim sigurno nije mogao da počini samoubistvo.*

— *Zašto?*

— *Zato što je imao fiks ideju o otrovima. Ako bi se ubio, učinio bi to narkoticima. Znaš Link, jednom kada imaju nameru o određenoj formi smrti, nikada je ne menjaju. Dekartni mora da je ubijen.*

— *Kaži mi zašto je Dekartni nameravao da se otruje?*

— *Hoćeš da budeš vickast?*

— *Pa, da je znao razlog ne bi razmišljao o samoubistvu. Nisam srećan previše zbog svega toga, Pauele. Rajč je okrenuo moj slučaj u totalnu propast. Mogao sam da ga spasim, mogao sam...*

— *Da li znaš zbog čega je Dekartnijeva moždana mustra bila narušena.*

— *Da. Pokušao je drastične mere da spreči duboki osećaj krivice.*

— *Krivice zbog čega?*

— *Njegovog deteta.*

— *Borio se protiv iracionalnih simbola napuštanja, kukavičluka... ostavljanja...*

— *Da li je Rajč morao to da sazna i da računa s tim. To će starac Mouz želeti da zna kada mu predočimo slučaj.*

— *Rajč je mogao samo da nagađa. Ne, nemoguće, morao je da ima esepa koji bi mogao da mu pomogne...*

— *Čekaj malo, Sem. Imaš nešto skriveno ispod toga. Hajde, napred, kaži mi, široko sam otvoren.*

— *Žurka... konverzacija sa... — Moja žurka, Gas Tejt... da, bila mu je potrebna pomoć na sličnom slučaju kao što je ovaj...*

— Oh, šta kažeš na ovo? — Pael je bio uzbuđen i počeo je da govori. — Gas Tejt je bio na žurci u kući Bimon kada je Dekartni bio ubijen. Došao je sa Rajčom ali ja sam se stalno nadao...

— *Link, ne verujem u to...*

— *Ne verujem ni ja... ali mali stari dobri Gas je to učinio.*

— *Kolika je sada cena esperske zakletve? Kolika je cena demoliranja?*

Iz unutrašnjosti kuće stigla je poruka od Seli Ejkins.

— *Link, videofon.*

— *Do đavola, Meri jedino zna gde sam. Nadam se da se Barbari ništa nije dogodilo.*

Pael je požurio kroz hodnik ka videofonu i na ekranu ugledao Bekovo lice. Njegov poručnik ga je u istom trenutku primetio i uzbuđeno mahao.

...dala tvoj broj. Sreća da sam te uhvatio Šefe. Imamo 26h.

— *Čekaj samo trenutak Džeks, kreni otpočetak.*

— Onaj čovek u vezi sa rodopsinom je na Kalipsonu. Zahvaljujući Benu Rajču, sada je veoma bogat. Došao sam sa njim na zemlju. Biće 26 sati da sredi svoje poslove a onda se vraća na Kalipso da ostane zauvek na svom imanju. Ukoliko želite nešto njega, bolje da odmah krenete.

— *Hoće li Džordan govoriti?*

— Dobro je podmazan novcem. Rajč je mnogo toga ustupio doktoru Džordanu. Ako želite bilo šta bolje da odmah dođete i to sami sredite.

*

— A ovo je naša esnafska laboratorija, doktore Džordan.

Ovaj je bio impresioniran. Kompletan sprat na vrhu esnafske zgrade bio je pretvoren u laboratoriju za istraživanje. Bio je to kružni prostor zastakljen duplim kvarcom koji je mogao da daje osvetljenje punog sjaja do totalne tame.

— *Hoćete li da pogledamo malo? — Pael je sugerisao prijatno.*

— Nemam baš mnogo vremena.

— Naravno, hvala što ste nam ustupili jedan vaš sat ali jako ste nam potrebni.

— Ukoliko je to nešto sa Dekartnijem...

— Ko? Ah, da...

— Već su me tražili zbog toga — rekao je Džordan mrko.

— Ali ne. Potrebna su nam neka naučna objašnjenja. Šta je ubistvo za jednog naučnika? — Džordan se smeškao.

Pauel je celom osoblju laboratorije poslao poruku: *BUDITE PRIPRAVNI, ZAVIRIVALA, OVO MORAMO ZAJEDNO DA IZVEDEMO.*

Ne prekidajući svoj rad laboratorijski tehničari su uzvratili telepatskim odgovorima. U žamoru se izdvojio jedan: *Ko je ukrao vreme Pauele? Ovo se sigurno odnosilo na opskurnu epizodu Nečasnog Ejba koju niko nije uspeo da ispita telepatski ali je Pauel uvek pocrveneo. Čak i sada nije uspeo da se odupre. Nemi kikut ispunio je prostoriju.*

— *Ne. Ovo je ozbiljno, zavirivala. Ceo slučaj zavisi od nečeg što moram da izmamim iz ovog čoveka.*

Nemog smeha je u trenutku nestalo.

Ovo je doktor Vilson Džordan. Specijalizirao se u vizualnoj fiziologiji i ima informacije koje ja želim. Dopustite mu da se oseća nadmoćno. Predstavite mu neke probleme u vezi sa vizuelnim istraživanjima i molite ga za pomoć. Naterajte ga da priča.

Dolazili su jedan po jedan, u parovima, u grupama. Crvenokosi istraživač trenutno je radio na problemu tranzistora koji bi mogao da snimi telepatski impuls i žustro objašnjavao da telepatska optička transmisija ima impuls koji bi se mogao snimiti vizuelno.

Neke devojke su tražile objašnjenje vizualnih transmisija u odnosu na prikaze u boji. Japanskim ekspertima u centru za senzovizualnost u centru za prijem insistirano je da se istraživanja odnose na optički nerv (radilo se o samo dva mm. debelom nervu) i molili su doktora Džordana učtivo da im ukaže na neke probleme.

Poslepodne Pauel je rekao: — Žao mi je doktore, što Vas prekidam, Vaš čas je istekao i Vaši hitni poslovi čekaju...

— Sasvim je u redu, sasvim je u redu — prekinuo ga je Džordan.

— A, sada dragi doktore, ukoliko biste mogli da pokušate transekciju optičkog...

U pola dva popodne Pael je ponovo dao vremenski signal i obavestio da je prošlo još sat vremena.

— Vi letite u pet doktore...

— Ima još dosta vremena, žena i rakete, znate, uvek postoji sledeća...

— Činjenica je dragi doktore, da Vaš rad koji svakako zaslužuje dužno divljenje, ima i grešku. Nikada niste dozvolili živi nervni signal sa vitalnom bojom. Sugerisao bih...

U dva popodne serviran je skroman ručak bez prekidanja rada.

U pola tri, doktor Džordan, zarumenjen i sasvim u ekstazi priznao je da mu se preterano *ne* sviđa ideja da bude bogataš na Kalistu. Tamo nema naučnika, nikakvih susretanja, naučnih razgovora.

Malo kasnije poverio je Paelu kako je nasledio imanje. Ben Rajč je ilegalno uspeo da ubaci imanje svog pokojnog oca na ime Vilsona Džordana. — Pretpostavljam da ima mnogo više na svojoj savesti — rekao je Džordan — samo nekoliko stvari koje sam video dok sam radio za njega... ali... svi finansijeri su takvi, zar ne?

— Mislim da to nije istina kada je Rajč u pitanju — uzvratilo je Pael — pre bih mogao da kažem da mu se divim.

— Naravno, naravno — Džordan se žustro složio — nakon svega on ima savest. To je ipak vredno divljenja. Ne bih želeo da ja...

— Naravno Pael je postao zaverenik zarobivši Džordana jednim osmehom — kao kolege naučnici možemo osuđivati, ali kao ljudi i stanovnici sveta možemo samo da razumemo.

— Vi zaista razumete — Džordan je Paelu srdačno prodrmao ruku.

Doktor Džordan je oko četiri sata priznao da bi rado pružio pomoć oko ostvarivanja klasifikacije vizualnog plana na mrežnjači i da bi tako rado pomogao njihova istraživanja. Nameravao je da preda baklju sledećoj generaciji. Grlo ga je skoro izdalo dok je opisivao rodopsinov jonizator koji je razvio u Monarhu. Nakon toga esnafski naučnici su ga otpratili na rampu gde je trebalo da se lansira raketa za Kalisto. Ispunili su njegovu kabinu cvećem, oči su mu se napunile suzama a uši beskrajnom zahvalnošću. On je odleteo ka

Jupiterovom četvrtom satelitu sa prijatnim osećajem da je zadužio nauku i da nikada nije izdao velikodušnog patrona, gospodina Rajča.

*

Barbara je u dnevnoj sobi puzala energično na sve četiri noge. Bila je nahranjena i zadovoljna.

— Aj-ja-da-ajaj — rekla je.

— *Meri, dođi brzo, ona priča!*

— Ne!

— Šta je rekla?

— *Nazvala me je tata.*

— Hajjajaja — rekla je Barbara.

— *Nije rekla ništa slično — obrecnula se Meri — rekla je Haja.*

— *Mislila je »tata«. Nije njena greška što je premlada da artikuliše reči.*

— Kaži tata, dušo — Pael je kleknuo kraj devojkje.

— Haja — rekla je Barbara i šmrknula. Pael je odustao. Kliznuo je kraj svesnog nivoa do predsvesnog.

— *Zdravo Barbara.*

— Ti ponovo.

— *Sećaš li me se?*

— Ne znam.

— *Ja sam onaj momak koji je upao u tvoju privatnu malu zbrku. Zajedno smo se borili.*

— Samo nas dvoje?

— *Da. Da li znaš zašto si zakopana u taj egzistencijalni zatvor?*

— Ne znam. Reci mi.

— *Pa, drago dete, nekada davno ti si bila baš ovakva. Jedinka koja je jednostavno samo postojala. A zatim si se rodila. Imala si majku i oca. Izrasla si u ljupku devojkicu sa plavom kosom i tamnim očima i lepom figurom. Putovala si sa Marsa na Zemlju sa ocem i bila si...*

— Ne. Nema nikoga osim tebe. Samo nas dvoje u tami.

— *Bio je tamo i tvoj otac.*

— Nije bilo nikoga, nikoga!

— *Žao mi je, draga, ali moramo proći kroz agoniju ponovo. Tamo postoji nešto što moram da vidim.*

— Ne! Ne...

— Molim te, dušo, ne... dragi...

— *Bićemo samo nas dvoje, molim te draga... tvoj otac je bio u drugoj sobi, sobi orhideje... iznenada mi čujemo nešto... Pael je duboko uzdahnuo i viknuo »Pomoć, Barbara«.*

Njih dvoje su se uspravili kao da oboje slušaju. Osećaj čaršava u krevetu... hladan pod ispod stopala koja jure i beskrajn hodnik dok na kraju nisu ušli u venčanu dvoranu i privukli pažnju zapanjenog Bena Rajča dok je nešto ubacivao u očeva usta. Ali šta? Drži tu sliku! Fotografiši! Zadnji deo glave je eksplodirao užasno i draga figura se srozala neverovatno, cepajući im srca.

— *Ustani Link! Za ime boga!*

Meri je pokušavala da ga uspravi na noge. — *Zar ne mogu da te ostavim samog ni za minut, pobogu, idiote!*

— *Da li sam dugo ovako klečao?*

— *Okolo pola sata. Došla sam ovamo i videla te kako klečiš.*

— *Našao sam ono što mi je trebalo. Bio je to pištolj, Meri, drevno eksplozivno oružje. Ja sam slikao. Pogledaj...*

— *Mhmm, to je pištolj?*

— *Da.*

— *Gde je Rajč nabavio? U muzeju?*

— *Mislím da ne. Ostavi me kraj videofona. Uhvatiću dve muve odjednom. Pa.*

Pael je birao BVD 1232. Skoro istog trenutka Čurčova faca se pojavila na ekranu.

— Zdravo, Džeri.

— Zdravo... Pauele. — Bio je na oprezu.

— Da li je Gas Tejt kupio pištolj od tebe?

— Pištolj. Eksplozivno oružje iz XX veka. Upotrebljeno u ubistvu Dekartnija.

— Ne!

— Da, zaista. Mislím da je Gas Tejt naš ubica, Džeri. Pitao sam se da li je od tebe kupio pištolj. Voleo bih da donesem sliku pištolja i da vidim sa tobom — Pael je nastavio veoma nežno i polako — to bi

bila velika pomoć od tebe Džeri... i veoma bih je cenio, veoma. Sačekaj, doći ću za pola sata kod tebe.

Pauel je prekinuo vezu i pogledao Meri. Namignuo je. *To bi trebalo da bude dovoljno vremena za malog Gasa da požuri do Čurčove zalagaonice.*

— *Oh, shvatam. To je klopka za Tejta i Čurča. Čurč je prodao pištolj Rajču.*

— *Zalagaonica je vrata do vrata sa muzejom...*

— *A Tejt je pomogao Rajču da upotrebi pištolj...*

— *To je sasvim izvesno, Meri. Postaviću ih jednog protiv drugog i obojicu protiv Rajča. Nismo uspeli na objektivnom nivou do kraja. Od sada ću morati da koristim isključivo trikove zavirivala.*

— *Ali, recimo da ne možeš da igraš sa njima protiv Rajča. Šta ako pozovu Rajča.*

— *Ne mogu. Rajča smo isterali iz grada. Uplašeni Kvizard beži da bi spasao svoj život negde napolju i pokušava da ga preseče.*

— *Zaista si nitkov, Link. Kladim se da si zaista ukrao vreme.*

Ne. To je uradio Nečasni Ejb — pocrveneo je, poljubio Meri, poljubio Barbaru, ponovo pocrveneo i otišao iz kuće sasvim zbunjen.

XI

Zalagaonica je bila u mraku. Samo jedna lampa gorela je na tezgi obavijajući prostoriju mekom svetlošću. Tri čoveka koji su razgovarali bili su van svetla a njihove ruke koje su se iznenada pojavljivale, odavale su žučnu gestikulaciju.

— Nisam došao ovamo da zavirujem u bilo čiju glavu — oštro je rekao Pael — ostaću na govoru a vas dvoje zavirivala možete to smatrati uvredom, ali ja smatram da je to samo dokaz dobre volje. Dok budem govorio neću zavirivati u glavu.

— Ne mora da znači — javila se patuljasta Tejtova figura — poznat si po finesama.

— Ne sada, proveriti me. Ono što želim od vas dvojice je na objektivnom nivou. Radim na ubistvu i znate da mi zavirivanje ne može koristiti.

— Šta želiš Paele? — javio se Čurč.

— Prodao si pištolj Gasu Tejtu.

— Đavola mi ga je prodao!

— Zbog čega si onda ovde?

— Zar treba da padnem na tako glupe optužbe?

— Čurč te je pozvao zato što ti je prodao pištolj i što zna kako si ga upotrebio.

— Ja nisam prodao pištolj, zavirivalo — javio se Čurč — i ne znam kako se bilo kakav pištolj upotrebljava. To je moj objektivni dokaz i progutaj ga.

— Oh, progutaću ga — nasmejao se Pael — nisi ti prodao pištolj Gasu, prodao si ga Benu Rajču.

— Pa zašto si onda...

— Zašto? Pa, da bih te dovukao ovamo na razgovor, Gas. A, sada sačekaj trenutak, želim da završim sa Džerijem. Ti si imao pištolj, Džeri. Rajč je došao ovamo po njega. To je jedino mesto gde je mogao da traži takvo nešto. Ti si već ranije imao sa njim posla. Nisam to zaboravio...

— Proklet bio! — viknuo je Čurč.

— Ti poslovi su te i oterali iz esnafa. Reskirao si i izgubio sve zbog Rajča... samo zato što je uspeo da te nagovori da zaviriš u glave moćnika na berzi. On je od toga napravio milione. Samo zato što je uspeo da izmami uslugu od glupog zavirivala.

— Platio je za tu uslugu — viknuo je Čurč.

— Sada, sve što ja tražim je pištolj — dodao je Pael tiho.

— Imaš li nešto da platiš?

— Poznaješ me, dobro, Džeri. Izbacio sam te iz esnafa jer sam slatkorečivi Pael. Da li bih ja činio neke slabašne ustupke tebi?

— Pa šta onda plaćaš za pištolj.

— Moraćeš da mi veruješ na reč, Džeri. Neću da ti dajem nikakva obećanja.

— Ja imam obećanje — promrmljao je Čurč.

— Imaš? Od Bena Rajča, verovatno. On je lak na obećanjima samo težak na isporuci. Moraćeš da se odlučiš. Da veruješ meni ili Benu Rajču. Šta je sa pištoljem?

Čurčovo lice se pojavilo iz mraka ponovo ali ne sasvim.

— Nisam prodao nikakav pištolj i ne znam kako se pištolj upotrebljava. To je moj objektivan dokaz za sud.

— Hvala, Džeri — Pael se nasmešio i slegnuo ramenima. Okrenuo se zatim ka Tejtu.

— Gas, za tebe samo jedno pitanje: U vezi s tim što si Benov pomoćnik, da si izvukao iz Sema Ejkinsa obaveštenje o Dekartniju i da si time pomogao Rajču... u vezi sa činjenicom da si bio na Bimon žurci sa Rajčom... petljao si sa njim, i to još od *Čekaj trenutak, Paule!* Nemoj da žuriš Gas, sve što želim je da znam da li dobro nagađam o Rajčovom potkupljivanju. Nije mogao da te potkupi novcem. Ti imaš previše novca. Nije mogao da te potkupi ni položajem. Ti si jedan od vrhovnih zavirivala u esnafu, mora da ti je ponudio moć. Zar ne? Je li to?

Tejt je ispitivao histerično i hladno uverenje u Paelovoj svesti. Činjenica što je jednostavno prihvatao da je uništen potreslo je malo zavirivalo, serijom šokova. U panici, komunicirao je sa Čurčom. Sve je ovo Pael planirao kao predigru za jedan ključni trenutak koji treba da dođe kasnije.

— Rajč je mogao da ti ponudi moć u njegovom svetu — nastavio je Pael smirenim glasom — ali to mi ne liči na to. On ne bi odustao od bilo čega što je u njegovoj moći. A ti ne bi želeo ništa od njegovog sveta. Tako... mora da ti je ponudio moć u esperskom svetu. Kako bi on to mogao da učini? Pa, on finansira Ligu espera patriota. Nagađam da ti je ponudio moć u ligi. Diktatorsku u esnafu... verovatno si i ti član Lige.

— *Slušaj, Pauele...*

— To su moja nagađanja Gas — Paelov glas je postao kao stena — imam mogućnosti i sredstva da se uverim da su moja nagađanja ispravna.

Zar misliš da bismo dozvolili tebi i Rajču da tako lako sredite esnaf?

— *Nikada nećeš ništa dokazati... nikada...*

— Dokazati? Šta?

— *Tvoja reč protiv moje... ja...*

— Ti mala budalo, zar nikada nisi bio na suđenju zavirivalu. To kod nas ne ide kao na sudu javnog zakona gde porota pokušava da zaključi ko laže a svi se kunu da govore istinu. Ne, mali Gas, ti ćeš stati ispred Odbora koji je sastavljen samo od prvoklasnih koji će te ispitivati. Ti si prvoklasni, Gas. Možda možeš da pobediš trojicu, ali ne sve. Kažem ti, ti si mrtav.

— *Čekaj malo, Paule, čekaj!* — Manikirano lice se krivilo od straha.

— Esnaf uzima priznanje u obzir, priznanje pre činjenica.

— *Pružiću ti sve, upravo sada, sve. Nisam bio svestan šta radim. Sad jesam, reci esnafu. Kad se upetljaš sa prokeletim psihotičarem kao što je Rajč, upadaš u njegovu moždanu mustru. Identifikuješ se sa njim. Ali, sada sam van toga. Reci esnafu. Evo ti cela slika... Čurč je tvoj svedok.*

— Ja nisam svedok — rekao je Čurč. — Ti prljava varalico, pošto ti je Ben Rajč obećao...

— *Zaveži! Misliš da želim permanentno izgnanstvo kao ti? Bio si dovoljno lud da veruješ Rajču. Ali ne ja. Nisam toliko lud.*

— Ti prokleta budalo! Zar misliš da ćeš se izvući? Zar misliš...

— *Baš me briga! Ne interesuje me Rajč. Prvo ću njega srediti. Ušetaću se u sud, sestim na stolicu za svedoke i reći sve što bih mogao Paelu. Reci to esnafu, Link!*

— Nećeš ti uraditi ništa slično! — odrezao je Pael.

— Šta?

— *Bio si treniran od strane esnafa i još uvek si u njemu. Od kada to zavirivalo prijavljuje pacijente?*

— *To je dokaz koji ti je potreban da dobiješ Rajča, zar ne?*

— *Naravno, ali ne od tebe. Neću dozvoliti da nas bilo koje zavirivalo osramoti time što bi ušetalo u sud i blebetalo.*

— *Zar to nije tvoj posao...*

— *Do đavola, posao! Želim Rajča... ali ne po tu cenu. Svako zavirivalo može biti dobar pilot ako je orbita laka, ali treba imati petlju da se održi zakletva kada je gusto. Trebao bi to da znaš, jer nisi imao petlju. Pogledaj se sada...*

— *Ali ja želim da pomognem, Pauele.*

— *Ne možeš nam pomoći, ne po ceni etike.*

— *Ali ti me ostavljaš na milost i nemilost! Zar je to...*

— Pogledaj ga — nasmejao se Pael — moli me za demoliranje. Uhvatićemo tebe kada uhvatimo Rajča a njega ne mogu da uhvatim kroz tebe. Ovo će se odigrati u skladu sa zakletvom — okrenuo se i pošao prema vratima. Dok je šetao kroz mrak čekao je Čurča da zagriže. Celu ovu igru je pravio samo zbog ovog trenutka... ali za sada, ništa se nije desilo.

Dok je otvarao vrata Čurč je iznenada pozvao.

— Samo trenutak, Pauele.

— Da?

— O čemu si to pričao Tejtu?

— O zakletvi, Džeri. Trebalo bi da je se sećaš.

— Dozvoli da ti zavirim u glavu.

— Samo napred, široko sam otvoren. — Većina Paelovih blokova se otvorila. Ono što Čurč nije trebalo da otkrije bilo je pažljivo sakriveno i kamuflirano tangencionalnim asocijacijama ali Čurč sasvim sigurno nije mogao da locira sumnjiv blok.

— Ne znam... ne mogu da se odlučim...

— U vezi sa čim Džeri?

— U vezi sa tobom i pištoljem. Znam da nisi slatkorečiv i mislim da bi učinio bolje kada bih ti verovao.

— To je lepo od tebe, Džeri. Ja ne mogu da ti obećam...

— Možda si ti od onih koji ne daju obećanja. Možda je moja nevolja u tome što sam uvek tražio obećanja umesto...

U tom trenutku, Paelov nepogrešivi radar uhvatio je opasnost prizvuka smrti sa ulice. Hitro je skočio i zatvorio vrata.

— Svi na pod! BRZO! — Video je svetleću kuglu i brzo se popeo na tezgju. — Džeri, Gas! Budale jedne, brzo zamnom! — Vibracije su zahvatile zalagaonicu i protresle je. Pael je šutnuo kuglu sa svetlom i ugasio je.

— *Skačite gore, uhvatite se za kugle i držite se za njih! To je harmonični pištolj! Skačite!* — Čurč je udahnuo i skočio gore u pomrčinu. Panel je ščepao Tejta za njegovu drhtavu ruku. *Prekratak Gas? Pruži ruke, baciću te gore!* Hitimo je Tejta gore i sam skočio. Tako su njih trojica visili, na trenutak bezbedni od smrtonosnih vibracija koje su bile razorne i harmonično se ponavljale u svakoj supstanci koja je bila u kontaktu sa podom. Staklo, čelik, slena, plastika... sve je to pretvarano u prašinu. Mogli su da čuju kako pod puca a tavanica grmi. Tejt je jauknuo.

— *Drži se, Gas. To je jedan od Kvizardovih ubica. Neoprezna banda. Promašili su me, već ranije.*

Tejt je bio ne ivici snage. Pael je mogao osetiti kako svaka svesna sinapsa gubi nagon za samoodržanjem. Krenuo je do Tejtovih nižih nivoa: *Drži se! Drži se! Drži se! DRŽI!*

Razaračka snaga nadvila se nad malim zavirivalom i nad njegovom podsvesti. U tom trenutku Pael je shvatio da nikakav trening esnafa nije mogao sačuvati Tejta da sam sebe uništi. Impuls smrti je udario. Tejtove ruke su se opustile i on je pao. Vibracije su prestale samo trenutak kasnije ali u toj sekundi Pael je čuo tihi zvuk raspadanja mesa. Čurč je takođe čuo i počeo da vrišti.

— *Tiho Džeri. Ne još. Drži se!*

— *D... da li si ga ČUO?*

— *Čuo sam. Još nismo sigurni. Drži se.*

Vrata zalagaonice su se otvorila za trenutak. Oštra ivica svetla dodirnula je pod. Za tri sekunde se zadržala kod mase od mesa i kostiju a zatim nestala. Vrata su se zatvorila.

— *Ne mogu da siđem dole, Pauele. Ne mogu da stanem na...*

— *Ne mogu da te krivim.* Pael je stupio dole, pridržao jednom rukom Čurča i povukao ga ka tezgi. Čurč je pao jednom rukom i protresao se. Pael mu se pridružio i s naporom se borio protiv mučnine.

— *Reče li ti da je to jedan od Kvizardovih ubica?*

— *Naravno. On ima gomilu psihopata. Svaki put kada uspemo da likvidiramo neke od njih, on nabavlja nove.*

— *Šta imaju protiv tebe... ja...*

— *Opameti se, Džeri, oni su Benovi ljudi. A Ben počinje da paniči.*

— *Ben? Ben Rajč? Ali to se dogodilo u mojoj radnji. Mogao sam i ja da budem ovde...*

— *Ali ti si i bio ovde. Kakve to razlike može da ima?*

— *Rajč mene ne bi ubio, on...*

— *Zar ne bi? Prikaz mačijeg osmeha. Čurč je duboko uzdahnuo i onda eksplodirao.*

— *Kučkin sin! Prokleti kučkin sin!*

— *Nemoj tako Džeri, Rajč se bori za svoj život. Ne možeš očekivati od njega da bude pažljiv.*

— *Pa i ja se borim. To kopile mi je sad pomoglo da se odlučim. Pripremi se, Pauele. Otvaram se. Daću ti sve...*

*

Kada se vratio iz štaba, potresen još noćnom morom sa Tejtom, Pael je bio zahvalan zvezdama što vidi plavu vilu u svom domu. Barbara Dekartni je imala crni krejon u desnoj a crveni u levoj ruci. Tamne oči bile su skupljene i skoncentrisane.

— *Barbi! — bio je šokiran — Šta to radiš?*

— *Cltam golubove. Lepe male golubice za tatu.*

— *Hvala ti, dušo. A sada dođi i sedi malo kod tate.*

— *Ne — nastavila je da šara.*

— *Zar ti nisi moja devojčica?*

— *Jecam.*

— *Zar ne radiš uvek ono što tata kaže?*

— *Ladi — stavila je krejone u džep i namestila se do njegovih nogu.*

— Zaista Barbara. To tepanje me brine. Pitam se da li će ti biti potrebna proteza.

Bilo mu je teško da poveruje kako je ta devojka kraj njega u stvari dete. Polako je prošao kraj laganih svesnih nivoa do turbulentne podsvesti gde su visili teški oblaci kao velika nebula na svodu. Iznad oblaka bila je neznatna iskra svetla. Izolirano i detinjasto. Ali, sada, dok je krčio put treptaj svetla postajao je sve jači goreo vrelom toplotom jedne Nove.

— *Zdravo Barbara. Izgleda da...* Zapljusnuo ga je val osećanja koji ga je naterao da brzo ustukne.

— *Hej, Meri. Dođi, brzo!*

— *Ponovo si u nevolji?* Meri se pojavila iz kuhinje.

— *Ne još, ali uskoro. Naš pacijent napreduje.*

— *Nisam primetila nikakvu razliku.*

— *Hoćeš li da uđeš unutra samnom? Napravila je kontakt sa svojim identitetom, skoro mi je spalila mozak. Pođi samnom.*

Pogledao je u dva tamna oka i ruke koje su bile u njegovim rukama a onda su krenuli. Sve do duboke peći koja je bila u devojci, koja je u svakom čoveku... bezvremeni rezervoar psihičke energije, memorije, razmišljanja, za nikada završenom potrebom za zadovoljenjem. Mogao je da oseti kako Meri Nois mentalno hoda na prstima iza njega. Zaustavio se na sigurnom odstojanju.

— *Zdravo Barbara!*

— *Izlazi napolje!* — duh mržnje sevnuo je ka njemu.

— *Sećaš li me se?* — Mržnja je snažnom turbulencijom bila zamenjena talasom želje.

— *Link, bolje da se povučeš, ako budeš uhvaćen u zamku, u taj kaos zadovoljstva i bola. otići ćeš do đavola.*

— *Želeo bih da lociram nešto.*

— *Ne možeš tu ništa da nadeš osim sirove ljubavi i sirove smrti.*

— *Zanimaju me njeni odnosi sa ocem. Zašto je imao taj osećaj krivice zbog nje.*

— *Dobro, ja izlazim napolje.* Peć je ponovo zasijala. Meri je pobjegla. Pael se šunjao oko ivice rupe, osećajući, ispipavajući. Bilo je to kao da jedan električar nežno pipa krajeve neizolovanih žica da vidi koja nema ubitačan napon. Svetlosna kugla dodirnula ga je.

Pokrivač instinktivne samoodbrane ga je obavio. Opustio se, dozvolio da bude povučen niže, u košmar asocijacija i počeo da sortira. Borio se da zadrži svoju moć i svoje »ja«u haosu energije.

Bila je to fina moždana muštra puna ravnoteže koja je formirala devojčinu psihu. Beskrajni kovitlac sinapsi nastavljao se i komponovao jedinstven ritam. Upakovane u promenljive sekcije bili su polusimboli. odnosno misli... nukleotidi misli...

Pauel je uhvatio jedan praskav prikaz, pratio ga... sve do senzorne asocijacije za poljubac, zatim do infantilnog refleksa sisanja grudi... do infantilnog sećanja njene dojilje. Tu je bila asocijacija njenog oca. Negacija... minus majka... Pauel je uhvatio plamen asocijacije infantilnog besa i sindroma siročeta. Ponovo je uhvatio prikaz tražeći koincidenciju i vezu. Ta... Ta... Otac.

Iznenada se našao licem u lice sa samim sobom. Zurio je u prikaz, zateturao na samoj ivici a zatim otišao do zdravorazumnog.

— *Ko si ti, do đavola?* Prikaz se predivno nasmešio a zatim otišao.

— T... ta... tata... otac. Toplota-ljubav-odanost- povezana sa... ponovo se našao licem u lice sa prikazom samoga sebe. Ovoga puta bio je nag i moćan. Konture su bile prepune ljubavi i želje. Ruke su bile ispružene.

— *Odlazi, uznemiruješ me.* Prikaz je nestao. *Prokletstvo! Zar se zaljubila u mene?*

Bila je to slika nje same, patetično karikirane, plave kose vezane trakama, oči kao mrlje. Ljudska figura nacrtana dečijim rukama... i iznenada, prikaz Pauela, Moćnog-Zaštitničkog-Očinskog. Krenuo je ka njemu, pun snage, boreći se. S druge strane bilo je Dekartnijevo lice. Pratio je Janusov prikaz sve do kanala bistrih trostrukih veza koji su vodili do... Rajča? Nemoguće? Da, Ben Rajč i karikatura Barbare, naslonjeni jedno na drugo kao sijamski blizanci. Brat i sestra od struka na gore, a noge su im se uvijale u moru kompleksnosti iza njih. B vezano za B B and B. Sjedinjeni u krvi.

— *Link!* — poziv iz nepoznatog pravca, iz daljine.

— *Linkolne!*

Poziv može da sačeka. Taj zapanjujući prikaz Rajča mora da...

— *Linkolne, Pauel! Ovuda! Ti... budalo!*

— *Meri? Ne mogu da te pronađem. Izaći ću za koji minut.*

— *Link, ovo je treći put kako pokušavam da te lociram. Ako ne izađeš odmah, izgubljen si.*

— *Treći put?*

— *U tri časa! Molim te, Link, dok još imam snage...*

Pokušao je da krene gore ali nije imao snage da nade put. Bezvremeni, besprostorni haos besneo je oko njega. Pored njega prolazila je karikatura Barbare u vidu sirene.

— *Zdravo, duše.*

— *Linkolne, za ime božije!*

U trenutnoj panici bacio se bez određenog pravca dok trening čitača misli nije proradio. Zatim se tehnika povlačenja sama instalirala. Blokovi su se spuštali u permanentnim sekvencama. Svaka barijera bila je korak unazad ka svetlu. Na pola puta do izlaza, osetio je Meri pored sebe sve dok nije stigao u svoju dnevnu sobu. Sedeo je pored plavokose devojke i još uvek držao njene ruke. Ispustio ih je kao da su od plamena.

— *Meri, Meri, locirao sam najfantastičniju asocijaciju sa Benom Rajčom. Neka vrsta veze koja...*

Meri ga je snažno udarila ledenim peškirom posred lica.

— *Jedina je nevolja... pokušati napraviti kvalitetnu analizu u predelu identiteta je kao pokušati napraviti u sred sunca.*

Peškir je poleteo ponovo.

— *Ne možeš unutra raditi sa elementima jedinice. Radiš sa joniziranim delovima.*

Ignorisao je peškir i zurio u Barbaru.

— *Gospode, mislim da je ovo siroto dete zaljubljeno u mene.*

Prikaz začuđenog lica.

— *Bez šale. Stalno sam susretao sebe tamo dole. Ja...*

— *A šta je sa tobom ?*

— *Samnom?*

— *Šta misliš zašto si odbio da je pošalješ u Kingston bolnicu? Zašto je ispituješ dva puta na dan od kako je ovde? Zbog čega moraš da imaš nadzornicu? Reći ću ti, gospodine Pauele...*

— *Reći ćeš mi... šta?*

— *Ti si zaljubljen u nju. Još od onda kako si je našao kod Čuke Frud.*

— *Meri!*

Ućutkala ga je slikom njega i Barbare Dekartni a tu sliku imala je u glavi već odavno. Slika koja ju je naterala da pobledi od ljubomore i besa. Pael je znao da je to istina.

— *Meri... draga!*

— *Nema to veze samnom. Ti si zaljubljen u nju a ta devojka nije zavirivalo. Nije čak ni svesna. Koliki deo nje je zaljubljen u tebe? Jedna desetina? U koji deo si ti zaljubljen? U njeno lice? U njenu podsvest? Šta je sa ostalih devet delova? Hoćeš li voleti i to kada pronađeš? Proklet bio! Bolje da si ostao u dubini njene svesti dok ne istruliš.* — Okrenula se i počela da plače.

— *Meri, zaboga!*

— *Zaveži! Proklet bio, zaveži! Ovde je poruka za tebe, treba da ideš u Spejslend. Zvali su te iz štaba. Ben Rajč je tamo i potreban si im. Svima si potreban. Pa zašto bih se onda ja žalila?*

XII

Prošlo je već deset godina od kako je Pael poslednji put posetio Spejslend. Sedeo je u malom policijskom patrolnom brodu i kada je aterirao, zapanjeno je posmatrao tlo koje je sijalo kao da je od zlata.

Spejslend je bio zemlja istraživača. Prvo je bio samo ploča asteroida ali pre par generacija sledbenici zdravlja instalirali su atmosferske generatore i osnovali koloniju. Od tada, rastao je i izrastao u hiljadama kilometara velik prostor. Svaki pridošlica bi, jednostavno prikačio milju svog terena, podigao svoju atmosferu i počeo sa radom. Prvo što su inženjeri stigli da savetuju, bio je ustupak sferičnoj formi koja je najpogodnija, najekonomičnija... ali ravna površina se samo proširivala. Površina je izgledala kao masa mehurića sapunice na glatkoj, bleštavoj površini vode.

— Hajde, da čujem priču — rekao je zatim Pael policijskom naredniku.

— Pratili smo instrukcije — rekao je ovaj progutavši knedlu. — »Čvrsto se prilepiti na rep Hasopu«, ali onaj koji mu je bio na tragu odmamljen je uz pomoć Rajčove devojke...

— To jeste bila Rajčova devojka, zar ne?

— Da. Ljupki mali trik, po imenu Dafi Vig — rekao je Pael.

— Ja sam lično ispitivao tu devojku ali nikada... izgleda da više nisam onaj stari. Skinula je našeg momka sa traga i upravo kada smo ubacivali drugog, Rajč je kidnuo u Spejslend pomoću jednog haosa.

— Kao na primer?

— Privatna jahta. Bio je to nesrećan slučaj na otvorenom svemiru. Jedan ubijen, tri povređena uključujući i Rajča. Odveli su ga u bolnicu i mislili smo da će tamo jedno vreme i da ostane. Kada smo se vratili, Rajč je nestao. Unajmio sam jedno zavirivalo da ga potraži ali nije bilo šanse. Hasopov prtljag...

— Takođe nestao! Prokletstvo! Moraćemo da nađemo Hasopa i taj prtljag. Oni su naš motiv. Hasop je šef kodnog odeljenja u Monarhu.

Treba nam za dešifrovanje te poslednje poruke koju je Rajč poslao Dekartniju i odgovora.

— U ponedeljak pre ubistva?

— Da. Ta poruka je verovatno izazvala ubistvo. A Hasop?

— On ima sve šifre sa sobom a one bi mogle na sudu potvrditi da je Rajč imao đavolski dobar motiv za ubistvo.

— Kao šta na primer?

— Priča se da je Monarha zajedno sa Rajčom, Dekartni priterao uza zid.

— Imate li metod i mogućnost?

— Da i ne. Otvorio sam džep, otkrio Čurča ali ne i sve. Možemo dokazati metod ubistva i sasvim sigurno će to stajati ako uspemo i ostala dva: mogućnost i motiv. Zbog starca Mouza. I to je razlog što moramo da pronađemo Hasopa. Nemoj da očajavaš što te je Rajo nadmudrio. Učinio je on to i drugima, uključujući i mene.

Nadzornik je zatresao glavom. — Moraću da pročesljam Spejslend i da nađem Rajča i Hasopa — rekao je Pael čim se letelica spustila i prošla kroz vazдушnu bravu — ali prvo bih želeo da proverim neke druge stvari. Pokažite mi leš.

— Kakav leš?

— Od Rajčovog sudara.

— U policijskoj mrtvačnici leš je bio zgrčena figura, sa mrtvom kožom i vatreno crvenom bradom.

— Uhhuh — promrmljao je Pael — Kenot Kvizard.

— Znate li ga?

— Gangster. Radio je za Rajča i izgleda da je postao neupotrebljiv. To što ste smatrali sudarom bilo je samo pokriće za ubistvo.

— Nemoguće. Druga dva momka su grdno povredena.

— Rajč se možda kockao, priznajem, ali sada je mnogo sigurniji. Kvizardova usta su zauvek zatvorena i mi nikada nećemo dokazati ali nećemo ni morati ako lociramo Hasopa. To će našeg prijatelja Rajča odvesti pravo do demoliranja.

Pauel je počeo da obilazi mehuriće Spejslenda. Razgovarao je sa strancima, opisivao svog starog prijatelja na pola tuceta jezika i nežno zavirivao u svest da bi se uverio da li imaju preciznu sliku Rajča i Hasopa pre nego što odgovore, a zatim slušao odgovore — uvek negativne. Sa zavirivalima je bilo lako. Spejslend je bio ispunjen njima. Radili su i zabavljali se ali je odgovor uvek bio negativan.

Bio je na trkama, na seminaru plastičnih hirurga — stotine zavijenih tela — odgovor negativ. Beli sumporni izvori, crni sumporni izvori, nema sumpornih izvora... odgovor negativan.

Obeshrabren i depresivan, Pauel je otišao do solarnog groblja. Izgledalo je kao engleska bašta. Sve uređene staze, hrastovi, žalosne vrbe, prijatna muzika... Pauel je počeo da se smeši. U centru groblja bila je verna kopija katedrale Notr Dam. Sirupasti glas sa tornja je zavijao: POGLEDAJTE DRAMU BOŽIJIH PORTRETA U BRILJANTNOJ ROBOTSKOJ IZVEDBI, RASPEĆE HRISTA, LAO CE I MESEC,... sve se to ponavljalo na više jezika i Pauel je počeo nezadrživo da se smeje.

— Treba da Vas je sramota — čuo je glas devojke iza sebe.

— Ali zar ne mislite da je ovo najsmješnije... — u tom trenutku pogodila ga je muštra njene psihe i kada se okrenuo suočio se sa Dafi Vig.

— Oh, Dafi...

— Gospodine Pauel! — uzviknula je veoma brzo menjajući izraz zbunjenosti osmehom. — Još uvek mi dugujete ples.

— Dugujem Vam izvinjenje — rekao je Pauel.

— Oduševljena sam, ne mogu da se naslušam izvinjenja, zbog čega je ovo?

— Zato što sam Vas potcenio.

Uzela ga je pod ruku kao da kreću u šetnju. — Kažite mi kako to da je razum sada preovladao? Ponovo ste me pogledali i...

— Shvatio sam da ste najpametnija osoba koja je radila za Bena Rajča.

— Ja jesam pametna, i radila sam za Bena, ali tu ima nešto očigledno dublje...

— Momak koga smo prilepili za Hasopa — vi ste ga skinuli. Čestitam! — Aha! Hasop je vaš omiljeni konj, jer kad ste bili mali...

— Ma, hajde, Dafi, ti znaš da se uopšte ne radi o tome.

— Pa dobro momče, hoćeš da mi podmetneš ovo? — drsko ga je pogledala u lice.

— Do đavola, šta misliš s tim?

— Detaljno ću ti objasniti. Prilepili smo čoveka koji je pravio Hasopa. Bio je špijun, njegova senka, bila mu je dužnost...

— Ko je Hasop?

— Čovek koji radi za Bena Rajča, šef odeljenja za šifre.

— Šta sam ja učinila s njim?

— Po instrukcijama Bena Rajča zaveli ste ga, naterali da zanemari svoju dužnost...

— Znam tog momka. On je bio pandur...

— Slušaj Dafi, ako...

— Pitala sam nešto!

— Da, Dafi, bio je pandur.

— I pratio je Hasopa. Prašnjave oči, prašnjava plava kosa?

Pauel je klimnuo glavom. — Prokletnik! — promrmljala je Dafi.

— Ti misliš da ja spadam u one koje bi obavile tako prijav posao. Ti! Ah, ti, zavirivalo! Slušaj me, Pauale. Rajč me je zamolio za uslugu. Rekao je da ovde radi čovek sa muzičkim kodom. Želeo je da ga proverim. Kako sam, dođavola mogla da znam da je vaš špijun? Kako sam mogla da znam da je taj vaš špijun maskiran kao muzičar?

— Hoćeš li da kažeš da je Rajč prevario i tebe? — Panel je bio zapanjen.

— A šta drugo? Hajde napred i zaviri mi u glavu.

— Čekaj malo, — Pauel je kliznuo u njene svesne delove i ispitivao deset sekundi. Zatim se okrenuo i počeo da trči.

— Kakva je presuda? — vikala je Dafi za njim.

— Medalja časti. Prikačiću je odmah kad dovedem čoveka...

— Ne želim čoveka, želim tebe!

— To je nevolja sa tobom, Dafi. Ti želiš bilo koga!

Pauel je pronašao svog nadzornika u teatru gde je veličanstvena glumica esper zanosila hiljade gledalaca svojom predstavom. Kvalitet je dugovala koliko telepatskom uzvraćanju publike toliko i tehničkim savršenstvom kojim je vladala. Policajac je pažljivo ispitivao svako lice Pauel ga je zgrabio za ruku i poveo napolje.

— On je nju prevario. Poveo je Hasopa sa sobom. Perfektan alibi. Potresen je brodolomom i potreban mu je odmor. Ima osam sati ispred nas. U rezervatu.

— U rezervatu! To je dvadeset pet kilometara sa gomilom prokletih životinja iz raznih vremena...

— Šta bi bilo čudno da Hasopa zadesi totalni incident?

— Bogami, u pravu ste.

— Ako želimo da se dočepamo Hasopa živog, moramo da krenemo.

— Uh uh, nikakav mehanički transport nije dozvoljen u rezervatu.

— Ovo je hitan slučaj, starac Mouz mora da ima Hasopa. Neka se ta prokleta mašina svađa sa odborom Spejslenda.

— Specijalnu dozvolu možemo dobiti za par nedelja.

— Za to vreme Hasop može biti mrtav i sahranjen. Šta je sa sonorom?

— Ništa, od mehaničkih...

— Do đavola, šta pruža taj rezervat kada je sve zabranjeno?

— Ljubiteljima prirode 100% zagarantovanu čistu prirodu. Momenat opasnosti je previše privlačan. Borite se protiv elemenata, protiv divljih životinja, osećate se primitivno i osveženo ponovo.

— Šta ono do vruga rade tamo? Trljaju drva da dobiju vatru?

— Naravno, krećete se rukama i nogama. Nosite sopstvenu hranu. Imate jedan defanzivni ekran tako da vas medvedi ne mogu pojesti. Ako želite da napravite oružje ili zapalite vatru, morate se sami snaći. Vi protiv prirode. A pre nego što uđete, morate da potpišete da oni ne snose nikakve obaveze ukoliko vas priroda pobedi.

— Pa kako ćemo onda krenuti do Hasopa.

— Pešice.

— Nas dvojica da pokrijemo dvadeset pet kvadratnih kilometara? Koliko ljudi možete da nabavite? Deset?

— Kako vi zavirivala radite? Da li možete da pošaljete telapatske pozive za pretragu?

— Da, ali samo drugom zavirivalu, ali hej!

Pa to je ideja! Da li je čovek mehanička mašina? Da li je tvorevina prirode? Napraviću kod sebe mehanički radar u glavi i krenuti!

*

I, tako je jedan advokat sa Spejslenda usred konferencije koja ga je do tog trenutka beskrajno zanimala dobio neutaživu želju za prirodom. Ista žudnja javila se kod jednog sekretara autora, kod sudije, analizatora aplikanata, industrijskog inženjera, predsedavajućeg u komitetu amalgamske unije, eksperta za političku psihologiju, i dosta drugih espera koji su bili na Spejslendu i radili...

Ušli su na kapije rezervata sa prazničnim raspoloženjem. Oni koji su se brzo snašli imali su odelo za kampovanje. Zapanjena straža na kapiji uporno je proveravala prtljag i tražila nezakonite sprave, pogotovu kada su videli ludaka u kompletnom diplomatskom odelu kako maršira ka kapiji sa rancem na leđima. Ali svi ljubitelji prirode su nosili mape rezervata koje su pažljivo bile podeljene na sektore.

— Ljudi su se raširili i krenuli napred brzo se krećući preko minijaturnog kontinenta vremena i geografije.

Telepatska talasna dužina je zapucketala kada su krenuli komentari i informacije iz živog radara u kome je Pael zauzeo centralnu poziciju.

— *Hej, nije fer, ja kod mene imam ogromnu planinu.*

— *Ovde pada sneg. Ovde je mećava.*

— *Komarci i... uh močvare.*

— *Žurka ispred mene Link, kota 21.*

— *Pošalji mi sliku.*

— *Evo je.*

— *Nešto ispred mene Link, sektor devet.*

— *Hajde da vidimo sliku.*

— *Evo je stiže...*

— *Jok, ništa od toga.*

— *Evo kod mene, Link, sektor sedamnaest.*

— *Pa to je prokleti medved. Nemoj da trčiš. Uspostavi kontakt.*

— *Aaaaaaa.aaaaaaaaaaaaa-pćiha!!!*

— *Je li to onaj sa mećavom ?*

— *Ne, ja sam u nekakvoj magli. Objekat ispred.*

— *Šalji sliku.*

— *Ništa. Kako si uspeo da se popneš na palmu?*

— *Nemam pojma, los mi je pomogao. Objekat ispred, Link.*

— *Hajde da vidimo sliku.*

— *Ništa od toga.*

— *Koliko ćemo ovako da putujemo? Oni imaju osam sati ispred nas.*

— *Ne, zavirivala, ispravka. Oni su krenuli osam sati ranije ali ne mora da znači da su toliko ispred. Možda su tražili pogodno mesto. Možda su kod kapije?*

— *Pogodno, za šta?*

— *Za ubistvo.*

— *Kako da,... oprostite... da ubedim mačku da me ne proždere?*

— *Upotrebi političku psihologiju. Upotrebite svoj barijerski ekran. Šaljite sliku, gospodine nadzorniče!*

— *Evo je.*

— *Propusti ih, to su Rajč i Hasop.*

— *Šta???*

— *Da. Zaokruži lokaciju. Idite svi kući i primite moju ogromnu zahvalnost. Odavde nadalje... potrebne su finese. Ne želim da Rajč zna da odvodim Hasopa. To treba da bude logično, prirodno. U tome je zvrčka.*

— *Ko je ukrao vreme Pauele? (Nešto za Nečasnog Ejba)*

Zavirivala su se povlačila sa smehom i ostavljala Pauela sa crvenilom u licu.

*

Taj deo džungle bio je nabujao. Kada je pao mrak Pael je polako prilazio kampu na proplanku kraj malog jezera. Voda je bila puna krokodila, drveće je cvrkutalo, cela džungla je bila briljantna potvrda ekologista koji su gradili rezervat. Pael je mogao preko ekrana da

čuje komarca i insekte... Pael nije mogao da rizikuje operaciju. Ekran je neznatno šumeo a Rajč je imao oštar sluh. Polako je napredovao ispitivajući telepatsku dužinu.

Hasop je bio miran i relaksiran. Po glavi mu se motala ideja kako je počašćen što je ovako intiman sa šefom a bio je opijen saznanjem da poseduje sudbinu kompanije. Rajč je hitro obrađivao luk i planirao kako će eliminisati Hasopa. Zbog tog luka izgubio je osam sati prednosti nad Paelom. Ako planirate incident u lovu, morate i krenuti u lov. Pael se spustio i počeo da puzi napred. Svoje telepatske moći usmerio je na Rajčovu percepciju. Sledio se kada je ALARM zazvonio u Rajčovoj glavi. Strela mu je bila napola zapeta dok je zurio u pomrčinu.

— U čemu je stvar Bene? — upitao je Hasop.

— Nemam pojma, nešto... spustio se i prodžarao vatru ali nije uklanjao barijeru. Delikatni instinkt ubice upozoravao ga je. Maglovito i istrajno, a Pael je mogao jedino da se divi komplikovanom mehanizmu opstanka i samoodržanja u ljudskoj psihi. Ponovo je zavirio u Rajčovu glavu. Tu je bila mehanički ponavljana melodija — blok. *Napetost nervoza...* Ispred toga bio je metež i nemir. Rastuća želja da ubije brzo... ubije divljački, ubije odmah a posle inscenira...

Dok je Rajč posezao za lukom u mislima bez Hasopa, sređenih na srce koje je trebalo da mu bude meta Pael se hitro približavao. Pre nego što je prešao deset koraka, alarm je ponovo zazvonio u Rajčovoj glavi i on se ponovo uspravio. Ovog puta uzeo je zapaljenu granu sa vatre i bacio u mrak gde je Pael bio sakriven. Ideja o egzekuciji je došla tako brzo da Pael nije mogao da bude dovoljno oprezan. Grana je pala pored njega. Rajč se uspravio i usmerio luk ka Hasopu koji je skočio naglo.

— Bene, pazi, gađaš u mene! — Hasop se bacio u stranu kada je strela poletela.

— Bene, zaboga... — iznenada, Hasop je shvatio o čemu se radi. Okrenuo se i sa vriskom priklještenog čoveka potrčao od vatre dok je Rajč nameštao još jednu strelu. Naišao je na nevidljivu barijeru i zateturao se dok je još jedna strela pala pored njega.

— Ti, kučkin sine — zarežao je Rajč i nameštao još jednu strelu.

Pauel je skočio napred i stigao do ivice barijere. Nije mogao da prođe. — Isuse! — Pauel je bio očajan i razmišljao šta da radi dok su Hasopovi krici uzbudili džunglu. Začuo je režanje i odjeke urlika svuda unaokolo. Posegnuo je na svojoj telepatskoj dužini, osećajući. Nije bilo ničeg osim slepog straha, slepog, besa... nilski konji, krokodili, besni i gladni, nosorozi puni gneva... džinovske mačke. Vredelo bi pokušati, rekao je Pauel sam sebi. Ukoliko moram da probijem tu barijeru, to je jedini način. Spustio je svoje blokove maskirajući sve sem emocionalnog dela na talasnoj dužini i poslao poruku *Strah, Strah, Strah* — izvlačeći emocije iz najdubljih primitivnih nivoa. *Strah Strah Teror strah, TEROR BEKSTVO-TEROR-BEKSTVO-STRAH.*

Začuo je krike hiljade ptica, vrištanje majmuna, baražna vatra vodene eksplozije začula se dok je krdo nilskih konja krenulo iz blatnjavih jama. Džungla se tresla od topota slonova koji je parao uši.

Rajč je sve to čuo i sledio se u pola pokreta nišaneći na Hasopa koji je vrištao bežeći od zida do zida barijere.

Nilski konji su prvi udarili u barijeru u šlepom nasumičnom trku. Iza njih slonovi, pa krokodili, zebre, gnuovi... teška snažna krda. Nikada nije bilo takvog stampeda u istoriji rezervata. Da li su oni koji su izrađivali defanzivni ekran ikada računali na tako koncentrisanu masu napada. Rajčova barijera je pala a to je zazvučalo kao da neko makazama reže staklo.

Nilski konji su pregazili vatru i ugasili je. Pauel je skočio kroz mrak, zgrabio Hasopa i poveo ga do naslaganih zavežljaja. Divlje stado nateralo ga je da se zatetura. U frenetičnom crnilu Pauel je uspeo da odredi kuda prolazi stampedo životinja po telepatskoj talasnoj dužini koju su snažno emitovali. I dalje vukući Hasopa zaustavio se kod jednog drveta da smesti kanister u džep. Hasop je još uvek jecao.

Pauel je osetio Rajča stotinjak metara odatle. Držao je luk i strelu čvrsto u rukama. Bio je zbunjen, besan i uplašen ali još uvek siguran. Pauel je iznad svega želeo da ostane čitav za demoliranje.

Bacio je svoj defanzivni ekran bliže vatri znajući da će ga Rajč pronaći a zatim mlitavog šefa odeljenja šifara koji se nije opirao, poveo ka kapiji.

XIII

Rajčov slučaj konačno je bio spreman za pregled. To je trebalo da uradi metalno vrišteće čudovište — starac Mouz. Pael se sa osobljem našao u Mouzeovoj kancelariji. Sto je bio na sred prostorije. Na njemu su bili konstruisani ključni modeli, kuća Bimon sa minijaturnim modelima, androidima. Trebalo je da oni odigraju *dramatique persone*.

Odeljenje laboratorije odlično je obavilo svoj posao. Majušni Rajč, Tejt i Marija Bimon kretali su se sa majušnim gestama svojih originala, verno ih podražavajući. Preko stola bio je razbacan dokumentacioni materijal i sve je bilo pripremljeno za mašinu.

Multipleksne oči starca Mouza su hladno sevale i treptale. Memorija je drhturila i šumela. Usta zvučnici visila su otvorena u nekoj vrsti iznenađenja, njegove ruke tipke, multipleksne pisaće mašine, lebdele su iznad trake, spremne da otkucavaju logiku. Mouz je bio Mozaični Multipleksni kompjuter u kancelariji okružnog tužioca čije su odluke bile kontrolisane dokazima i to u svakom pojedinačnom slučaju.

— Nećemo ovim dosađivati Mouzu, hajde da vidimo kako će modeli izvesti ceo slučaj. Samo posmatrajte dok lutke kreću u akciju. Ako pronađete bilo šta što su momci propustili, napravite belešku i popravićemo to — klimnuo je glavom Desantisu koji je pitao napetim glasom.

— Jedan naprema jedan?

— To je malo prebrzo, neka bude jedan: dva upola usporen pokret.

— Androidi izgledaju nerealno pri toj brzini — frknuo je Desantis — to neće izići na dobro. Dve nedelje smo se trudili i sada...

Desantis je dodirnuo dugme. Istog trenutka modeli su bili osvetljeni i lutke su oživele. Čuo se i zvuk muzike... pneumatski model Marije Bimon polako se penjao stepenicama sa sićušnom knjigom u rukama.

— Tačno je 11,09 sati — rekao je Pazel osoblju i okružnom tužiocu.

— Posmatrajte sat iznad modela. On je sinhronizovan sa celom

radnjom.

U tišini, do ushićenja, svi su studirali kompletnu scenu i pravili beleške dok su androidi izvodili predstavu sve do fatalne akcije u kući Bimon. Ponovo je Marija Bimon čitala pravila o igri sardina. Svetla su se zamagljivala i gasila. Ben Rajč je polako krenuo svojim putem kroz glavnu dvoranu, do muzičke sobe, skrenuo desno, popeo se stepenicama do galerije slika, i pošao put venčane dvorane. Onesposobio je stražare i ponovo se susreo sa Dekartnijem, licem uz lice, izvukao smrtonosni nož-pištolj, naterao starca da otvori usta dok je visio slab, bez otpora. Vrata u venčanoj dvorani su se otvorila sa treskom da bi otkrila Barbaru Dekartni u prozirnom belom ogrtaču. Ona i Rajč su se ponovo borili dok na kraju Rajč iznenada nije razneo Dekartniju glavu pucnjem kroz usta.

— Dobio sam taj materijal od Dekartnijeve kćerke — promrmljao je Pael — zavirio sam joj u glavu — identičan je!

Barbara Dekartni je dopuzala do tela svog oca, uzela pištolj i pojurila kroz venčanu dvoranu, na ulicu kroz srednja vrata. Rajč je pronašao Tejta, pa su zajedno krenuli ka projekcionoj dvorani pretvarajući se da igraju igru sardina. Na kraju su videli stampedo gostiju koji su se skupili oko majušnog, mrtvog tela u venčanoj dvorani. Onda su se figure smrzle, stale i prestala je igra. Osoblje je razmišljalo o onome što je videlo.

— U redu — rekao je Pael — to je slika. Hajde da sada ubacimo podatke u Mouza i upitamo ga za mišljenje. Prvo, niko od vas neće poreći da je igra sardina omogućila Rajču perfektu priliku.

— Kako je Rajč znao da će oni igrati sardine? — promrmljao je okružni tužilac.

— Rajč je kupio knjigu i poslao je na poklon Mariji Bimon.

— Kako je znao da će baš igrati tu igru?

— Znao je da ona voli igre. Sardine su bile jedina čitljiva igra u knjizi.

— Ne znam. Mouzu treba mnogo uveravanja.

— Ubacite to u Mouza, ništa mu neće štetiti.

Vrata kancelarije su se iznenada otvorila i komesar Krab je ušao.

— Gospodine prefekte Paele — formalno je počeo Krab.

— Gospodine komesare?

— Saznao sam da se spremate da upotrebite taj mehanički mozak da bi ocrnili mog dobrog prijatelja Bena Rajča i to tako što ćete ga besmisleno optužiti za ubistvo Kreja Dekartnija. Da, to je besmisleno. Ben Rajč je častan građanin naše zemlje. Čak šta više, ja nikada nisam odobravao mehaničke mozgove. Vi ste izabrani da vodite intelektualnu moć a ne da robujete...

Pauel je klimnuo Beku koji je počeo da hrani Mouzove uši podacima... — Vi ste apsolutno u pravu komesare, a sad što se tiče metoda: kako je Rajč izbacio iz stroja stražare?

— Rodopsinovima jonizatorom — ispljunuo je Desantis. — Pokupio je plastičnu sferu i bacio je Pauelu u ruke. — Doktor Džordan je to razvio dok je radio za Monarh. Imamo isprobanu formulu koju treba da ubacimo u kompjuter i jedan uzorak koji možemo da demonstriramo.

— U vezi sa tim gospodo,... — pokušao je da sumira Krab.

— Oh, dajte, molim Vas — rekao je Desantis neljubaznim tonom — nikada nam nećete verovati dok ne vidite to sami.

Plastični mehurić se razbio u Pauelovoj ruci. Snažna plava svetlost razbila se ispod Krabovog nosa. Uhvaćen u pola govora, komesar se srušio kao prazna vreća.

— Za ime božije! — Pauel je gledao u njega. — Šta sam to uradio? Taj mehurić se jednostavno rastvorio u mojim prstima. Vi ćete morati da me pokrijete, što se toga tiče, Desantis — rekao je — pogledajte šta ste učinili komesaru Krabu.

— Šta sam JA učinio? Ubacite podatke u Mouza. Siguran sam da će ovo uzeti u obzir.

Namestili su komesarovo telo u komfornu duboku fotelju.

— Pažljivo gledajte ovo, gospodo, — nastavio je Pauel — ruka je brža nego oko — izvukao je revolver iz policijskog muzeja. Izvukao je zrno iz jedne čaure. — Evo, ovo je uradio Rajč kada mu je Džeri Čurč dao pištolj pre ubistva. Naizgled ga je učinio bezopasnim. Lažni alibi.

— Đavola, lažni! Taj pištolj jeste siguran. Da li je to Čurčov dokaz?

— Pogledajte na svoj list.

— Onda ne morate da zamarate Mouza tim problemom — okružni sudija je bacio svoje papire s gađenjem. — Nemamo slučaj!

— Da, imamo.

— Kako jedan metak može da ubije bez zrna?

— Rajč ga je ponovo napunio.

— Nije — ispljunuo je Desantis — nije bilo nikakvog projektila ni u rani ni u prostoriji. Nije bilo ničega! Nije bilo indicija!

— Ah, pa ti si ih locirao, Desantis. Onaj komadić čokolade koji je bio u Dekartnijevim ustima a nikakve čokolade u stomaku.

Desantis je zapanjeno gledao dok je Pael punio jednu kapsulu gelom i vodom. Pritisnuo je to na otvoreni kraj čaure, iznad barutnog punjenja i namestio čauru u pištolj. Podigao je pištolj, uperio ga na mali model na stolu i povukao obarač. Začula se prigušena eksplozija i blok je raznet u paramparčad.

— Zaboga! To je trik! — uzviknuo je okružni tužilac. Bilo je nečega i tu osim vode!

— Ne, nije bilo ničega. Jednim punjenjem možete ispucati uncu vode. Možete ispucati sa dovoljno siline. Možete da probijete glavu ukoliko pucate u meko nepce. Zato je Rajč morao da puca u usta. Zbog toga je Desantis našao parče želea i ništa drugo. Projektila nije bilo.

— Ubacite to u Mouza — slabašnim glasom je rekao okružni tužilac — zaboga Paele, počinjem da mislim da smo dobili slučaj. U redu, a sada motiv.

— Uspeli smo da nabavimo Rajčove poslovne knjige i računovođe su ih pročešljale. Dekartni je imao Rajča u šaci. Priterao ga je uza zid. Za Rajča je to značilo »ako ne možeš da ih pobediš, pridruži im se«. Pokušao je da se pridruži Dekartniju, ali nije uspeo. Onda je rešio da ubije Dekartnija. Da li će to proći?

— Naravno, da hoće, kod mene. Ali ne znam šta će reći Mouz. Ubacite to u njega, pa ćemo videti.

Ubacili su poslednje podatke u kompjuter i pokrenuli ga. Mouzove oči su zasijale. Njegova memorija počela je da šišti. Pael i ostali čekali su u rastućoj neizvesnosti. Iznenada, Mouz je zaštucao. Počeo je da prlja devičanski čistu hartiju ispod štampača.

UKOLIKO TO ZADOVOLJI SUD — rekao je Mouz — S TIM DA NEMA NIKAKVIH PRIGOVORA, POTPISA. SS. VODEĆI SLUČAJ HEJ PROTIV KOHOA I PRAVILA ŠELIJEVOG SLUČAJA IZ....

— Šta do đavola... — Pael je pogledao u Beka.

— Malo je nestašan — objasnio mu je Bek.

— U ovakvom času!

— Dešava se tu i tamo. Pokušaćemo ponovo.

Ponovo su napunili kompjuterske uši, dobro ga zagrejali, a onda ponovo stavili u pogon. Ponovo su njegove oči zatreptale i memorija zašištalala. Pael i osoblje su bili ponovo beskrajno nestrpljivi, jer mesec dana teškog rada zavisilo je od ovoga ovde.

Tipke su se ponovo pokrenule: KRATKO + 921088. SEKCIJA C. MOTIV — rekao je Mouz.

— ZLOČIN IZ STRASTI KAO MOTIV NEDOVOLJNO DOKUMENTOVAN. PRIDRŽAVA pr HANRAHANA SUP, SUD 1202. I DRUGI SLUČAJEVI ISTE VRSTE.

— Zločin iz strasti? — promrmlijao je Pael — da li je Mouz poludeo? To je zločin iz koristi. Proveri CL Bek. — Bek je proverio.

— Ovde nema greške. Pokušajmo ponovo. Ponovo su proveli kompjuter kroz celu proceduru, po treći put. Ovog puta:

KRATKO + 92188 sekcija CL MOTIV. KAO MOTIV ZLOČIN IZ KORISTOLJUBLJA NEDOVOLJNO DOKUMENTOVAN. DRŽAVA PROTIV ROJALA 1997. SUP, SUD 38.

— Da li si ispravno pritisnuo CL? — Pael je upitao.

— Uradili smo sve što smo mogli — odgovorio je Bek.

— Izvinite me, — Pael se obratio ostalima — ovo moram da razlučim sa Bekom na telepatskom nivou. Okrenuo se Beku.

— *Slušaj Džeksone, nanjušio sam nekakvo izbegavanje, dozvoli...*

— *Iskreno da ti kažem, Link, nisam svestan nikakve...*

— *Da si svestan to ne bi bilo nekakvo izbegavanje. Bilo bi to načisto ispisana laž. Čekaj da vidim... Oh, pa naravno! Idiot. Naterao te da se stidiš zato što je kodno malko presporo.* Pael je glasno progovorio osoblju. — Beku nedostaju neke male datumske tačke. Odeljenje šifri još uvek radi sa Hasopom na gornjem spratu. Pokušavaju da razbiju ključ Rajčovog privatnog koda. Za sada, znamo da je Rajč ponudio spajanje i da je odbijen. To je ono što

Mouz želi. — Ukoliko niste razbili kod kako znate da je ponuda bila data i odbijena? — upitao je okružni tužilac.

— Pokupio sam to od Rajča kroz Gasa Tejta. To je bila jedna od poslednjih stvari koju mi je Tejt dao pre nego što je bio odbijen. Reći ću ti nešto, Bek. Pretpostavimo da naš dokaz o ujedinjenju bude neoboriv (što u stvari i jeste) šta bi tada Mouz mislio o slučaju?

Bek je dodao podatke o tom problemu i ponovo nahranio kompjuter. Kompjuter je odgovorio u roku od trideset sekundi.

KRATKO + 9,210228. VEROVATNOĆA TAČNOSTI 99,987%.

Paue je izvadio traku smešeci se i pokazao je okružnom tužiocu imponantno mašuci.

— Evo Vašeg slučaja, gospodine tužioče. Zapakovan i isporučen.

— Za ime sveta! 99% Gospode, nikada za vreme moje karijere nismo imali 90%! Smatrao sam da sam srećan kada dostignem 70%...

Divljački je pogledao po osoblju — ovo je za prokletu istoriju!

Vrata kancelarije su se otvorila i dva čoveka su utrčala mašuci rukopisom.

— Evo koda — provalili smo ga Pauele, ceo slučaj je upropašten!

— Šta to do đavola govorite???

— Rajč je hteo da sredi Dekartnija zato što ovaj nije hteo ujedinjenje, zar ne? Imao je lep motiv da ubije Dekartnija, zar ne? E pa, nije imao!

— Gospode bože! — otelo se Beku.

— Rajč je poslao YYJI TTED RRCB UUFE AALK QQBA Dekartniju. To znači: Predlažem ujedinjenje sa ravnopravnim partnerstvom.

— Prokletstvo, pa to je ono što sam ja sve vreme govorio.

A Dekartni je uzvratio: WWHG — to je odbijanje. Rajč je to rekao Tejtu a Tejt meni — rekao je Paue.

— Rajč jeste dobio tu poruku ali se ona čita ovako: »Ponuda prihvaćena«.

— Nemoguće!!!

— Bogami jeste. To je bio odgovor koji je Rajč želeo. Taj odgovor je pružio Rajču razloga da slavi što Dekartni živi. Sud nikada neće poverovati da je Rajč imao motiv za ubistvo. Vaš slučaj je ispran.

Paue! je oko pola minuta stajao nepomično stisnutih pesnica i zgrčenog lica. Iznenada se okrenuo ka modelu kuće Bimon, posegnuo rukom i izvukao androida koji je predstavljao Rajča. Odvrnuo mu je glavu a onda otišao do Mouza. Zgužvao je podatke u loptu i bacio preko sebe. Koraknuo je do Kraba i snažno udario po držaču fotelje dok ga je osoblje posmatralo u nemoj tišini.

— Proklet bio! Ti dakle sediš u toj idiotskoj fotelji! — viknuo je potresenim glasom i izjurio iz kancelarija.

XIV

EKSPLOZIJA! POTRES! VRATA PODRUMA SE IZNENADA OTVARAJU I DALEKO, TAMO NAPOLJU SLOBODA ČEKA U OGRTAČU OD MRAKA — — — KO JE TO? KO JE NAPOLJU?

OH, BOŽE! ČOVEK BEZ LICA. GLEDA. POMALJA SE — BEŽI! LETI... LETI KROZ SVEMIR, U SREBRNIM RAKETAMA KA SIGURNIM BRZINAMA... ULAZNA VRATA SE OTVARAJU, ALI... NEMOGUĆE! NEMA NIKOGA NA OVOJ RAKETI KO BI IH OTVORIO. OH, GOSPODE! ČOVEK BEZ LICA POMALJA SE. TIH... ALI JA SAM NEVIN. VAŠA VISOSTI. VI NIKADA NEĆETE DOKAZATI MOJU KRIVICU, JA JE NEĆU PRIZNATI IAKO MI VI OPTUŽBAMA ZAGLUŠUJETE UŠI... OH, GOSPODE, NA KLUPI. SA PERIKOM I U OGRTAČU ČOVEK BEZ LICA GLEDA, POMALJA SE... SUŠTINA OSVETE!

Udaranje sudskog čekića pretvorilo se u kuckanje na ulaznim vratima. Stjuart je pozvao — Iznad Njujorka smo, gospodine. Iskrčavanje!

— U redu, čuo sam — Rajč je konačno uspeo da prozbori. Ustao je iz tečnog kreveta i osetio kako ga noge izdaju. Priljubio se uza zid i prisilio se da se uspravi. Još uvek u strahu krenuo je u kupatilo. Depilirao se, istuširao i napio vazduhom. Još uvek je teturao. Ušao je u udubljenje za masažu i pritisnuo SJAJ—SO. Kilogram mirišljave, uljaste soli isprskan je na njegovu kožu. Kada su čekići za masažu konačno iskočili Rajč je odlučio da uzme kafu. Izašao je iz udubljenja želeći da pozove servis. A onda, osetio je snažan potres i bacio se napred silinom eksplozije koja se dogodila u odeljenju za masažu. Leđa su mu bila zahvaćena fragmentima nameštaja koji se raspao. Uleteo je u krevet, uhvatio kovčeg i okrenuo se kao ranjena životinja automatski otvarajući kofer želeći da uzme kugle za detonaciju koje je uvek nosio sa sobom. Nije ih bilo.

Rajč je pokušao da se smiri. Osećao je ugriz soli na posekotinama na leđima i osetio je da ne drhti. Vratio se do kupatila i ispitao olupinu u udubljenju za masažu. Neko je u toku noći izvadio

eksploziv iz njegovog kofera i namestio ga u čekić za masažu? Ispitao je vrata sobe. Sobu je otključao neko ko je izuzetno dobar majstor. Nije bilo tragova nasilnog otvaranja, ali ko? Zašto? Vratio se u kupatilo, saprao krv i poprskao leda sredstvom za zgrušavanje. Obukao je odelo, popio kafu i spustio se do hola gde je nakon divljačke svađe sa carinikom zavirivalom (*Napetost nervoza...*) krenuo da se ukrca na Monarhovu letelicu koja ga je čekala.

Sa letelice je nazvao toranj. Lice njegovog sekretara pojavilo se na ekranu.

— Ima li kakvih vesti od Hasopa?

— Nema gospodine Rajč, ne od kako ste se javljali.

— Dajte mi odelenje za kreaciju.

Ekran je zatreperio a onda se pojavio Elari.

— Zdravo, Ben.

— Nemoj da izgledaš tako veselo, Elari. Gde je do vraga Hasop?

— To više nije moj problem Bene?

— O čemu ti to do đavola pričaš?

— Upravo sam završio svoj rad — odgovorio je pokazujući mu omotnice — istorija moje karijere sa Monarhom je završena. Recimo da se završila jutros u devet časova.

— Šta!

— Jeste. Esnaf je upravo utvrdio da Monarh više nije za mene. Špijunaža je neetična.

— Slušaj Elari. Ne možeš sada da daš otkaz. Na mucu sam i ti si mi potreban mnogo. Neko je pokušao da mi podmetne minu na brodu jutros. Spasio sam se za dlaku. Moram da saznam ko je to uradio. Treba mi zavirivalo. Ne moraš da radiš za Monarh. Staviću te u personalni ugovor za Monarh. Isti ugovor kao što ima Brin.

— Brin? Drugoklasni? Analitičar?

— Da, moj analitičar.

— Ne više.

— Šta?

Vest je klimnuo glavom — Zapovest od esnafa je danas izašla. Nema više ekskluzivne prakse koja ograničava usluge zavirivala. Moraćemo da se posvetimo radu za dobrobit većine ljudi. Izgubio si Brina.

— To je Pael. Upotrebljava svaki prljavi trik zavirivala koji može da iskopa kako bi ga bacio na mene. Pokušava da me sredi zbog Dekartnija. To podlo zavirivalo! On...

— Smiri se, Bene. Pael nema ništa sa ovim. Hajde da to raskrstimo prijateljski. Uvek smo lepo saradivali. Šta kažeš na to?

— Kažem da ideš do đavola! — zagrmeo je Rajč i prekinuo vezu. Istim tonom obratio se i pilotu da ga odveze pravo kući.

Rajč je uleteo u petougaoni apartman ponovo probudivši kod svog kućnog osoblja strah i mržnju. Zavitlao je svoju putnu torbu i otišao do Brinovih odaja. Bile su prazne. Kratka beleška na stolu potvrdila je informaciju koju je dobio od Vesta. Rajč je otišao do videofona i nazvao Gasa Tejta. Ekran se očistio i pomolio se tekst.

USLUGE PERMANENTNO OTKAZANE

Rajč je zapanjeno gledao, prekinuo vezu a zatim nazvao Džerija Čurča. Ekran se ponovo raščistio i pokazao se tekst:

USLUGE PERMANENTNO OTKAZANE

Rajč je prekinuo vezu nesigurno zakoračio u radnu sobu a onda otišao do sefa. Posegnuo je za malom crvenom omotnicom u sefu. Kad je dodirnuo omotnicu začuo je slabašan zvuk. Presavio se i otišao u stranu pokrivši lice rukama. Nešto brutalno udarilo je Rajča, bacilo ga preko radne sobe i zakucalo za zid. Sledila je kiša otpadaka. Bio je besan i počeo je da cepa komade odeće da vidi koliko je ranjen. Snažan bol govorio jeo tome da je slomio možda samo jedno rebro. Čuo je kako njegova posluga trči niz hodnik i zarezao. — Odlazite, ostavite me! Svi!

U sefu je pronašao neuronski razarač koji je uzeo od Čuke Frud. Nož — pištolj kojim je ubio Dekartnija... Oba oružja ubacio je u džepove nove jakne i izašao iz sobe ignorišući sluge koje su ga zapanjeno gledale u neverici.

Otišao je do garaže na krovu gde je bio smešten njegov privatni Skakač. Sačekao je mala kola koja su trebala da ga odvezu do skakača. Prišao je još jedan stanar i zapanjeno ga gledao. Kad je hteo da ude unutra začuo se zvuk šištanja kao kod niskog pritiska. Rajč se bacio brzo na zemlju i začula se eksplozija. Nekim čudom plamen se nije dalje širio. Eruptirao je gejzir vatre goriva i sorovog

metala. Rajč je fanatično puzao do izlazne rampe a zatim potrčao spašavajući život.

Na ulici, obliven krvlju i uprskan gorivom frenetično je tragao za javnim skakačem. Nije mogao da nade Skakača u koga su se ubacivali novčići. Uspeo je da privuče mašinu sa pilotom.

— Kuda? — upitao je vozač.

— Čuka Frud — rekao je histeričnim glasom zbunjeno dodirujući krv.

Taksi je skočio do Bastin Vesta 99. Rajč je odbacio u stranu vratara koji je protestovao, službenike na recepciji i još nekoliko plaćenih službenika Čuke Frud. Ona je sedela za svojim stolom odevena u bezbojnu radničku bluzu, bezbojnog izraza na licu koji se pretvorio u alarm kada je ugledala Rajča. On je izvukao razarač iz svog džepa.

— Za ime božije, Rajč!

— Hajde da to završimo, Čuka. Već sam jednom ovo upotrebio na tebi, a sada si me zagrejala da to dovršim.

— Magda!!! — vrisnula je preko stola. Rajč je uhvatio za ruku i bacio na kauč. Crvenokosa crvenooka telohraniteljka poletela je za njim. Rajč je lupio preko zadnjeg dela vrata i dok je padala napred zalepio je za patos stopalom. Žena se uvijala ispod njegove noge. Ignorišući je, pogledao je Čuku.

— Hajde da to raskrstimo, čemu sve one zamke?

— O čemu to govoriš?

— Šta do đavola pričaš Čuka. Pogledaj mene pa ćeš znati. Ova krv može da ti kaže više nego ja. Upravo sam po treći put izbegao smrt. Koliko moja sreća može još da izdrži?

— Opameti se, Rajč, ja ne mogu...

— Govorim o velikom »S« na razaraču. Čuka, a ono znači SMRT. Došao sam ovde dobro naoružan da pokupim Dekartnijevu devojkicu. Napravio sam ti dosta nevolja i zato si ti rešila da mi napraviš sve one klopke. Je li tako? Čuka je mahnula zbunjeno glavom.

— Za sada sam imao tri nezgode. Na brodu, kada sam se vraćao sa Spejslenda, zatim u mojoj radnoj sobi i sada, na Skakaču. Koliko ih još ima, Čuka?

— To nisam bila ja, Rajč. Tako mi svega...

— Mora da si bila ti. Ti jedina imaš petlje za to da unajmljuješ ubicu, pa zato hajde da to raščistimo. Nemam vremena na traćenje sa dve nastrane žene koje će deliti kovčeg.

— Zaboga, šta ja imam protiv tebe! — vrisnula je Čuka. — Dobro, napravio si malo nereda u kući, sredio si malo Magdu, ali nisi prvi verovatno ni poslednji.

— Ali ko je onda?

— Keno Kvizard takođe unajmljuje ubice. Čula sam tebe i njega...

— Kvizard je van igre, on je mrtav, ko drugi?

— Čurč.

— On nema petlje za to. Da ima pokušao bi još pre deset godina. Ko drugi?

— Otkud da ja znam? Postoje hiljade koje te mrze.

— Ali ko može od njih da dođe do moje radne sobe, da slomi kombinaciju sa fazama...

— Možda je neko zavirio u tvoju glavu, Rajč, napipao fazu...

— Napipao!

— Da, napipao, telepatski. Možda si pogrešno procenio Čurča ili neko drugo zavirivalo koje ima dobar razlog da tobom napuni mrtvački kovčeg.

— Gospode... — prošaputao je Rajč. — Čurc... ne, Pael.

— Pael, pandur?

— Da. Sveti gospodin Linkoln Pael. Kučkin sin. Bori se prljavo zato što sam ga ja pobedio na čist način. Ne može da sastavi slučaj. Nije mu uspjelo ništa drugo nego da mi podmeće bombe.

— Ti si lud.

— Jesam li? Zašto je do đavola odveo od mene Brina i Elarija Vesta. Jedina odbrana protiv zavirivala...

— Ali on je pajkan, Rajč.

— Naravno, pajkan. Zašto ne on? On je bezbedan, ko bi u njega sumnjao, ali ja ću sada njemu da namestim zamku.

Šutnuo je crvenokosu ženu dalje od sebe i došao do Čuke.

— Nazovi Pauela.

— Šta???

— Linkolna Pauela. Kući. Reci mu da odmah dođe ovamo.

— Ne.

— Slušaj, da li znaš sada, kada je Dekartni mrtav da ja posedujem kartel a tu spada i ovaj kraj. Znaš li čija je ovo kuća. Da li želiš da ostaneš u poslu. Zovi Pauela!

Dok je zapanjeno gledala u njegovu modru facu slabašno mu je zavirivala u glavu shvatajući da je ono što on govori istina.

— Ali nemam razloga da ga pozovem, Rajč.

— Sačekaj samo trenutak — izvadio je iz džepa nož-pištolj i dao joj ga u ruke. — Daj mu ovo i kaži da je to ovde ostavila mala Dekartnijeva. To je pištolj kojim je ubijen Dekartni.

— Zaboga, Rajč...

Odveo ju je do ekrana i stao van linije vidokruga. Usmerio je razarač u njenu glavu značajno. Čuka je razumela. Pozvala je Paelov broj i na ekranu se pojavilo lice Meri Nois. Pozvala je Pauela.

Lice mu je odavalo izraz zabrinutosti.

— Ja... imam nešto što biste svakako želeli gospodine Paele... upravo sam to našla. Ona devojka koju ste odveli iz moje kuće, ostavila je to.

— Šta je ostavila, Čuka?

— Pištolj kojim je ubijen njen otac.

— Ne! Za ime boga, daj da ga vidim.

Čuka mu je pokazala pištolj i on je klimnuo glavom. — Možda ću ipak da uspem, ostani tu gde jesi, Čuka. Stići ću najbrže što Skakač može.

Ekran se zacrneo. Rajč je stisnuo zube, okrenuo se izašao i pronašao slobodan Skakač. Ubacio je pola kredita, zatvorio vrata i uzleteo. Skoro da se prevrnuo od siline uzilaženja. Shvatio je da mu je svest toliko pomućena da ne može da pilotira Skakačem.

Ne pokušavaj da razmišljaš, da planiraš, radi sve po instinktu, ti si ubica! Prirodni ubica, samo čekaj i ubij!

Izveo je prisilan udar slećući u Paelovu baštu. Dok je otvarao vrata čuo je mehanički glas: PAŽNJA? MOLIM? MORAĆETE DA ODGOVARATE ZA ŠTETU PRIČINJENU NA VOZILU — OSTAVITE ADRESU, ODGOVARAĆETE I ZA TE TROŠKOVE. HVALA!

— Biću odgovoran za mnogo veću štetu — Rajč je zarežao — nema na čemu!

Povukao se ispod olupine i čekao sa zapetim razaračem. Onda je shvatio zašto je prisilno sleteo. Devojka koja je odgovorila na videofon, dotrčala je. Zavirivalo! Povukao je obarač na prvi nivo. Zgrčila se.

U trenutku kada je hteo da povuče obarač do »S«, instinkt ga je ponovo zaustavio. Ubiće devojku unutra, napuniće je detonacijskim kapsulama i ostaviće to kao mamac za Pauela.

Znoj je probio devojčino lice a mišići su se zgrčili. Hodala je ukočeno, kao strašilo, dok je on vodio. Ušao je u kuhinju i bacio je na hol. Divljački je poljubio u usta. — Prenesi moje pozdrave Pauelu! — koraknuo je unazad i podigao razarač... a zatim ga je spustio.

Neko ga je posmatrao.

Okrenuo se, skoro ravnodušno i bacio brz pogled okolo. Nije bilo nikoga. Pogledao je ponovo devojku. Jesu li to tvoji telepatski trikovi? — upitao je. Zatim je ponovo podigao razarač i ponovo ga spustio.

Neko ga je posmatrao.

Ovog puta krenuo je u potragu. Nije bilo nikoga. Proverio je kuhinju, kupatilo, hol a onda se vratio ka Meri Nois. Seti se gornjeg sprata. Krenuo je do stepenica a zatim se zaustavio u poluokretu kao da ga je neko udario sekirom. Neko ga je *zaista* gledao.

Klečala je na stepenicama i virila kroz šipke na ogradi kao dete. Bila je odevena kao dete, kose vezane unazad i gledala ga nevinim izrazom deteta. Barbara Dekartni!

— Zdravo — rekla je. Rajč je počeo da drhti.

— Ja sam Barbi — Rajč je krenuo ka njoj skoro onesvešćen. Ona je pošla k njemu pažljivo se držeći za ogradu stepenica.

— Da li si ti tatin prijatelj? — Rajč je duboko uzdahnio — Ja... ja... — slomio mu se glas.

— Tata je morao da ode, ali brzo će se vratiti. Rekao mi je. Ako budem dobra devojčica doneće mi poklon. Pokušavam ali to je jako teško. Da li si ti dobar?

— Tvoj otac? Vraća se brzo? Tvoj *otac*?

— Da — klimunla je — da li si se ti igrao nečeg sa tetkom Meri? Videla sam da si je poljubio. Tata mene ljubi, meni se to dopada. Da li se to dopada teti Meri? — poverljivo ga je uzela za ruku.

— Kada porastem, udaću se za tatu i zauvek ću biti njegova devojka. Imaš li ti devojku?

Rajč je okrenuo Barbaru i zagledao se u njeno lice. — Da li se ti to zavatlavaš samnom? Koliko si rekla Paelu?

— To je moj tata. Kad ga pitam zašto ima drugačije ime, on izgleda zbunjeno. Kako se ti zoveš?

— Pitao sam te! Koliko si mu rekla? Koga misliš da zezneš tom glumom?

Gledala ga je začuđeno a onda počela da plače pokušavajući da se odvoji od njega.

— Odlazi! Pusti me! Hoćeš li me pustiti! — plakala je Barbi.

Odvukao ju je od stepeništa do hola gde je Meri još uvek sedela paralizovana. Bacio je devojku do nje i ponovo ustuknuo podignutog razarača. Odjednom, devojka se ukočila kao da sluša. Skočila je i pogledala kao da otvara vrata. Potrčala je, iznenada se zaustavila a zatim, otvarala druga vrata. Izgubila je izraz deteta dok joj je kosa lepršala a oči plamtele u užasu. Munjeviti sjaj divlje lepote!

— Oče! Za ime božije! Oče! — Rajčovo srce se zgrčilo. Devojka je potrčala ka njemu. Ustuknula je a onda okružila levo divlje fiksiranih očiju. Ovoga puta je Rajč uhvatio dok je vrištala. Rajč je ponovo bio u venčanoj dvorani.

Čuo je eksploziju i video ostatke mozga Dekartnijeve glave. Tresao se u grču. Devojka je pala napred i klečala pored voštanog tela. Rajč se trudio da dođe do daha i lomio je bolno prste trudeći se da ponovo stekne kontrolu. Kad se buka u ušima stišala bacio se prema Barbari trudeći se da u deliću sekunde dopuni plan. Prokleti Pael. Nikada nije računao sa devojkom. Ponovo! Da li može da aranžira duplo ubistvo. Prokleti Gas Tejt! Čekaj! Ali on nije u kući Bimon, on je... u...

— Hadson rampa 33 — rekao je Pael sa vrata.

Rajč se sa trzajem okrenuo i namestio razarač iznad levog lakta kao što su ga učile Kvizardove ubice. Pael je koraknuo u stranu.

— Nemoj to ni pokušavati — tiho je rekao Pael.

— Ti, kučkin sine — rekao je Rajč. Krenuo je ka Paelu.

— Ti, prokleta zavirivalo, ti bedni kučkin...

Pauel je napravio varku ulevo, približio se Rajču i zadao mu udarac u nervni kompleks. Razarač je pao na pod a Rajč se zgrčio. Pauel ga je munjevito udario sa tri udarca: potiljak, pupak, prepone. Efekat je bio kao kod spinarnog bloka. Rajč je povraćao, pao na pod a krv mu je krenula na usta.

— Brate, ti si mislio da si jedini koji zna da se bori. — Pauel je zagroktao. Došao je do Barbare koja je klečala.

— Jesi li dobro, dušo?

— Jesam tata, imala sam ružne snove.

— Znam, zašto, to je još jedan eksperiment sa glupim tikvanom. Daj poljubac!

Nežno je poljubio u čelo i promrmljao: — Brzo rasteš. Još juče si bila beba koja tek počinje da govori.

— Odrastam brzo zato što si obećao da ćeš me čekati.

— To je obećanje, Barbi. Možeš li sama otići ili da te odnesem kao juče.

— Mogu sama — rekla je i krenula do svoje sobe. Na vrhu stepenica zastala je, bacila brz pogled ka Rajču i isplazila se.

Pauel je prišao Meri, proverio joj puls a zatim je udobno namestio na kauču.

— Prvi nivo, zar ne? — ali povратиće se u roku od jednog sata. Prišao je Rajču i gledao u njega dok mu je bes zamračivao lice.

— Ti jedno kopile, jednostavno nisi toliko prokleta dobar.

— Ubij me — šištao je Rajč — ubij me, ili, tako mi svega, ja ću ubiti tebe.

Pauel je uzeo razarač. *Hajde priberi se, ti blokovi ne bi trebalo da traju više od par sekundi...*

— Imao sam slom misli. Bio sam van kuće samo pet minuta i shvatio da je Čukina priča izmišljena. Naravno, ti si je naterao na to.

— Ti si lažan. Ti i tvoja etika i tvoj visoki govor.

— ...rekla je da je taj pištolj ubio Dekartnija.

— Jeste, ali niko nije znao šta je ubilo Dekartnija osim tebe i mene.

— Pokušaj da se sabereš, nije moguće da ti je toliko loše.

Rajč je ustao a dah mu je šištao. Izvadio je detonatorske kapsule... Pauel se izvalio nazad i udario ga petom. Kapsula je odletela.

— Kada ćete vi ljudi naučiti da ne možete da iznenadite jedno zavirivalo — rekao je Pael. Pokupio je kapsulu.

— Danas imaš čitav arsenal, zar ne? Ponašaš se kao da te neko želi živog ili mrtvog, a ne kao slobodan čovek. Obrati pažnju, ja sam rekao slobodan, a ne nevin čovek.

— Za koliko dugo vremena? Ni ja nikada nisam govorio o nevinosti ali koliko dugo sam još slobodan?

— Zauvek. Imao sam perfektan slučaj protiv tebe. Svaki detalj je bio perfektan. Proverio sam to kada sam ti zavirivao u glavu sa Barbarom, upravo sada. Imao sam svaki detalj osim jednog. I to onaj koji je uništio ceo moj slučaj. Zatvorili smo tvoj dosije.

— Zatvorili dosije? — Rajč je bio zapanjen.

— Da. Prevaren sam. Odloži oružje, Rajč i idi za svojim poslom, niko ti više neće dosađivati.

— Ti si lažov. To je još jedan od tvojih trikova.

— Nije. Govorim ti iskreno. Znam sve o tebi. Znam za koliko si potkupio Gasa Tejta, šta si obećao Džeriju Čurču... gde si pronašao igru sardina, šta si učinio sa rodopsinovima kapsulama, Džordanom, kako si ispraznio čaure za alibi. Do sada sve je to perfektan lanac dokaza. Metod i prilika, ali... motiv je uprskao stvar. To te oslobađa.

— Ti lažovčino...

— Naravno, mogao bih da ti natovarim na vrat ovo upadanje i pretnju nad smrću... ali to je sitno, kao pucanje iz dečijeg pištolja, kad promašiš. Verovatno bi i to uspeo da izbegneš. Moj jedini svedok bila bi ova devojka zavirivalo i jedna bolesna...

— Ti lažove! Licemeru! Zavirivalo... zar treba da ti verujem; nemaš ti ništa. Ništa! Pogodio sam te na svakoj tački! To je razlog što mi podmećeš zamke, što... — Rajč je iznenada prekinuo i udario se po čelu. — ...a ovo je verovatno najgora. Kakva sam ja prokleta budala!

— Zaveži! Kada tako besniš ne mogu da ti zavirim u glavu, a sada, kakva je to priča o zamkama?

— Rajč je uspeo da se nasmeje — A ti kao ne znaš? Moje kupatilo na brodu, moj sef, moj Skakač...

Skoro čitav minut Pael se usredsredio na Rajča apsorbirajući njegove misli i vareći ih. A zatim, lice mu je počelo da bleđi a dah je bio ubrzan.

— Gospode! Oh, gospode... — to je to! To sve objašnjava! Starac Mouz je bio u pravu. Zločin iz strasti! A mi smo mislili da je nestašan... i prikaz Barbarin, kao sijamskog blizanca sa Rajčom... i Dekartnijeva krivica... nije ni čudo što Rajč nije uspeo da nas ubije kod Čuke... ali ubistvo više nije važno, to ide dublje, mnogo dublje i to je opasno. Mnogo više nego što sam mogao i da sanjam.

Zaustavio se i pogledao Rajča plamtećim pogledom.

— Kada bih mogao da te ubijem! — uzviknuo je. — Odvrnuo bih ti glavu svojim rukama i stavio na galaktička vešala tako da me univerzum može blagosiljati. Da li ti uopšte znaš koliko si opasan. Da li kuga zna koliko je opasna? Da li je smrt svesna šta je?

Rajč je gledao u Pauela zbunjeno. Prefekt je nestrpljivo odmahnuo glavom. — Zašto tebe pitati, ti ne znaš o čemu ja pričam i nikada nećeš znati. Otišao je do bara uzeo dve pilule sa brendijem i ugurao ih Rajču u usta.

— Progutaj ih — rekao je suvo — želim da se središ i da me saslušаш. — Rajč je konačno progutao pilule.

— Slušaj me sada. Pokazaću ti pola moždane mustre. Pokušaj to da razumeš. Slučaj oko tebe je zaključen. Zbog tih tvojih zamki. Da sam znao za njih nikada ne bih počinjao slučaj. Prekršio bih sve moje etičke norme i ubio bih te. Pokušaj ovo da razumeš, Rajč.

Rajč se smirio.

— Nisam mogao da nađem motiv za to tvoje ubistvo. Tu je greška. Kada si ponudio ujedinjenje Dekartniju, on je prihvatio, poslao ti je WWGH u dogovor a to je prihvatanje. Nisi imao razloga da ga ubiješ nego naprotiv.

Rajč je pobledeo. Glava je počela luđački da mu se njiše.

— Ne! WWGH znači odbijanje, to prokleta kopile je odbilo...

— Prihvatio je! Kada sam saznao to, nisam mogao da mislim da ću dobiti slučaj. To sve na sudu ne bi vredelo ništa. Ali nisam pokušao da ti namestim zamke. Taj čovek koji pokušava da te ubije zna da si siguran od mene, da si siguran od demoliranja. On je uvek to znao a ja sam tek sada otkrio da si ti smrtni neprijatelj čitave naše budućnosti.

Rajč je ustao sa sofe, gestikulirajući nespretno i konačno rekao.

— Ko je to? Ko?

— To je tvoj drevni neprijatelj, Rajč... čovek kome nikada nećeš uspeti da pobegneš, da se sakriješ od njega... i ja se molim bogu da nećeš nikada ni uspeti da mu se sakriješ.

— Ko je to Pauele? KO JE TO?

— Čovek bez lica.

Rajč je kriknuo bolno a zatim oteturao iz kuće.

XV

*Napetost se rađa i počinje svađa
Napetost se rađa i počinje svađa*

Zaveži!

*Osam hej,
Sedam hej
šest hej,
pet hej;*

— Za ime boga, umukni!!

*četiri hej
tri hej,
dva hej,
jedan!*

— Moraš da razmišljaš! Šta se dešava sa tobom? Razmišljaj!
Napetost nervoza i...

On je lagao. Znaš da je lagao, bio si u pravu prvi put. Ono je klopka. WWGH. Ali zašto bi lagao. Šta će mu to?

— *...Čovek bez lica. Brin je mogao to da mu kaže. Gas Tejt je mogao. Nema čoveka bez lica, to je samo san. Noćna mora!*

— *Napetost nervoza...*

Ali sve te zamke... šta je sa njima? imao me je na nišanu tamo u kući... zašto nije povukao obarač? Rekao mi je da sam slobodan. U tome je stvar.

Ruka je dodirnula njegovo rame.

— Gospodine Rajč?

— Šta!? Ko je to? — ležao je na strani, kiša je padala, glava mu je bila u blatu. Neka figura se naginjala nad njim.

— Ko si ti?

— Červil, gospodine, znamo se sa žurke kod Marije Bimon. Mogu li da Vam učinim uslugu?

— Nemoj da mi zaviruješ u glavu!

— I neću, gospodine Rajč. Nisam znao da znate da sam zavirivalo. Mislim da bi bilo bolje da ustanete, gospodine.

Uhvatio je Rajča za ruku i podigao ga. Rajč je jauknuo.

— Gde ste se tako uredili?

— Šta? Gde... Oh, za ime božije odlazi od mene,

— Naravno gospodine, mislio sam da mogu da Vam pomognem. Ja Vam dugujem uslugu.

— Čekaj malo... — uhvatio sa za drvo i nagnuo nad njega promuklo dahćući. — Zašto misliš to za uslugu... bez ikakvih pitanja i priča?

— Moj problem je ubistvo, Červile... želim da saznaš ko pokušava da me ubije? Hoćeš li to da učiniš? Hoćeš li zaviriti nekome u glavu, meni za uslugu.

— Mislio sam da je policija sposobna...

— Policija? — Rajč se histerično nasmejao, a onda jauknuo, jer je osetio da mu je rebro povređeno. — Želim da zaviriš jednom pajkanu u glavu Červile, velikom pajkanu... razumete me? Hoćeš li otići do Kraba i ispitati ga? Ja ti to neću zaboraviti.

Rajč je krenuo sa Červilom teturajući do policijskog štaba.

Protutnjao je kraj službenika dok su mu se blato i krv slivali... Tako je ušao i u kancelariju komesara Kraba.

— Gospode! Rajč! — Krab je bio zaprepašćen.

— To sam ja... pogledaj me dobro. Ovo je krv. Napola sam živ. Imao sam veliki dan. Hoću da znam gde je bila policija i gde je tvoj svemogući Pael.

— Šta mi to govoriš, Bene?

— Govorim da sam danas tri puta mogao da budem ubijen. Ovaj momak me je pronašao na šetalištu više mrtvog nego živog.

— Naravno, taj Pael je budala. — Krab je lupio po stolu. — Nikada nije trebalo da ga slušam. Covek koji je ubio Dekartnija pokušava da ubije i tebe. Rekao sam Paelu da si ti nevin. Nije hteo da me sluša. Čak ni kada je ona idiotska mašina došla do zaključka da si nevin, nije hteo da sluša.

— Mašina rekla da sam nevin?

— Naravno, ne postoji slučaj protiv tebe, nikada ga nije ni bilo i po svetom slovu zakona imaš zaštitu od ubica kao i svaki drugi časní građanin. — Krab je otišao do vrata. — Mislim da je ovo sve što mi je potrebno da se rešim Pauela zauvek. Nemoj da odeš, Bene. Želim da razgovaram s tobom o podršci za Solarne senatorske izbore.

Vrata su se zalupila. Rajč je pogledao u Červila. — Dakle?

— Govorio je istinu, gospodine.

— U vezi samnom i Paelom?

— Pa... — Červil je zastao važući istinu.

— Hajde, kopile jedno, koliko želiš da me držiš u neizvesnosti?

— Govorio je istinu u vezi sa Vama. Kompjuter je potvrdio da ste nevini. Gospodin Pael je bio prisiljen da ispusti slučaj, pa... njegova karijera je u sosu...

— Da li je to istina, Červile? Ja sam čist, mogu da idem svojim poslom, niko mi neće dosađivati.

— Ne.

Rajč je prasnuo u izmučeni bolovima raskidan smeh. Oči su mu bile pune suza. Prošao je kraj Červila i otišao napolje. Ličio je na neandertalca...

Kompletiraću slučaj Paelovom glavom i Dekartnijevim kartelom u džepu. Zastao je na trenutak na stepenicama štaba i osmotrio kvart za zabavu, prodavnice koje su briljantno sijale u šarenilu svetla i boja. Pogledao je službene zgrade, skakače kojisu grimizno leteli...

— Sve vas posedujem, pola sveta! — a onda je video visoku figuru kako ga posmatra sa pola skvera. kako ga gleda, pomalja se, tiha i užasna... Čovek bez lica! Osigurači su iskočili, Kirk! Pao je na tle kao pokošen.

*

Odbor espera držao je sastanak kod predsednika T'Sunga. U minut posle devet sastanak je bio prekinut, posao okončan. U ovih nekoliko desetina sekundi esperski sastanak je bio gotov.

Udaranje čekića. Satna kazaljka devet Minutna pedset devet Sekundna šezdeset.

HITAN SASTANAK — Preispitivanje zahteva za masovnu katestizu sa Linkolnom Paelom kao ljudskim kanalom za kapitaliziranje energije.

Zapanjenost!

T'Sung: Paele, nemoguć si. Šta uopšte može izazvati tako ekstraordinaran zahtev, tako opasnu meru?

Pael: Zapanjujući razvoj slučaja Dekartni koji bih želeo da svi zajedno ispitajte.

(ISPITIVANJE)

Pael: Svi znate da je Rajč naš najopasniji neprijatelj. On pomaže antiespersku kampanju. Ukoliko to ne blokiramo mogli bismo da postanemo manjinska grupa.

Ejkins: Tačno.

Pael: On takođe pomaže i Ligu espera patriota. Ukoliko nešto ne učinimo možemo biti uvučeni u građanski rat i interhaos.

Franion: I to je tačno.

Pael: Ali postoje i dodatne stvari. Rajč će postati galaktička fokusna tačka. Ključna veza između prošlosti i budućnosti. On se sada nalazi na rubu moćne reorganizacije. Ako se na vreme preorijentiše, pre nego što ga ja sustignem, postaće imun na naš napad, na našu realnost i smrtn neprijatelj galaktičkog razuma i realnosti.

UZBUNA!

Ejkins: Mora da preteruješ, Paele.

Pael: Da li? Pogledajte Rajčovu sliku i poziciju u vremenu i prostoru? Zar neće njegovo verovanje i realnost postati verovanje celog sveta. Zar nije on u ovoj kritičnoj situaciji multienergije i intelekta put ka uništenju.

UVERENOST

T'Sung: To je istina. Iako sam sklon da dam odobrenje za ovu meru, svi se možete prisetiti da je MCM već ranije uništila ljudsku energiju pri ranijim pokušajima. Ti si previše vredan, da bi bio uništen, Paele.

Pael: Morate mi dozvoliti da rizikujem. Rajč je jedini koji je u stanju da potrese univerzum. Još je dete ali uskoro će biti zreo... I sva

realnost zavisi od njegovog buđenja. Ne smemo dozvoliti da se probudi u pogrešnoj realnosti. Prizivam pitanja.

Franion: Tražiš od nas da izglasamo tvoju smrt.

Pauel: To je moja smrt naspram svake smrti što poznajemo. Pitanje.

Ejkins: Pustimo Rajča da se probudi ako hoće. Imamo vremena da ga napadnemo na dugom putu.

Pauel: Pitanje! Prizivam pitanje!

ZAHTEV POTVRĐEN

SASTANAK PREKINUT

ČASOVNIK POKAZUJE

SATNA KAZALJKA DEVET

MINUTNA KAZALJKA 0,1

SEKUNDNA KAZALJKA — DEMOLIRANJE

Pauel je kasno stigao kući. Napisao je testament, platio sve račune, ukratko, sve je sredio. Kada je došao kući, zatekao je poraz. Meri Noiz je pročitala šta je učinio onog trenutka kada je ušao.

— *Link!*

— *Bez frke, to mora da se uradi! — Ali...*

— *Postoji šansa da preživim...*

— *On...*

— *Još nešto. Laboratorija želi da uradi autopsiju mozga čim budem mrtav, ako umrem. Potpisaću sve papire i želeo bih da ti pomogneš ukoliko bude neprilika. Oni žele da imaju ceo leš pre nego što se ukruti. Ukoliko ne ceo leš, onda bar glavu. Gledaj da uspeju.*

— *Link!*

— *Žao mi je. A sada, biće bolje da se spakuješ i pokupiš našu bebu i povedeš je u Kingston bolnicu. Ovde neće biti sigurna.*

— *Ona više nije beba... ona...*

Meri se pokrenula i potrčala uza stepenice ostavljajući poznati miris za sobom: sneg/tulipani/taft... s tim što je sada to bilo pomešano sa strahom i suzama.

Pauel je uzdahnuo a onda se nasmešio kada se tinejdžerka pojavila na vrhu stepeništa. Imala je na sebi haljinu i izraz

iznenađenja na licu. Zastala je na pola puta do njega kako bi mogao dobro da je osmotri.

— Hej, to je gospodin Pael.

— Dobro jutro, Barbara.

— Šta vas dovodi u naš mali dom, jutros? Dragi gospodine, Pael, ne možete me više posmatrati kao devojčicu, ja sam sad mnogo, mnogo starija — prsnula je u smeh i skočila mu u krilo. Pael je jauknuo.

— Nežnije, Barbara, mnogo si starija i mnogo si teža.

— Kaži mi, zbog čega sam mislila sve vreme da si mi otac, mislim, dok sam bila mala. Da li su tvoja osećanja prema meni roditeljska?

— Čekaj, Barbara, zašto...

— Prvo odgovori na pitanje.

— Pa, vidi Barbara, ti i ja smo dva puta po dvoje ljudi... ovaj, jedan od mene je Pael koga ti znaš a drugi je član esnafskog odbora, i taj koji je...

— Šta je to?

— To sada i nije važno. Važno je da ti shvatiš...

— Ja znam da te volim — stavila mu je ruke oko vrata, dete sa manirima žene. — To o čemu govorimo je ljubav, zar ne. Ti mene voliš i ja tebe, u čemu je problem?

Meri se pojavila sa koferom u ruci na vrhu stepenica.

— *Tu smo. Šta ćeš sada da uradiš? Priznati istinu?*

— *Da!*

— *Priznaj istinu. Ona nije zavirivalo... ali ona je žena i zaljubljena je u tebe. Ti si zaljubljen u nju. Molim te Link, daj sebi šansu.*

— *Šansu za šta? Za aferu ako izađem živ iz ovog haosa sa Rajčom? To je sve što može da ispadne. Dobro znaš da nam esnaf ne dozvoljava da se venčamo sa normalnima.*

— *Ona će se za to pobrinuti. Biće srećna da se za to pobrine. Pitaj mene. Ja znam, oni jesu organizacija ali, postoji način.*

— *Ako i izađem živ, ona neće imati ništa, ništa osim polumemorije i poluljubavi...*

— Ne Barbara, nije to ono o čemu govorimo.

— Ali jeste! — insistirala je.

— Sada govori deo tebe koji je beba. Beba je zaljubljena u mene, žena ne.

— Ali ona će izrasti u ženu.

— I zaboraviti sve o meni.

— Ti ćeš je naterati da zapamti.

— Zašto Barbara?

— Zato što i ti isto osećaš prema meni.

— Dušo, dušo dušo, šta je učinilo, šta te je nateralo da pomisliš da sam zaljubljen u tebe. Nikada nisam bio.

— Jesi!

— Otvori oči, Barbara, pogledaj me. Nečasni Ejb mu je pomogao. Izraz mu je bio veseo, zabavan, pokroviteljski.

— Ne! Tvoje lice laže! — uzviknula je — To je užasno! Ja...

Suze su joj navrle na obraze i zajecala je. — Oh, odlazi, zašto ne odeš!?

— Odlazimo Barbara — rekla je Meri, došla do devojke i uzela je za ruku. Skakač ih je čekao napolju.

— *Ja čekam Link, na tebe. Uvek.*

— *Znam, znam, sve vas volim i tebe i Ejkinsa i...*

Prikaz deteline sa četiri lista + zečija šapa + potkovica.

Pauelov odgovor izlazio je iz proreza pokrivenog dijamantima.

Slabašan smeh.

Zviždao je setnu melodiju posmatrajući kako skakač nestaje na čelično-plavom nebu, hitajući na sever ka Kingston bolnici. Bio je iscrpljen. Intenzivno ga je bilo stid zato što se osećao ponosnim. Pravi melanholik. Treba li da uzme zrno kalijumnitrita i baci se u carstvo snova? Kakve do vraga koristi od toga. Gledao je u grad sa sedamnaest i po miliona duša i nijedne duše za njega. Pogledao je i osetio gotovo neprimetan intenzitet energije. Pogledao je na sat: 10,20. Tako brzo? Dobro. Biće bolje da se spremim.

Ušao je u kuću i krenuo stepenicama do plakara. Impulsi su počeli da grade moždanu mustru. Kao kapi kiše koje se pomaljavu pre oluje.

Njegova psiha počela je da drhti i vibrira. Posezao je, apsorbirao te zrake slabašne energije. Obukao se i...

I šta? Mustra je počela da trese njegovu svest groznicom... škripanjem emocionalnih bljesaka... sa... da, hranljivim kapsulama, Hranljivim! Hranljivim! Skoro se srozao stepenicama do kuhinje. Pronašao je plastičnu bočicu i progutao kapsule. Energija je dolazila u naletima. Od svakog esera u gradu. Zrak latentne moći ujedinjavao se i ujedinjavao u reku struje, u uzburkano more masovne katehize usmerene ka Paelu, ka njemu. Otvorio je sve blokove. Njegov nervni sistem je zavrištao, vena u svesti je zahuktala brže. Bio je van svega, lutajući kroz ulice bez osećaja, zadubljen u tu ključalu masu latentne energije, kao brod zahvaćen tajfunima, boreći se protiv vrtloga vetra snagom koja dovodi do sigurnosti... I tako se Pael borio da apsorbuje tu zastrašujuću snagu, da skupi svu tu energiju, dok ne bude prekasno da alarmira Rajča, prekasno... prekasno... prekasno...

XVI

PONIŠTITI LAVIRINT

PONIŠTITI LAVIRINT

IZBRISATI SLAGALICU ($x^2 \emptyset Y^3D!$ svemir/D! Vreme)

RASPUŠTANJE

OPERACIJE, IZRAZI, FAKTORI, FRAKCIJE, MOĆI, EKSPONENTI,
RADIKALI, INTENZITETI, UJEDNJAČAVANJA, PROGRESIJE,
PERMUTACIJE, DETERMINACIJE, SOLUCIJE,

(izbrisano)

ELEKTRON NEOTRON? PROTON? MESON i FOTON)

IZBRISANO

(KALI, HENSON, LILIENTAL, SHONTEAU, LENGLI, TARBUL,
SERSON)

IZBRISANO

(NEBO MAGLICE BINARIJE BINOVI GLAVNE SEKVENCE BELI
PATULJCI)

RASPRŠENI

(RIBE AMFIBIJE PTICE SISARI ČOVEK)

Napusti.

Uništi.

Izbriši

Poništi.

Izbriši sva pojednačavanja.

Beskraj je jednak nuli.

Nema...

— ...Nema čega? — viknuo je Rajč — Nema čega?! — ispravio se
boreći se protiv čaršava. — Nema čega?

— Nema više noćnih mora — rekla je Dafi Vig.

— Ko je to?

— Ja — odgovorila je Dafi.

Rajč je otvorio oči. Nalazio se u sobi sa staromodno ukrašenim
čaršavima i ćebadima, istim takvim nameštajem i tapetama.

Dafi Vig uštirhana i sveža držala, ga je na ramenima.

— Zaspao sam, ne želim da se probudim...

— Govoriš predivne stvari, lezi nazad i san će se nastaviti.

Rajč je pao na leđa. — Bio sam sasvim budan, sasvim, prvi put u životu. Čuo sam... ne znam šta sam čuo, beskraj, realnost, važne stvari, a onda sam osetio da sam zaspao i evo me ovde.

— Ispravka! — rekla je Dafi, probudio si se.

— Zaspao sam... imaš li nešto od fiksa, Dafi? Moram da se probudim, da se vratim u realnost.

Dafi se nagnula nad njega i poljubila ga. — A šta misliš o ovome? Da li je dovoljno realno?

— Ne razumeš me. Sve je to obmana. Moram se ponovo preorijentisati, reorganizovati... pre nego bude prekasno... prekasno... prekasno...

Dafi je digla ruke. Šta se do đavola dogodilo sa medicinom. Taj prokleti doktor. Prvo se kune da je sve u redu. Psihotičar!

— Još jednu reč i zvaću Kingston! — rekla je Dafi.

— Šta? Ko?

— Kingston. Bolnicu. Tamo šalju ljude poput tebe.

— Šta si rekla da me je bacilo u nesvest?

— Doktorov prijatelj, na skveru ispred policijskog štaba. Tražili smo te. Tvoj novčanik... tvoj sobar mi je ispričao o eksploziji. Stigli smo da te spasimo upravo na vreme.

— Da li si videla njegovo lice? Kako je izgledalo?

— Pa, dva uha, dva oka, brada...

— Ti si me dovela ovde?

— Pa, naravno. To je prilika. Jedini način da te dovučem u moj krevet.

Rajč se nasmešio. — Možeš da me poljubiš?

— Već si dobio poljubac. Ili je to bilo dok si bio budan?

— Zaboravi. Noćne more. Obične more. Imam ostatak sveta u rukama i više me neće mučiti noćne more. Nisi li tražila da jednom budeš provučena kroz mašinu, Dafi?

— To je bio detinjasti hir. Mislila sam da mogu da sretnem bolju vrstu ljudi.

— Šta želiš od mene, Dafi. Ogrlicu? Želiš li ogrlicu odavde do Marsa? Imaćeš je. Mogu da okrenem galaksiju u ogrlicu ako to želiš.

Želiš li da pogledaš u boga? Evo me.

— Dragi čoveče! Tako nežan a toliko znaš da preteruješ. Pijan si.

— Naravno da sam pijan. Zašto ne bih bio pijan? Sredio sam Dekartnija. Sredio sam Pauela. Star sam četrdeset godina. Imam još šezdeset godina na raspolaganju da posedujem ceo svet. Da Daf i...

Počeo je da šeta po sobi zajedno sa Dafi. Bila je to šetnja kao kroz njene bujne, erotične fantazije. Zavirivalo dekorator je projektovao dekor kao Dafinu psihu.

— Da li želiš da započneš dinastiju samnom Dafi?

— Ne znam ništa o tome kako se prave dinastije...

— Počinješ sa Benom Rajčom. Udaš se za njega a zatim...

— To je dovoljno. Kada počinjem?

— Imaš tuce dečaka, a zatim devojčice. Tri... A onda ćeš gledati kako uništavam neprijatelje. Kada Monarh i Dekartni postanu Rajč Korporacija, gledaćeš kako proždirem ostale... male... velike... sjedinjene transakcije na Marsu. — Smazane. Prožderani! Pojedeni! Prosutani! Svi! Esnaf zavirivala! Svi! — Udario je dlanom po stolu i porazbijao gomilu kristalnih čaša po njemu.

— Čekaj malo! — Dafi mu se okačila oko vrata — Zašto uludo troliš svu tu energiju. Upotrebi je malo i na mene.

Podigao je u naručje i drmao dok nije zajaukala. — Svi bolovi sveta biće slatki, kao ti, Dafi. Neki drugi delovi će smrdeti do neba... ali ja ću ih sve halapljivo pojesti. — Nasmejao se i ponovo je pritisnuo uza sebe. — Sve ćemo ih srediti Dafi, i sve ćemo izgraditi tako da nama odgovara... tebi, meni i dinastiji.

Doneo ju je do prozora, sklonio zavesu u stranu i udarcem otvorio prozor. Napolju, grad je bio u baršunastom mraku. Nebeski putevi i ulice su bljeskali. Kiša je stala a mesec je sneno visio na nebu.

— Vi tamo! — viknuo je Rajč snažno. — Možete li da me čujete? Svi vi što sanjate i spavate! Od sada ćete sanjati moje snove. Od sada ćete... — Iznenada je začutao i ispustio Dafi, pa je ona kliznula na pod kraj njega. Uhvatio se za dovratka i proturio glavu daleko napolje izvrćući je da pogleda u visinu. Kad je vratio glavu nazad njegovo lice je bilo zapanjeno.

— Zvezde! Gde su zvezde?

— Šta? — Dafi je bila zbunjena.

Glupo joj je pokazao ka nebu. — Zvezde su nestale...

— Šta je nestalo? — Dafi je bila radoznala.

— Zvezde! Pogledaj nebo. Nema zvezda. Nestala su sazvežđa. Mali, veliki medved, pegaz...

— Pa tako je uvek bilo...

— Gde su zvezde?

— Šta su zvezde? — upitala je Dafi.

— Sunca! — Rajč ju je divljački uhvatio. — Hiljade, bilioni! Desila se katastrofa u svemiru! Zvezde su nestale!

— Ne znam o čemu govoriš Bene! — lice joj je bilo zastrašeno.

Gurnuo ju je u stranu, otrčao u kupatilo i zaključao se. Dok se žurno kupao i oblačio Dafi je zakucala na vrata i molila ga da ude. Konačno je odustala a nešto kasnije je čuo kako naziva Kingston bolnicu drhtavim glasom.

Izašao je napolje i žurno krenuo. Želeo je prokleta objašnjenje za zvezde. Naleteo je na jednu od prodavačica ljubavi koja ga je šćepala za ruke.

— Da li bi ti mogla da mi kažeš kada su nestale zvezde?

— Zvezde? A šta je to! — Upitala je glupo.

— Ah, do đavola! — Rajč ju je odgurnuo i pošao ka videofonskoj govornici.

Ubacio je novčić i nazvao informacije. Ekran se zabeleo a onda je začuo mehanički glas.

— Izvolite.

— Da li mi možete tačno reći kada su nestale zvezde. Sve o zvezdama?

— Imenica ili glagol?

— Oh, do đavola! Imenica!

Začulo se »klik« i nakon zvučnog signala jedan glas mu je saopštio da informacije o tom pojmu ne postoje.

— Gde je najbliža opservatorija u Njujorku?

LUNARNA OPSERVATORIJA? TRIDESET MILJA NA SEVER MOŽE SE STIĆI LINIJOM SEDAM —

— Nemaju informaciju o pojmu »Zvezda« — Gospode!

Zaustavio je prvi skakač sa vozačem i seo u kabinu. Objasnio je gde želi da stigne i skakač je krenuo. Rajč se vrpeljio dva minuta a

onda više nije mogao da izdrži.

— Zvezde su nestale. Pogledaj u nebo i proveriti!

— Šta su zaboga zvezde? — upitao je vozač. — Ako to nije neka šala voleo bih da mi objasnite.

Ljutit odgovor zatreperio je na Rajčovim usnama ali se suzdržao. Čim su se spustili požurio je ka ulazu u kupolu opservatorije.

Vrata su bila otvorena i čulo se škripanje automatske kupole. Osim dubokog sjaja sa sata, prostorija je bila u dubokom mraku. Četrdeset centimetarski reflektor bio je zauzet. Mogao je da vide zamagljenu konturu posmatrača nagnutu nad okular.

Rajč je krenuo ka njemu, nervozan, napet, besan na sopstveni zvuk koraka.

— Izvinite što Vas prekidam ali morate da mi kažete. Vi mora da ste приметили. Vi ste u poslu sa zvezdama. Zvezde, nestale su. Sve. Zašto se svi pretvaraju?

Figura se polagano ispravila i okrenula ka Rajču.

— Nema zvezda — rekao je.

Bio je to čovek bez lica. Rajč je kriknuo i potrčao. Izleteo je kroz vrata a zatim niz stepenice do taksija koji ga je čekao.

— Jesi li u redu druškane? — vozač ga je podigao na noge.

— Ne znam. Voleo bih da jesam.

— Mislim da bi trebalo da posetiš neko zavirivalo. Govoriš pomalo luckasto.

— U vezi sa zvezdama?

— Da.

— Ja sam Ben Rajč. — Rajč je zgrabio čoveka — iz Monarha.

— Dobro, druškane, prepoznao sam te.

— Ti znaš šta mogu da uradim ako mi učiniš uslugu...

— Da, znam. Ne možeš ti učiniti ništa za mene, druškane. Već sam bio preuređen u Kingstonu.

— Onda mi učini uslugu za ljubav boga i ništa drugo. Uđi u zgradu i dobro pogledaj čoveka sa teleskopom. Vрати se nazad i opiši ga. Vozač je otišao i vratio se nakon nekoliko minuta.

— Dakle?

— Sasvim normalan čovek šezdesetih godina, čak prijatnog izraza lica. Čelav. Uši su mu malo klempave i ima ono što neki zovu

»slaba« brada.

— To je NIKO — promrmljao je Rajč.

— Molim?

— U vezi sa zvezdama! Nisi nikada čuo, ne znaš o čemu govorim?

— Jok.

— Oh, gospode!

— Nemoj da se uzbuđuješ druškane — vozač ga je prodrmao. — Reći ću ti nešto. Naučili su me mnogo čemu tamo u Kingstonu. Jedna od tih stvari je da... pa, ponekad, eto ljudi imaju čudna zapažanja. Ali, eto čovek misli da je to tako uvek bilo. Recimo, nekada su ljudi imali samo jedno oko a sada šetaju okolo sa dva i ti se pitaš otkuda je to tako. Na primer! Oni kažu +

— Pa oduvek je tako bilo! Onda ti kažeš »đavola, imali smo samo po jedno oko« i ti počneš da čvrsto veruješ. Provedeš neko vreme tamo i sve je u redu. Meni se čini druškane, da si ti jedan od tih jednookih.

— Ne znam — odvratio je suvo Rajč — možda si u pravu. Prolazio sam kroz teška iskušenja ovih dana...

— Želiš li da ideš u Kingston ili da ostaneš ovde i ludiraš se sa tim zvezdama?

Iznenada Rajč kao da je došao sebi, uzviknuo je.

— Ma šta me do đavola briga za zvezde! — strah se pretvorio u bes. Adrenalin je krenuo njegovim sistemom. Imam ceo svet, šta me briga ako uz njega ide i neka greška. U palatu Monarha!

Smejao se grohotom za sve vreme leta do tornja koji se uzdizao visoko u nebo. Ali, to je bio poluhisteričan smeh.

Rajč se iznenada pojavio u Monarhu, ali njegovi su ljudi od ranije bili na to naviknuti. Dok je išao prema svom stolu pratili su ga sekretari i podsekretari. Pokazivali su mu urgentne planove toga dana ali ih je on prekinuo.

— Neka sve to sačeka — rekao je brzo — pozovite sve poslovođe jedinjenja i organizacione nadzornike. Treba da dam jedno obaveštenje.

Ponovo je bio živ, ponovo realan. Ovo je bila jedina realnost... Kancelarija je bila ubrzo puna. Sve je ovo bilo početak za zvona koja

će zazvoniti na planetarna, satelitima, nadzornicima svetova, svi će se skupiti oko njegovog stola sa strahom na licu.

— Kao što svi znate — Rajč je počeo da korača i da hitro pogleda okolo — gotova je borba oko Dekartnija. Pošto je on ubijen i prevaziđene su neke usputne smetnje, može da se pristupi preuzimanju »Dekartni kartela«... — Rajč je očekivao uzbuđeni mrmor ali se sudario sa zidom tišine. To je bilo čudno...

— ...Možda, neki od vas ne shvataju veličinu ovog posla i njegovu važnost. Recimo ovako: u terminima koje ćete razumeti. Oni koji su gradski nadzornici postaće kontinentalni, Kontinentalni postaju satelitski šefovi, satelitski postaju planetarni. Od sada, pa nadalje, Monarh će dominirati Sunčevim sistemom. Od sada pa nadalje, svi moramo da mislimo u smislu tog termina... — Rajč je zastao upozoren pogledima u belom. Fiksirao je glavnog sekretara.

— Šta se do đavola ovde dešava? Da li je bilo nekih novosti koje niste stigli da kažete?

— N... ne, gospodine, Rajče.

— U čemu je onda stvar? Šta vas jede?

— Mi... — zamucao je glavni sekretar — ja... žao mi je gospodine ali ne znam o čemu govorite?

— O Dekartni kartelu.

— Ja, gospodine nikada nisam čuo... ja... mi... — glavni sekretar je pogledao ostale koji su zbunjeno zatresli glavom.

— Dekartni sa Marsa! — uzviknuo je Rajč.

— Odakle gospodine?

— Mars! M-A-R-S!!! Jedna od deset planeta, četvrta od sunca... — uhvaćen u zagrljaj straha koji je ponovo navirao, Rajč je vikao nekontrolisano — Merkur, Venera Zemlja, Mars...

Osoblje je samo zatreslo glavom. Rajč je prišao glavnom sekretaru i uzeo beleške iz njegovih ruku.

— Bože, imate sa Marsa na stotine informacija. Borili smo se protiv njih godinama. Mora da imate! Mi smo...

Listao je divljim pokretima po papirima ispunjavajući prostoriju lepršavim snegom. Nije mogao da nade ništa što bi se odnosilo na Dekartnija, pa čak ni na Mars. Nije bilo pomenuto ni na jednom mestu. Nisu postojali čak ni sateliti.

— Imam ja podsetnike u mom stolu. Stotine njih... vi, prokleti lažljivci! — došao je do stola i povukao ladicu. Začula se eksplozija! Drvo je letelo okolo a Rajč je snažno bio bačen unazad. Gornja ploča ga je pritisla kao neka džinovska ruka.

— Čovek bez lica! — povikao je Rajč suludo. — Svemogući bože! Gde su dosijeji? Pokazaću vam u dosijeima, pokaću i njemu!

Utrčao je u arhivu sa dosijeima i izvlačio pregradu za pregradom. Gomile kristala, drevni papiri, molekularni transkripti... nije bilo nikakvog pominjanja Dekartnija ili Marsa. Nije bilo ničega o planetarna i satelitima. Iznenada, kancelarija je bila zaista živa. Tri čoveka ogromnih dimenzija iz odeljenja rekreacije stigli su galopirajući u arhivu i sekretar ih je usmerio ka Rajču.

— Polako gospodine Rajč — rekli su tihim tonom kao što krotitelji govore divljim zverima.

— Bežite od mene kučkini sinovi!

— Polako gospodine, sve je u redu — strateški su se razdvojili. Rajč je teško disao frkćući. Sagnuo je glavu i kao bik krenuo između njih. Došao je do pneumatika i vrata su se otvorila. Pritisnuo je Naučno odeljenje i bio odbačen šatlom.

Bio je na nivou laboratorije. Vladao je mrak. Verovatno je osoblje mislilo da je otišao na ulicu. Imaće vremena. I dalje teško dišući, pritisnuo je »Pripremi se«. Veliki ekran se upalio i iz zvučnika se čulo:

— Tema? — Rajč je pritisnuo NAUKA, Astronomija, Univerzum.

— Komplet univerzuma je kategorija fizičkog smisla i odnosi se na svu materiju koja postoji«.

— Koja materija postoji?

»Materija skupljena u agregate koji se ren-giraju u veličine najmanjih atoma do zbirki poznatih astrobimima.+

— Koji je najveći skup materija poznat?

»Sunce«.

— A šta je sa ostalim zvezdama?

»Nema zvezda«.

— A planete?

— Zemlja. Nema drugih planeta.

— Mesec?

— Nema Meseca.

— Krenimo od početka. Vratimo se na Sunce.

Model Sunca na ekranu počeo je iznenada da bleedi.

»Nema Sunca«. — Video je figuru koja se pomaljalo, tiha i užasna. Rajč je kriknuo, skočio i bacio stolicu na taj zastrašujući prikaz. Okrenuo se, isteturao kroz vrata, pritisnuo pneumatik za »Ulicu« i došao do glavnog hola Naučnog grada. Bio je ispunjen radnicima koji su zapanjeno gledali u njegovu isečeno i krvavo lice.

Onda je shvatio da niz Monarhovich uniformisanih stražara ide ka njemu. Zašprintao je i umakao im. Došao je do trotoara ali se trgao. Nije bilo Sunca. Sve je bilo osvetljeno blještavim svetlom ali iznad glave na nebu nije bilo ničega, tama... duboki crni beskraj!

— Sunce! Sunce! — ali niko nije gledao gore. Samo su gledali u njega začuđeno.

— Zar ne razumete, vi budale? Gde je Sunce? — skrenuo je ulevo i dotrčao do briljantnih prodavnica. Sa desne strane bio je pneumatik za nebeske puteve. Kada su se vrata zatvorila ugledao je stražare koji su ga gonili na dvadeset koraka. Poleteo je liftom do sedamdeset drugog sprata i izašao na Nebeski put.

U blizini, bila su parkirana mala kola. Ubacio je kredite i kola su krenula. Kola su bila striktno ograničena na Nebeski put. Komande su bile samo levo, desno, stani i kreni. Ostalo je bilo automatski programirano. Mogao je provesti sate i sate vozeći se ukруг visoko iznad grada uhvaćen u klopku. Nije morao da obraća pažnju na kola. Bacio je pogled nagore prema nebu. Nije bilo sunca. Stresao se. Kao od more. Iznenada kola su stala. Bio je nasukan na pola puta između Monarha i jedne poslovne zgrade.

Rajč je udario pesnicama po kontrolnoj tabli ali to nije pomoglo. Onda je otvorio krov da vidi šta se dešava. Zatim je video stražare na Nebeskom putu kako trče prema njemu i shvatio je. Ova kola su dobijala energiju teledirigovano. Presekli su odašiljanje energije u voznom parku i sada su mu bili za petama.

Potrčao je... Nebeski put je prolazio kroz zgradu gde su bili nanizani restorani, prodavnice, pozorišta. Bio je to put kojim je mogao da pobegne. Mogao je uzeti kartu, kapsul za jednog čoveka i poleteti

bilo gde. Trebalo mu je malo vremena da se reorganizuje, preorijentiše... imao je kuću u Parizu...

Skočio je kraj centralnog dela, utrčao u kancelariju. Izgledala je minijaturne Otišao je do šaltera i izvukao novac iz džepa. Prostro je kredite na pult i gurnuo ispred rešetki.

— Kartu za Pariz — rekao je. Zadržite kusur.

— Pariz? — službenik ga je začuđeno gledao. — Ne postoji Pariz!

Rajč je pogledao kroz maglovito, plastično staklo i ugledao ga kako se pomalja... tih... čovek bez lica!

Okrenuo se dva puta oko sebe, nešto mu je snažno odzvanjalo u glavi... pronašao je vrata i potrčao napolje ka Nebeskom putu, a onda pao u tamu.

*

PONIŠTI

UNIŠTI

IZBRIŠI

(MINEROLOGIJA, GEOGRAFIJA)

RASPRŠENO

(METEOROLOGIJA) (HIDROLOGIJA? SEIZMOLOGIJA)

($x^2 \emptyset Y^3D!$ svemir/D! Vreme)

IZBRISANO

SUBJEKAT ĆE BITI

Šta će biti?

SUBJEKAT ĆE BITI...

...BIĆE ŠTA? ŠTA?

Osetio je ruku preko usta. Rajč je otvorio oči. Bio je u maloj prostoriji u policijskoj stanici okružen grupom stražara, policajaca. Jedan stranac. Sklonio je ruku sa Rajčovih usta i nagnuo se nad njega.

— Uredu je — rekao je nežno — ja sam doktor.

— Da li ste zavirivalo?

— Šta?

— Da li ste zavirivalo? Potrebno mi je zavirivalo. Hoću nekoga da mi vidi glavu i kaže da sam u pravu. Gospode! Ja...

— Šta on to želi? — upitao je policajac.

— Nemam pojma. Rekao je »zavirivalo«. — Šta podrazumevate pod tim? Samo nam recite slobodno.

— Esper? Čitač misli!

Doktor se nasmešio — On se to šali. Mnogi pacijenti to rade nakon stimulativnog slučaja.

— Slušajte! — Rajč je bio očajan. — Želim nešto da kažem... — Pomogli su mu da se pridigne — Ja sam... moje je ime Ben Rajč. Želim da napišem priznanje. Želim da priznam da sam... želim Linkolna Pauela policijskog prefekta. Odvedite me kod Pauela.

— Ko je Pael? I šta da priznate?

— Ubistvo. Dekartnija. Ubio sam Kreja Dekartnija u kući Marije Bimon prošlog meseca. Recite Paelu. Ubio sam ga.

Policajci su iznenađeno gledali jedan u drugog. Jedan je otišao u ugao i uzeo u ruku staromodnu telefonsku slušalicu.

— Kapetane? Imamo ovde jednog momka. Kaže da se zove Ben Rajč i da je iz Monarha. Želi da prizna nešto nekom prefektu koji se zove Pael. Kaže da je ubio nekoga Dekartnija. Kako se to piše? — obratio se Rajču? Ovaj mu je odgovorio. Izdiktirao je spelujući ime kapetanu, i spustio slušalicu.

— Slušajte... — ponovo se javio Rajč.

— Je li on u redu? — upitao je policajac doktora ne obraćajući pažnju na Rajča — samo je malo potresen.

— Slušajte!

— U redu, tipe — policajac ga je uzeo ispod ruke — sada možemo da krenemo. Ne postoji nikakav Linkoln Pael u službi. Ne postoji ni ubistvo nekog Dekartnija. Nećemo dozvoliti da nas neko tek tako zavatlava. A sada,... napolje! — policajac ga je izbacio.

Trotoar je bio nekako čudno izlomljen. Rajč se zateturao zatim povratio ravnotežu i stajao izgubljen. Bilo je skoro sasvim mračno. Gorelo je nekoliko uličnih svetiljki. Nebeski putevi su bili ugašeni. Skakači su nestali.

— Ja sam bolestan — zajaukao je držeći se za stomak i teturajući — potrebna mi je pomoć.

— Skakača! — povikao je. — Ima li ičeg u ovom vašljivom gradu. Bolestan sam... moram kući... bolestan sam... zar nema nikog da me čuje? Pomoć! — nije bilo ničega.

Ponovo je jauknuo a onda se iznenada iscerio slabašnim glasom. Zapevao je lomljenim glasom »Osam hej, sedam hej, šest hej, pet hej, napetost nervoza...«

Zacvileo je žalobno. — Marija! Gde ste svi? Prekinite tu glupu igru »sardine«. Vratite se! Dođite! Sam sam. Sasvim sam.

Tražio je kuću Marije Bimon, mesto Dekartnijeve smrti i dekadentno plastičnu vlasnicu. Nije bilo ničega.

Crno nebo, crna tundra, nepoznata pustinja. Ništa. Rajč je neartikulirano i besno kriknuo još jednom. Bez odgovora. Bez odjeka. Jedini bože! — derao se. — Gde je sve? Vratite se nazad! Nema ničega. Onda je počela da se pomalja, polako, kao i svaki put. Figura senki, nema, čovek bez lica. Rajč je posmatrao paralizovano, kao smrznut. Tada je figura progovorila.

— Nema prostora, nema ničega.

Rajč je začuo vrištanje u svojim ušima. To je bio njegov glas. Osetio je gromoglasno udaranje svog srca. Trčao je užasno, još dok je bilo vremena, još dok nije prekasno, prekasno, dok ima vremena, vremena...

Odjednom je pao, počeo da puzi i cvili u ničemu.

— Paele, Dafi, Kvizarde, Tejte! Oh bože! Gde su nestali, gde je sve?

— Nema boga. Nema ničega — našao se licem u lice sa čovekom senkom.

Više nije bilo mesta gde je moglo da se pobegne. Nije bilo ničega! Samo on i čovek bez lica. Duboko ga je pogledao. Vladara njegovih noćnih mora, uništitelja njegovog postojanja. Pogledao je pažljivo, otvoreno... bio je to...

On sam! Dekartni! Dva lica spojena u jedno. Ben Rajč, Krej Dekartni. Dekartni — Rajč. Nije mogao da pusti glasa. Nije mogao da se pomeri. Nije bilo ničeg osim te poslednje misli.

— Oče?

— Sine?

— Ti si ja?

— Mi smo mi...
— Otac i sin.
— Nije mi jasno. Šta se dogodilo?
— Izgubio si igru Bene.
— Sardinu?
— Kosmičku.
— Ne razumem.
— Razumeo bi Bene da me nisi oterao. Jedan deo nas razume.
— Kako sam te oterao?
— Svakom trunkom trule izobličenosti u tebi.
— To ti kažeš? Izdajica koji je pokušao da me ubije?
— To je bilo bez strasti, Bene. To je bilo da uništim tebe, pre nego što ti uništiš nas. To je bilo za opstanak. Ceo univerzum. Kreiran je kao slagalica koju treba da resimo. Galaksija, zvezde, planete. Nije to tako kako poznajemo. Samo smo mi realnost. Bila je to kobajagi realnost za nas, da je rešimo.
— Ja sam je posedovao.
— Nisi uspeo da je rešiš. Nikada nećemo znati šta je rešenje. Nisi uspeo i sve je sada poništeno.
— Ali šta će postati od nas?
— I mi smo izbrisani, takođe. Pokušao sam da te zaustavim, ali nisam položio test.
— Ali zašto? Šta smo mi? Ko smo?
— Mi smo završeni. Naš test je gotov.
— Ne!
— Možda, da smo uspeli da to rešimo Bene, uspeli bismo. Ali realnost se okrenula u »možda bi bilo« i onda se budiš u ništavilu.
— Vratićemo se nazad. Pokušaćemo ponovo.
— Nema puta nazad.
— Mora da postoji način.
— Ne postoji.
SADA, DEMOLIRANJE.

XVII

Dva čoveka pronađena su sledećeg jutra daleko na ostrvima, u parkovima koji su gledali na Harlem. Svaki od njih lutao je celu noć trotoarima nebeskih puteva, nesvestan svojih lutanja, pa ipak, obojica su bili privučeni jedan drugom, kao namagnetisane igle koje same nadu put.

Pauel je sedeo na mokroj travi. Lice mu je bilo smežurano, teško je disao. Držao je Rajča čeličnim stiskom. Rajč je bio sklupčan u fetusnu loptu.

Pauel je hitno prebačen u svoju kuću gde je kompletan tim esnafske laboratorije bdeo iznad njega i čestitali su međusobno sami sebi na prvoj uspešnoj meri masovne katehsise u istoriji esperskog esnafa.

Za Rajča nije bilo brige. Rajč je transportovan u Kingston bolnicu gde je trebalo da se izvrši demoliranje. Na to se čekalo sedam dana. Osmog dana Pauel je ustao, obrijao se, iznenadio medicinske sestre i izašao. Pojavio se sa misterioznim paketom u glavnom štabu sa namerom da ga preda lično komesaru Krabu. Provirio je u Bekovu kancelariju.

— *Zdravo Džeks!*

— *Bla(psovke)gi bože! Kladio sam se u pedeset kredita da će te zadržati u krevetu još dve nedelje.*

— *Izgubio si. Da li se Mouz vratio na Dekartnijev motiv?*

— *Sve je sređeno i spakovano. Suđenje je trajalo jedan sat. Rajč sada ide na demoliranje.*

— *Dobro. Biće bolje da odem i da s-p-e-l-u-j-e-m to za Kraba.*

— *Šta to nosiš?*

— *Poklon.*

— *Za mene?*

— *Ne danas. Evo za tebe jedna misao.* Pauel je otišao do Krabove kancelarije, pokucao, čuo jedno naredbodavno NAPRED i ušao. Krab je bio udobno smešten u fotelji a na licu mu se mogla pročitati

teskoba. Slučaj Dekartni nije poboljšao njegove odnose sa Paelom. Naprotiv, rasplet je doprineo još jednom udarcu.

— Bio je to izuzetno kompleksan slučaj, gospodine. Niko od nas nije mogao da ga razume, nikoga ne treba kriviti. Vidite, ni sam Rajč nije bio svestan zašto je ubio Dekartnija. Jedini koji je shvatio ceo slučaj bio je izvršni kompjuter, a mi smo mislili da pravi neslane šale.

— Mašina?

— Da, gospodine. Kada smo prvi put ubacili konačne podatke, kompjuter nam je rekao da »zločin iz strasti« nije dovoljno dokumentovan. Mi smo svi sumnjali na zločin iz koristoljublja. Tako je mislio i Rajč. Mislili smo da je kompjuter napravio neslanu šalu...

— A šta ako mašina nije bila u pravu?

— Bila je. Sam Rajč je to priznao. To je bila njegova psihološka kamuflaža za zločin iz strasti. Ponudio je ujedinjenje Dekartniju. Ovaj je prihvatio ali je Rajč podsvesno naterao sebe da pogrešno razume. Morao je. Morao je da pretpostavi da će misliti da je ubio zbog novca.

— Zašto?

— Zato što nije mogao da se suoči sa pravim motivom. Dekartni je bio njegov otac.

— Šta???

— Njegov otac. Njegova krv i meso.

— Da, gospodine, sve je bilo tu pred nama, samo što to nismo mogli da vidimo, jer Rajč nije mogao to da vidi. To imanje na Kalistu, na primer, koje je Rajč upotrebio da skloni doktora Džordana. To je pripadalo njegovoj majci. Smatrali smo da je to Rajčov otac pokupio od Dekartnija i prebacio na svoju ženu, ali nije tako. Dekartni je to poklonio Rajčovoj majci, dok su bili ljubavnici. To je bio ljubavni poklon majci Dekartnijevog deteta. Rajč je tamo bio rođen a Džeks Bek je to otkrio... a i bilo je mnogo drugih pokazatelja. Dekartnijev samoubilački nagon produkovan intenzivnim osećanjem krivice napuštanja. On *jeste* napustio Rajča, To ga je razjedalo. A, onda, Barbara Dekartni u čijoj sam glavi video prikaz nje i Bena. Nekako je znala da su oni polubrat i sestra. A zatim njegova nesposobnost da ubije Barbaru kod Čuke Frud. On je to takođe znao duboko u sebi i nije mogao da je ubije.

— Kada je sve ovo otkriveno? — upitao je Krab.

— Tek kada je slučaj zaključen. Kada je Rajč optužio mene za sve one eksplozije.

— I meni se žalio da to činite. On je... ali ukoliko niste vi, Pauele, ko je?

— Sam Rajč, gospodine.

— On???

— Ubio je svog oca gospodine. Ispucao je svoju mržnju ali mu podsvest nije dozvolila da prođe nekažnjeno za takav užasan zločin. Pošto policija nije bila sposobna da ga kazni, radila je podsvest. To je bilo značenje njegovih noćnih mora... čovak bez lica.

— Čovek bez lica?

— Da, Bio je to simbol njegovih odnosa sa ocem. Figura nije imala lice zato što Rajč nije mogao da prihvati istinu... da ga je prepoznao kao svog oca. Figura se pojavljivala u noćnim morama kada je počeo da planira ubistvo. I nikada ga nije napustila. Bio je to prvi korak u kažnjavanju samoga sebe. Sve do eksplozivnih zamki. Ali Rajč nikada sebi nije hteo da prizna zašto je ubio Dekartnija. Kazna je zato morala da se odvija na nesvesnom nivou. Rajč je sve to sebi postavljao kao mesečar. U bunilu, nesvesno. Kratki odlasci iz sveta realnosti.

— Pa, kako Rajč nije sve to znao, kako ste vi do ovoga došli?

— Pa, gospodine, postojao je problem. Nismo to mogli da otkrijemo zavirivanjem u glavu. Bio je neprijateljski raspoložen, a morate biti u vrlo bliskoj saradnji sa subjektom da bi se dobila takva vrsta materijala. To ionako oduzima čitave mesece. Osim toga, da je Rajč bio sposoban da se ponovo sredi i preorijentiše, postao bi imun na nas. To je takođe bilo opasno jer je imao moći da protrese Solarni sistem. On je bio od one vrste ljudi koji mogu da protresu čitav svet. Njegova snaga mogla bi nepovratno da uništi naše moždane mustre i podredi ih svojoj.

Krab je klimnuo glavom. — I skoro je uspeo u tome.

— Takvi ljudi su opasni. Predstavljaju vezu između prošlosti i budućnosti, i ako im se dozvoli da veza sazri, da ojača, svet se može naći u užasnoj sutrašnjici.

— Pa, kako ste to sve rešili Pauele?

— Upotrebili smo masovnu katehizu, gospodine. Teško je to objasniti ali daću sve od sebe. Svako ljudsko biće ima psihu koja je komponovana od latentne i kapitalizovane energije. Latentna energija je naša rezerva. Nedirnuti prirodni izvori svesti. Kapitalizovana energija je ona koja poziva latentnu energiju na rad. Većina nas upotrebljava veoma mali deo latentne energije.

— Razumem.

— Kada esperski esnaf upotrebljava meru masovne katehize, svaki esper otvara svoju psihu i prilaže svoju latentnu energiju u bazu. Jedan sam esper pokupi svu energiju iz bazena i postaje kanal za latentnu energiju. Kapitališe je i stavlja u rad. Može da izvede konkretne stvari ukoliko je sposoban da je kontroliše. To je opasna i teška operacija. Nešto poput lansiranja na Mesec uz pomoć jednog štapina dinamita...

Iznenada, Krab se nasmešio. — Voleo bih da sam zavirivalo — rekao je. — Voleo bih da imam tačnu sliku u glavi.

— Već je imate, gospodine — Pael je uzvratio smeškom. Po prvi put između njih dvojice postojao je neki dobar odnos. — Bilo je neugodno usprotiviti se Rajču uz pomoć čoveka bez lica. Učinili smo da vidi istinu pre nego što je dostigne. Pomoću bazena latentne energije uspeo sam da izgradim iliziju kod Rajča da je realnost to što je on sam na svetu.

— Ah, zar je to uobičajeno?

— Da, gospodine, to je jedna od uobičajenih mustri za beg. Kada život postaje opasan, svako dođe na ideju da je to zamišljeno. Gigantska varka. Rajč je već ionako imao u sebi seme te slabosti. Ja sam samo naterao to seme da poraste i pustio Rajča da sam sebe porazi. Nagonio sam ga da poveruje da je univerzum varka, slagalica. A zatim sam to iskidao nivo po nivo. Slagalica je bila rasturena a onda sam ga ostavio nasamo sa čovekom bez lica. Kada je video sebe i oca, zajedno, imali smo sve.

Pael je uzeo svoj paket i ustao. Krab je skočio i otpratio ga do vrata prijateljski ga tapšući.

— Učinili ste fenomenalan posao, Pauele. Zaista fenomenalan. Moram da Vam kažem, mora da je predivno biti esper.

— Predivno i užasno, gospodine.

— Mora da ste svi veoma srećni.

— Srećni? — Pael je zastao i pogledao u Kraba. — Da li biste Vi bili srećni da živite život u bolnici, komesaru?

— Bolnici?

— To je ono gde mi živimo. Na psihijatriji, bez izlaza... bez mogućnosti za bekstvo. Budite srećni što niste zavirivalo, gospodine. Budite srećni što vidite samo ono što je van čovekove psihe. Budite srećni i zahvalni što nikada niste videli, strah, mržnju, zlobu, ljubomore, bolest. Budite srećni što ne vidite zastrašujuću istinu o ljudima. Svet bi bio predivno mesto kada bi svako bio zavirivalo, ali do tada... budite zahvalni što to niste.

Zatim je seo na skakača i odleteo u pravcu Kingston bolnice. Sedeo je u kabini sa paketom na kolenima gledajući na veličanstvenu dolinu.

— Ha! Lepo sam to izveo sa Krabom ali morao sam nekako da centriram te odnose. Biće mu sada žao zavirivala i moraće da bude ljubazan prema njima.

Kingston bolnica. Hektari i hektari veličanstvenih pejzaža. Solarijumi, bazeni, letaćka polja,... dok se Skakač spuštao Pael je mogao da razabere figurice pacijenata i nadzornika.

Kada su aterirali na ogromnu dolinu osećao se još uvek pomalo iscrpljeno ali je isto tako želeo i da poleti. Upisao se u knjigu posetilaca i krenuo da nade Barbaru Dekartni. Hteo je samo jedno da je upita.

Ugledali su jedno drugo gotovo u istom trenutku i potrčali u susret. Ali, kada su došli na dva koraka, zastali su postišeni, oboje.

— Zdravo.

— Zdravo, Barbara.

— Ja...

— Hajde da odemo u senku?

Dok su hodali jedno kraj drugog bacio je na nju pogled krajičkom oka. Bila je ponovo živa. Izgledala je fascinantno, nasmejana, puna života, življa nego što je ikada video. A njen vragolasti izraz, za koji je mislio da pripada nestašnom detetu, bio je još uvek tu, ali sada je bila odrasla. On je nije poznavao.

— Večeras izlazim — rekla je.

— Znam.

— Želim da znaš da sam ti strahovito zahvalna...

— Nemoj Barbara, molim te.

— Ali želim da ti se zahvalim.

— Užasavaš me.

— Zar?

— Poznavao sam te veoma intimno dok si bila dete a sada... sada si odrasla...

— Moraćeš da me upoznaš — nasmejala se vragolasto. Bila je tako graciozna.

— Recimo doći ćeš sutra na čaj u pet, neformalno, ne moraš da se oblačiš...

— Slušaj — rekao je očajnički — toliko puta sam ti pomogao da se obučeš, prao sam ti zube, češljao kosu, tvoje ponašanje za stolom bilo je grozno. Volela si ribu ali si mrzela jagnjetinu. Udarila si me šniclom po oku...

— To je bilo pre mnogo vekova, gospodine Paele.

— To je bilo pre dve nedelje, gospođice Dekartni.

Podigla se veličanstveno staloženo. — Zaista, gospodine Paele, biće najbolje da završimo ovaj razgovor. Ukoliko ste ponukani da ponavljate hronografski razvoj... — zaustavila se i nekako nestašno ga pogledala.

— Ispustio je paket i uzeo je u naručje.

— Gospodine Paele, gospodine Paele, gospodine Paele... mrmrljala je.

— Gospode, Barbara, draga... Barbi, za trenutak pomislio sam da to misliš ozbiljno.

— Vraćam ti dug za to što sam odrasla.

— Uvek si bila osvetoljubivo dete.

— A ti si uvek bio dragi tata. Ali, kakav si u suštini? Kakvi smo mi? Hoćemo li imati vremena da to saznamo.

— Pre nego što, šta?

— Zaviri mi u glavu, ne mogu to da kažem.

— Ne, dušo. Moraćeš da kažeš.

— Meri Noiz mi je rekla sve.

— Oh, je li?

Barbara je klimnula glavom. — Ali nije me briga. Ona je bila u pravu. Ja sam spremna na sve. Čak i ako ne možeš da se venčaš samnom.

— Nemaš ti na šta da budeš spremna. Želim nešto da te pitam. Sedi dole.

Sela mu je u krilo.

— Moramo da se vratimo na tu noć.

— U kući Bimon? Nije lako pričati o tome.

— Neće trajati ni minut, ovog puta. Ti si spavala i iznenada si se probudila i potrčala. Sećaš se ostatka.

— Da.

— Jedno pitanje. Kakav je bio uzvik koji te je probudio?

— Pa znaš.

— Znam ali želim da kažeš.

— Misliš da će me to ponovo poslati u histeriju?

— Ne. Samo reci to.

Nakon duge pauze rekla je dubokim glasom: »pomoć Barbara«.

— Ko je to uzviknuo?

— Oh...

— To nije bio Ben Rajč. Njemu nije bila potrebna pomoć.

— Moj... moj otac.

— Ali on nije mogao da govori, Barbara. Njegovo grlo je bilo bolno.

Rak...

— Čula sam ga.

— Zavirila si mu u glavu.

Zapanjeno je gledala a zatim zatresla glavom.

Jesi. Ti si latentan esper. Tvoj otac je uzviknuo na telepatskom nivou i zato si ga čula. Da nisam bio takav idiot i da se nisam namerio na Rajča, shvatio bih to odavno. Zavirivala si u glavu meni i Meri sve vreme dok si bila u kući.

— *Voliš li me?* — Pael je poslao poruku.

— Naravno da te volim, ali mislim da samo izmišljaš izvinjenja za...

— Ko te je šta pitao?

— Pitao da li me voliš?

— Ali, pa ti si upravo... — zaustavila se a zatim počela ponovo — rekao si...

— Ja to nisam rekao. Da li sada razumeš? Nećemo morati ni na šta da se pripremamo.

Nakon pola sata nešto kao udar razdvojilo ih je. Neko je pao na stenoviti zid ljuljkajući se i vrišteći. Prebacio se i pao na zemlju trzajući se kao da je struja priključena na njegove nerve.

Bio je to Ben Rajč, skoro neprepoznatljiv, na pola demoliranja. Pael je okrenuo Barbaru prema sebi i uzeo je za bradu.

— Jesi li još uvek moja devojka?

Klimnula je glavom.

— Ne želim da vidiš ovo. To je opasno i nije dobro za tebe. Hoćeš li otrčati do svog paviljona i sačekati me kao dobra devojčica? Hajde! Tutanj! — Zgrabila ga je za ruku, brzo je poljubila a onda otrčala ne okrećući se. Pael je gledao za njom i krenuo da pogleda Rajča.

Serijom injekcija njegova psiha je bila uništena, Svaki deo mustre. I dok se ona briše, svaki deo traži svoj deo energije potresajući telo nizom asocijacija.

Ali to nije bol. Bol nije užas demoliranja. Psiha je svesna svoje lagane smrti iako se moždana mustra uništava, sve dok poslednji deo nje ne nestane do ponovog rođenja. Svest šalje večne pozdrave. Oplakuje sebe u beskrajnom sprovodu. U tim očima, očima Bena Rajča, Pael je video tragični očaj.

— Kako je do vraga pao?

— Oh, zdravo, Paele — javio se doktor Džins — evo tvog prijatelja. Da li ga se sećaš?

— Da. Držaću oko na njemu dok ne siđete. — Pogledao je Rajča koji je ispustio strašan krik.

— On je sjajan momak, polažemo mnogo nada u njega i...

— Kako napreduje tretman?

— Odlično. Ima snage da uzme bilo šta. Biće spreman za ponovno rođenje, za jedno godinu dana.

— Ne mogu to da dočekam. Potreban nam je čovek kao Rajč. Bilo bi šteta izgubiti ga.

— Izgubiti ga? Kako je to moguće?

— Mislio sam na ono kako su pre četiristotine godina policajci hvatali ljude samo da bi ih ubijali. Najstrožija kazna. Tako su je zvali.

— Zezaš se?

— Ozbiljno. Ali to nema smisla. Ukoliko čovek ima talenta i petlje da zezne celo društvo, treba ga čuvati, uhvatiti i prebaciti u pozitivno.

— Da radimo kao oni, ostale bi nam samo ovce, zar ne?

— Ne znam. U ono vreme njima su možda bile potrebne ovce.

Tehničari su došli da pokupe Rajča. Borio se. Savladali su ga nežnim i efikasnim Kingston-džudoom dok su proveravali pažljivo ima li lomova.

— Da li biste sačekali trenutak? — uzeo je misteriozni paket sa čokoladom i pružio ga demoliranom čoveku.

— To je poklon za tebe, Bene. Uzmi. Kreatura je pogledala Pauela a zatim paket. Nespretne ruke su se ispružile i uhvatile.

— Ah, prokletstvo! Sada sam kao njegova medicinska sestra. Mi smo kao medicinske sestre ovom ludom svetu. Da li je to vredno toga?

Iz haosa koj je vladao u Rajču izleteo je eksplozivni fragment: *Pauel — zavirivalo, Pauel — prijatelj, Pauel — prijatelj...*

Bilo je to tako iznenada, neočekivano, tako strašno da su Pauelu pošle suze na oči. Okrenuo se i pošao preko travnjaka ka paviljonu, Barbari.

— *Slušajte!* — viknuo je u ekstazi — *slušajte, normalni! Morate naučiti šta je to, kako je to, morate skinuti velove. Mi vidimo istinu koju vi ne vidite. Ne postoji ništa sem čoveka ljubavi i vere, hrabrosti, ljubaznosti, velikodušnosti i žrtve. Jednoga dana videćete da je sve ostalo slepilo. Jednoga dana bićemo svest u svesti...*

U beskrajnom univerzumu nije bilo ničega novog, ničeg različitog. Ono što je bilo izuzetno za inferiornu svest čoveka bilo je jedva vredno pažnje oku providenja. Ovaj čudni deo života, ovaj neuobičajeni događaj, ove izuzetne slučajnosti sredine, mogućnosti i susret... sve to kao da je već bilo reprodukovano na planeti Sunca čija se Galaksija obrtala jednom u dvestotine miliona godina i već se obrnula devet puta. Bilo je tu uživanja. Biće ga ponovo.

Sadržaj

I
II
III
IV
V
VI
VII
VIII
IX
X
XI
XII
XIII
XIV
XV
XVI
XVII